NEBUNIA LUI SADDAM

GERARD DE VILLIERS

Tinerama

Gérard de Villiers

SAS

Nebunia lui Saddam

– Reeditare –

V.1.0

ISBN:
973-597-133-X.

Malko Productions – Paris, Ediţia a II-a.
Ediţia I apărută cu titlul „Ciuma neagră din Bagdad” în 1998

La peste noire de Bagdad
© Gerard de Villiers,
Pentru versiunea românească:
©TINERAMA 2003

Gérard de Villiers

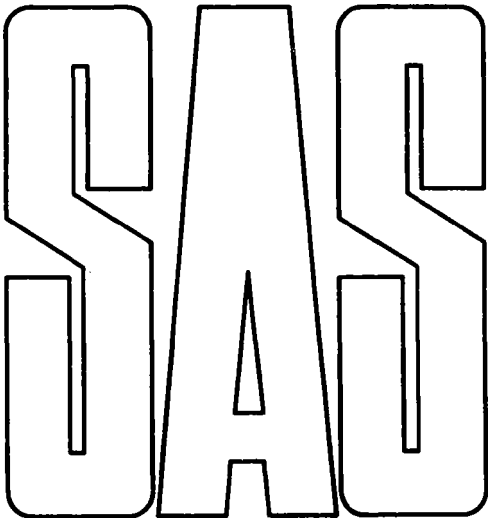

Nebunia lui Saddam

(Ciuma neagră din Bagdad)

În românește de
Anca Pisică.

2003

Capitolul I.

Mirosul de formol care impregnase subtil aerul rece din subsolul Spitalului King Edward VII te înţepa în gât. Faianţa albă de pe pereţi, dalele îngălbenite ale podelei şi ferestruicile din sticlă mată. Care se deschideau direct în trotuar, accentuau tristeţea acestor locuri. Apărat totuşi de pardesiul lui din lână de vigonie. Malko nu reuşi să se abţină şi strănută de trei ori la rând. Din cauza frigului siberian.

Sir Malcom Newham, ofiţerul care făcea legătura între MI 6[1] şi CIA, lung cât o zi de post şi vesel ca o buboi, cu părul sur şi lins pe craniul puţin oval, se întoarse pu o vagă expresie dezaprobatoare pe trăsăturile-i de patrician. În Marea Britanie, un gentleman nu strănută niciodată într-o morgă. Făcând abstracţie de temperatura de-a dreptul siberiana, cei doi funcţionari, înfăşuraţi în halatele lor albe, ce ascundeau pe dedesubt puloverele groase, deschideau metodic sertarele care găzduiau cadavrele, ca să le aşeze cu precauţie pe tărgile cu rotile, împingându-le apoi în capela de alături. Trupurile erau învelite în giulgiuri ce fuseseră odinioară albe, devenite între timp cenuşii de atâtea spălări, mânjite ici şi colo de pete care nu s-au curăţat.

Ultimul sertar se închise cu un zgomot metalic ce îi păru sinistru lui Malko. Randolph Stafford, şeful Centralei CIA din Londra – un post pentru care candidase de mult timp – ar fi preferat, evident, să se găsească în altă parte. Rumen la

[1] Serviciile britanice de Informaţii (n.a.).

faţă. Durduliu, mai degrabă genul de om obişnuit, îşi dădea toată silinţa să pară un autentic gentleman *Made în England.* Însă, a examina cadavre, fie şi în Mayfair, în spitalul unde erau îngrijite „feţele regale”, nu reprezenta o treabă de gentleman. Cu mâinile îndesate în buzunarele pardesiului albastru dintr-o stofă groasă, se făcuse la faţă alb ca varul.

Unul dintre cei doi angajaţi. Înzestrat cu o mustaţă stufoasă şi roşcată, ridică la iuţeală cearceafurile ce acopereau cele şapte cadavre aliniate, apoi se retrase discret, lăsându-i pe cei trei vizitatori singuri cu ele. Trecând peste repulsia pe care o simţea, Malko le cercetă cu atenţie. De altfel, morţii nu erau chiar aşa de înspăimântători. Cu ochii închişi, trăsăturile liniştite, fără să aibă pielea îngălbenită din cauza injecţiilor cu ser de îmbălsămare şi rigiditatea minerală a morţii, aveai senzaţia că dormeau. Erau patru femei şi trei bărbaţi. Erau cu toţii trecuţi de prima tinereţe, în afară de o fată tunsă scurt. Cel care părea să fie decanul de vârstă era un chel rotofei la faţă. Cu gâtul umflat de parcă ar fi avut guşă. Cel mai jalnic arăta o femeie slăbănoagă, cu părul sur şi nasul mare.

Malko nu se aşteptase să aibă o asemenea confruntare macabră. CIA îl chemase la Londra pentru.. O consultaţie pe care o considerase paşnică. Ştiind că Marea Britanie este o ţară civilizată, îşi luase cu el şi eterna logodnică, contesa Alexandra, care îl aştepta la *Dorchester,* gata să ia cu asalt Harrod’s şi magazinele luxoase de pe Bond Street. Când se dusese la Randolph Stafford, la etajul al patrulea în Ambasada americană din Grosvenor Square, se aşteptase la o întrevedere relaxantă, în biroul cochet al şefului centralei. Însă americanul abia îi permisese să dea bună-ziua, că îl şi condusese, cu un aer misterios şi încordat, spre o destinaţie pe care nu a vrut să i-o dezvăluie înainte. Îi explicase că această deplasare era preambulul discuţiei pe care urmau s-o aibă.

Se întâlniseră cu sir Malcom Newham în faţa Spitalului King Edward VII şi se duseră imediat la subsol, unde se găsea morga.

Privirea lui Malko zăbovi pe fiecare dintre cele şapte

cadavre aflate dinaintea lor şi îşi notă câteva amănunte insolite. În afară de chel, ceilalţi doi morţi – un bărbat subţirel şi o femeie în vârstă – aveau gâturile umflate Câteva urme roşiatice, prost cusute, arătau că fuseseră prelevate organe sau ţesuturi.

Reprezentantul din MI 6 tuşi uşor. Aruncându-i lui Randolph Stafford o privire rugătoare. Acesta se întoarse imediat spre Malko şi zise cu vocea sugrumată de emoţie:

— Înainte de a vă expune motivul călătoriei dumneavoastră până aici, am ţinut să-i vedeţi pe aceşti nefericiţi.

— V-aş fi crezut pe cuvânt oricum, răspunse Malko. Cine sunt şi de ce au murit?

Nici unul dintre ei nu avea pe corp urme de violenţă, nici răni provocate de gloanţe sau de arme albe, nici nu era mutilat. Erau nişte cadavre foarte „curate”.

Randolph Stafford scoase un cartonaş dreptunghiular din buzunar şi se opri lângă cadavrul bărbatului care părea mai bătrân.

— Robin Skelton, începu el, cincizeci şi nouă de ani, şeful arhivelor. Mai departe. Paula Martin, douăzeci şi trei de ani, recepţioneră. Este cea mai tânără dintre victime. Suferea de astm.

Înainta puţin şi se opri lângă femeia cea slabă.

— Iat-o pe Dolores Mallet, cincizeci şi şapte de ani, secretara ambasadorului. (Mai făcu un pas.) Judy Holt, cincizeci şi patru de ani. Secretara consilierului şef.

Mai făcu un pas lateral, apoi reluă:

— Eddie Glades, şeful pazei din ambasadă.

Acesta era chelul. Malko încerca să înţeleagă ce sens avea această enumerare morbidă. Randolph Stafford se opri în faţa cadavrului unui bărbat relativ tânăr, care fusese foarte frumos.

— Alan Reiger a fost *P.R. Officer*[2]. Vedeta doamnelor din ambasadă.

Rămăsese un singur cadavru. Cel al unei femei cu părul creţ şi negru, cu trăsături regulate, înzestrată cu un piept voluminos.

[2] Şeful Relaţiilor cu publicul (n.a.).

— Jessica Forester lucra la DEA, la etajul al patrulea, preciza americanul. Avea treizeci şi doi de ani.

— Deci. Toţi aceşti oameni au lucrat la ambasadă, observă Malko, dar în servicii diferite. Fără îndoială că moartea lor nu are nici o legătură cu activităţile pe care le efectuau.

— Adevărat, confirmă americanul.

— Unde a survenit moartea?

— În diferite spitale din Londra, după zona în care locuiau. Am adunat toate corpurile aici la cererea mea.

— Care este cauza decesului?

— O septicemie fulgerătoare, imposibil de tratat, chiar şi cu cele mai puternice antibiotice.

— O epidemie?

Malko nu-şi ascunse uimirea. Septicemia este o infecţie generalizată, dar netransmisibilă.

— Ei, nici chiar aşa, zise Randolph Stafford în timp ce punea lista morţilor în buzunar.

Tuburile de neon din tavan risipeau o lumină crudă care sporea grozăvia acestui loc Reprezentantul din MI 6 se uita cu ostentaţie la picioare, iar linia subţire a buzelor lui părea ferecată, îşi scarpină din nou gâtul şi îl întrebă pe Stafford:

— Doriţi să prelungiţi această vizită? Vreţi să-i aduceţi la cunoştinţă şi alte elemente lui Malko Linge?

Era clar că murea de nerăbdare să plece de aici. Randolph Stafford mai aruncă o privire celor şapte cadavre.

— Nu, cred că am văzut destul.

Străbătură din nou morga. Sir Malcom Newham mâzgăli o semnătură în josul unui formular pe care i-l întinsese funcţionarul cu mustaţa roşcată, apoi luară liftul pentru mărfuri care urca la etajele superioare, unde se afla un alt cadavru ascuns sub un cearceaf alb pe un cărucior, mânuit de un pakistanez indiferent.

Holul Spitalului King Edward VII era plin de lume, iar prin uşile cu geam răzbăteau razele soarelui. Sir Malcom Newham îşi regăsi surâsul distant de gentleman. În timp ce dădea mâna cu şeful Centralei CIA.

— Sper că am fost de folos, zise el apăsând puţin cuvintele. Fireşte că vă voi ţine la curent cu cercetările

noastre. *Special Branch* îşi dă toată osteneala să rezolve această chestiune odioasă. *Have a good day.*

Se îndreptă cu paşi mari spre un Rover negru staţionat în paralel cu altă maşină în faţa spitalului. Ca şi cum ar fi vrut să-i evite. Ca să-şi lepede un om ca el comportamentul de gentleman, trebuia să aibă un motiv extrem de serios. În sufletul lui, Malko era nemulţumit. Până la urmă, era totuşi o afacere interesantă dacă CIA, MI 6 şi *Special Branch of Scotland Yard* nu reuşeau să învingă o „epidemie" simplă de septicemie…

El şi Randolph Stafford se întâlniră lângă Buick-ul negru al şefului centralei.

— Vă invit la masă, îi propuse Malko după ce aruncă o privire noului său ceas Breitling, un B-One, minune a tehnicii de ultimă oră, botezat astfel după numele celui mai recent bombardier supersonic american. Poate îmi daţi şi ultimele detalii ale acestei poveşti. Prietena mea Alexandra mă aşteaptă la *Dorchester,* ca să mâncăm o friptură la grătar. Sper că nu aveţi nimic împotriva prezenţei unei femei frumoase.

Randolph Stafford îi adresă un zâmbet puţin constipat. De când era în Marea Britanie, devenise cam flegmatic.

— Fireşte că nu am nimic împotriva unei femei frumoase, răspunse el, însă sunt de o ostilitate absolută când asistă un martor la discuţia noastră. Ceea ce o să vă spun este strict secret şi trebuie să rămână aşa. Ca să nu ne trezim cu cele mai grave consecinţe…

— Contesa Alexandra şi cu mine convieţuim de multă vreme, făcu Malko. Am deplină încredere în ea. În plus, este la curent cu activitatea mea.

Americanul se înroşi uşor.

— Îmi pare rău. Dar nu se poate. Ar însemna din partea mea ceea ce noi numim *breach of security*[3]*.*

Malko simţea că nu o să-l poată convinge.

— Bine, dar îmi rămâneţi dator. Am încercat să rezerv o masă pentru diseară la *Annabel's,* dar a fost imposibil. Eu…

Randolph Stafford îl întrerupse:

— Nici o problemă. Sunt membru acolo şi îi voi cere

[3] Lipsă a măsurilor de siguranţă (n.a.).

secretarei să se ocupe imediat de acest lucru. Până atunci, vă invit la *Connaugh.* Este un local foarte liniştit.

Resemnat. Malko deschise telefonul mobil. Faptul că va înlocui dejunul dinainte stabilit cu un tur al magazinelor, risca să-l coste *foarte* scump.

*

* *

Restaurantul hotelului *Connaugh,* situat pe New Bond Street, nu era chiar atât de liniştit. Era aproape la fel de animat ca şi morga Spitalului King Edward VII… Masa pe care o alesese şeful Centralei CIA se găsea în fund, ascunsă de un stâlp. Un paravan mai lipsea.

Şeful de sală, înţolit de gală şi ceremonios ca un paracliser, le luă imediat comanda. Randolph Stafford ceru un Defender vechi de cinci ani, fără sifon şi fără gheaţă, iar Malko. O votcă. Acesta din urmă rupse tăcerea din restaurant.

— Ce poveste înspăimântătoare ascund aceste şapte cadavre? începu el.

Americanul îşi aprinse o ţigară Gauloises blondes, suflă fumul şi zise:

— Momentan, nu ştim nimic *precis.* Dar puţinele detalii pe care le-am descoperit ne dau fiori pe şira spinării. Morţii sunt nişte americani care lucrau la ambasada noastră din Grosvenor Square. În plus, şaptesprezece membri ai personalului se află încă spitalizaţi, însă sunt în afară de orice pericol. Fie că au o constituţie mai solidă, fie că…

Râmase brusc cu fraza neterminată.

— Fie că? întrebă Malko în clipa în care şeful de sală punea dinaintea lor imensele bucăţi de friptură la grătar în sânge, având ca garnitură un jeleu din mentă scârbos că nici nu îţi venea să te uiţi la el.

După ce acesta plecă. Randolph Stafford zise încetişor:

— Toate astea ne duc cu gândul la o acţiune teroristă cu ţintă precisă ce ar putea să se repete în orice moment. V-am spus că acei nefericiţi au murit de septicemie, dar lucrurile nu stau chiar aşa. Septicemia este *consecinţa,* nu *cauza* bolii. În realitate, au murit în urma contaminării cu bacilul de cărbune sau antraxul, cum i se mai spune. În Evul

Mediu, asta se numea Ciuma Neagră şi a ucis sute de mii de oameni.

— De ce i se spune Ciuma Neagră?

— Deoarece sângele devine vâscos şi negru. Nu se mai coagulează şi, în anumite forme cutanate, pielea este acoperită cu plăgi purulente cu aspect negricios.

— Cadavrele pe care le-am văzut nu prezentau aceste simptome, observă Malko. Făcându-i-se subit scârbă de friptura în sânge din faţa lui.

— Exact, afirmă Randolph Stafford, oamenii aceia au murit din cauza formei *intestinale* a antraxului. Leziunile lor sunt interne, în muşchii stomacului şi în pereţii intestinelor. Simptomele sunt foarte clare: diaree puternică însoţită de febră mare şi apoi septicemie. În patruzeci şi opt de ore, s-a zis cu ei.

— Nu se poate vindeca?

— Depinde, de la caz, la caz. Este mortal când se manifestă la copii sau la persoanele în vârstă, ori slăbite din punct de vedere fizic, în cazul depistării maladiei şi toxinele s-au răspândit deja prea mult în organism, iar antibioticele nu-şi mai fac efectul. În alte cazuri, bolnavii pot fi salvaţi. Ceea ce, din fericire, s-a întâmplat cu funcţionarii ambasadei care. Slavă Domnului, au supravieţuit.

Malko se uita la şeful de sală înţolit de gală ce îşi făcea meseria cu seriozitate, fofilându-se pe lângă lambriurile aurii. Cine s-ar fi aşteptat, la sfârşit de secol XX, să izbucnească în centrul Londrei o epidemie de ciumă neagră?

— Cum au reuşit să contracteze această boală? Americanul îşi începu friptura înfulecând cu poftă.

— Din ancheta noastră internă, am dedus că s-au îmbolnăvit pur şi simplu bând apă de la ţâşnitoarele aflate la fiecare etaj. În total, sunt vreo zece.

— De unde vine apa?

— Este adusă de afară, de mai multe ori pe săptămână, în nişte canistre mari, de zece litri fiecare. Sunt depozitate într-o curticică lipită de ambasadă, pe Carlos Place, la care are acces toată lumea, căci nu stă încuiată cu cheia.

— Apa a fost otrăvită?

— Suntem absolut siguri de acest lucru. Fără îndoială, mai multe canistre, fiindcă nu toate cazurile s-au semnalat la acelaşi etaj. Nu are rost să vă mai spun că am efectuat o anchetă, împreună cu *Special Branch of Scotland Yard,* asupra furnizorului nostru, dar se pare că este în afara oricăror bănuieli. Aceste canistre au fost poluate în mod intenţionat în timp ce au fost depozitate în curte. De altfel era foarte simplu, căci era suficient să deşurubezi fiecare dop şi să adaugi un lichid care să nu tulbure apa. Oricare echipă de terorişti putea să facă asta, după câteva zile de supraveghere discretă.

— De ce vă gândiţi la terorişti? A revendicat cineva acest act? Americanul îl învălui pe Malko cu o privire stinsă.

— Nu, dar deţinem şi alte elemente care ne determină să susţinem această ipoteză.

— Bănuiţi pe cineva în mod special?

— Da.

— Pe cine?

Randolph Stafford clătină din cap, agasat parcă de întrebarea lui Malko.

— Nu aţi auzit de războiul bacteriologic? De ameninţările lui Saddam Hussein care apasă asupra omenirii? De braţul de fier întins între Naţiunile Unite şi Irak cu privire la inspectarea anumitor zone unde se presupune că preşedintele irakian ascunde arme bacteriologice?

— Ba da, fireşte, recunoscu Malko, dar am auzit de arme de distrugere în masă, de rachete... Într-adevăr, şapte cadavre înseamnă o tragedie, însă acest lucru nu va reuşi să îngenuncheze întreaga Americă. În plus, Naţiunile Unite nu au pomenit niciodată că ar fi vorba de un terorism bacteriologic...

Randolph Stafford lăsă furculiţa din mână.

— Într-adevăr. Dar noi am avut grijă întotdeauna să amintim doar despre războiul bacteriologic clasic – rachete, bombe, obuze încărcate cu arme bacteriologice – dar nu am pomenit de gherilă sau de *terorismul* bacteriologic, tocmai ca să nu le dăm idei rele oamenilor... Se pare că această măsură de prevedere nu a fost de-ajuns, spuse el în încheiere.

Din ce în ce mai intrigat, Malko începu să mănânce din friptura care se răcise Această afacere îi amintea de o alta, petrecută cu doi ani în urmă la New York. Când nişte terorişti amatori au vrut să împrăştie gaz sarin într-o clădire din centrul oraşului. Ancheta l-a dus pe Malko taman la Moscova, la nostalgicii imperiului sovietic dornici să se răzbune pe forţa prea mare a Americii[4].

Fără doar şi poate, lumea secolului XXI riscă să fie la fel de periculoasă ca aceea din veacul XX.

— Toate astea mi se par puţin cam abstracte, mărturisi el. Ce ştiţi precis despre această afacere?

Cu un zâmbet forţat americanul se şterse la gură.

— Mă văd obligat să vă ţin un curs de biologie.

— Chiar vă rog. Cât trăim, învăţăm.

Randolph Stafford împinse farfuria cu friptură. Tristeţea nu-i tăia pofta de mâncare.

— Mai întâi, zise el, este un bacil care se numeşte *Bacillus Anthracis.* Adică acela care provoacă boala cărbunelui sau buba neagră. Este o prostioară care seamănă cu un bastonaş de dimensiuni microscopice. În principiu, este o boală întâlnită la animale şi se transmite la om prin intermediul consumului de carne sau prin contactul direct cu animalul respectiv. Animalele infectate defechează pe câmpiile care rămân contaminate zeci de ani. Aşa-numitul fenomen al „câmpiilor blestemate" este foarte cunoscut. Bacilul poate rezista mult timp sub forma unui spor cuibărit în sol şi apare când se lucrează pământul.

— Mai există aşa ceva în timpurile noastre? întrebă Malko mirat.

— Din păcate, da. Chiar şi în Europa. În România, majoritatea cirezilor sunt vaccinate, căci acolo maladia se găseşte în fază endemică. Este deopotrivă şi cazul Bulgariei şi al Iranului. Cum animalele sălbatice pot fi la rândul lor purtătoare ale *Bacillus Anthracis,* sunt capabile să-l transporte la distanţe mari. Ierbivorele – oile, vacile sau caii – dezvoltă acest cărbune în interior ingerând sporii prezenţi pe păşuni. Omul se contaminează consumând carnea acestora. Animalele infectate care mor pe câmp, eliberează

[4] Aluzie la SAS nr. 122. „Operaţiunea Lucifer" (n.a.).

acest bacil sub formă de spori care intră din nou în pământ.

— La om. Cum se manifestă?

— La om, această boală poate fi cutanată – forma cea mai uşoară – pulmonară sau digestivă. Ultimele două forme sunt în general mortale. Bolnavul suferă subit de hipertermie, apoi de tulburări ale coagulării sângelui şi, în fine, de o septicemie galopantă, însoţită de hemoragii ale diferitelor organe: vezica urinară, rinichi, intestine… (Se strâmbă.) Cadavrele oamenilor atinşi de această maladie se descompun foarte repede. Of, de aceea a trebuit să injectăm cadavrelor pe care le-aţi văzut cantităţi mari de formol, ca să ne putem uita la ele…

Dintr-o dată, lambriurile din restaurant îi părură lui Malko mai puţin primitoare. Descrierea pe care o făcuse americanul îi amintea că nu se afla la Londra ca să petreacă o scurtă „lună de miere” cu Alexandra.

— Să revenim la războiul bacteriologic, zise el. Chiar s-a folosit acest bacil? Există şi alte toxine mult mai periculoase, de pildă, botulina.

— E adevărat, recunoscu americanul, însă bacilul cărbunelui prezintă anumite „avantaje”. În primul rând, este foarte rezistent. Poate să supravieţuiască zeci de ani în stare latentă. Vă spun un _secret. Britanicii s-au gândit la războiul bacteriologic încă din anii ’40… Chiar au şi făcut experimente de genul acesta, cu o jumătate de secol înaintea lui Saddam Hussein…

— Poftim? strigă Malko stupefiat, dumneavoastră… Americanul făcu un gest liniştitor.

— Fiţi sigur că nu au omorât pe nimeni. Însă omologii mei din MI 6 mi-au destăinuit că, în 1941, a fost creată în rândurile armatei britanice o unitate secretă tocmai ca să studieze posibilitatea de a distruge producţia de carne a unei ţări. Pe atunci, se vorbea despre Germania nazistă, fireşte. Deci, s-au efectuat experienţe ultrasecrete. Câmpiile din insula Gruinard din nordul Scoţiei au fost *însămânţate* cu spori ai acestui bacil. După aceea, experienţa a fost abandonată, ca să fie reluată în 1982. Dar atunci, oamenii de ştiinţă au avut o surpriză de toată frumuseţea: după patruzeci de ani, sporii erau la fel de periculoşi! Dacă au

păscut animale pe aceste câmpii, au contractat boala în mod sigur…

Malko se uită la ceea ce mai rămăsese din friptură cu o neîncredere subită. Cu certitudine că trăiau într-o lume plină de pericole. Mulţumit de efectul produs, şeful Centralei CIA spuse în încheiere:

— Aceşti mici viermişori sunt extrem de rezistenţi. Sporii lor pot fi distruşi numai dacă stau o oră în autoclavă, la o temperatură de o sută două zeci de grade însă aceste condiţii nu se găsesc în natură…

— Să revenim la morţii de la ambasadă, îi propuse Malko. Ce s-a întâmplat?

— Mi-e teamă că sunt nevoit să vă ţin alt curs, zise americanul. Ca să înţelegeţi *cum* se fabrică o armă bacteriologică. La început, este nevoie de suşe. Adică de bacili produşi în laborator. Toate ţările industrializate posedă asemenea arme Bineînţeles că există suşe diferite, mai mult sau mai puţin virulente, dar vom reveni la acest aspect. Sunt bacterii sub formă de spori. Există suşe vaccinale, care. După cum le spune şi numele, sunt folosite la obţinerea vaccinurilor şi suşe virulente, cu ajutorul cărora se studiază maladia respectivă. Cultivarea acestor suşe este relativ uşoară, absolut toată aparatura se poate ţine într-un garaj. Este suficient să le introduci în ceea ce se cheamă un „dospitor”. Este un soi de amestec Kub, adică o soluţie pe bază de carne ţinută la temperatura de treizeci şi şapte de grade. Este de ajuns să arunci sporii în ea, pentru ca numărul lor să se dubleze *în fiecare minut… Deci*, este o progresie aritmetică ce permite „producerea” acestor bacterii în cantităţi imense cu mijloace foarte reduse. După ce această „supă” s-a răcit, este suficient să se pună sporii la centrifugă pentru a se obţine o pastă liofilizată, extrem de toxică, fiindcă e vorba de un concentrat de bacterii.

— Cum arată?

— Se pare că este ca un praf albicios, dar n-am avut plăcerea să dau ochii cu el.

Ce înseamnă umorul englezesc…

— Această pastă a fost pusă în apa din canistre?

— După cum spun specialiştii, cei care au introdus bacilii

– mânca-i-ar iadul! – au folosit un lichid incolor, inodor şi fără gust, în care bacilul se găseşte într-o concentraţie de zece la sută.

— Ce înseamnă acest lucru? întrebă Malko, ale cărui cunoştinţe în materie de biologie erau primitive.

— Ca să ucizi o persoană, îi explică savant şeful centralei, trebuie să înghită sau să inspire cam o sută de spori. Cu acest dozaj, o singură picătură este de ajuns ca să infecteze un litru de apă.

Era înfiorător. Malko împinse farfuria din faţa lui.

— Să recapitulăm: nişte terorişti necunoscuţi au otrăvit apa din ambasadă cu aceşti bacili. Cu ce scop?

Americanul ridică ochii spre tavanul lambrisat al restaurantului.

— Sunt doar nişte supoziţii. Nu poate fi vorba de un act izolat. Teroristul de rând nu are cunoştinţe de biologie. Acesta poate fi ori un test, ori un mesaj.

— Din partea cui?

— A lui Saddam Hussein, fireşte.

— Care este mesajul?

— Deşi reprezentaţi o forţă militară, eu tot pot să vă nimicesc.

— Cine mai ştie de această afacere? Americanul îl privi ţintă în ochi.

— Nimeni în afară de medicii care i-au îngrijit pe bolnavi. Dar aceştia lucrează în cel mai mare secret. Omologii noştri din MI 6 au distribuit şefilor din mass-media o notă informativă numită „D”, prin care îi avertizează că pot cădea sub incidenţa a ceea ce se cheamă „Official Secret Act”. Bineînţeles, că asta nu are nici o valoare coercitivă. Însă toate mijloacele de comunicare în masă s-au prins în joc. Cum victimele au fost toate funcţionari americani, a fost relativ uşor. Numai că. Dacă drama se repetă, nu mai putem ţine mass-media în frâu.

— Cum adică?

Randolph Stafford îl fixă pe Malko.

— Imaginaţi-vă că în loc să otrăvească doar câteva canistre, infectează pânza freatică sau conductele de apă potabilă. Aici, la noi. Ori în Statele Unite. Sau mai mult, că

vaporizează un aerosol „îmbogăţit” cu spori ai *Bacillus Anthracis* într-o sală de cinematograf, într-un restaurant ori pur şi simplu pe stradă… Forma pulmonară a bolii este la fel de mortală… Vă imaginaţi ce panică s-ar crea în rândurile populaţiei? …. Şi ce reacţii? Nici un guvern nu va putea să rămână cu braţele încrucişate. Chiar dacă vor muri numai câteva sute de persoane.

— Îmi închipui, recunoscu Malko. Deci dumneavoastră credeţi că sunt vizate numai Statele Unite?

— Dacă aş fi crezut altceva, nu v-aţi afla acum, aici. Însă „Verişorii” noştri sunt foarte neliniştiţi de faptul că teroriştii înarmaţi cu porcăria asta se plimbă liniştiţi pe teritoriul lor. Marea Britanie este aliata noastră. Deci. Ar putea s-o privească în mod direct şi pe ea.

— Sunt măgulit că v-aţi gândit la mine, zise Malko, însă mă simt puţin dezarmat în faţa acestui gen de ameninţare.

Randolph Stafford avu un surâs palid.

— Poate că sunteţi mai puţin decât credeţi, dar deocamdată nu vă pot oferi mai multe date.

— Când voi şti cu precizie? întrebă Malko intrigat.

— Veniţi mâine dimineaţă la opt şi jumătate în biroul meu ca să luăm micul dejun.

Telefonul lui mobil începu să ţiuie uşor şi îl duse la ureche. Discuţia nu dură mult.

— Aveţi o masă rezervată pe numele meu la *Annabel’s,* îl anunţă el. Sper că veţi petrece o seară minunată.

Se ridică fără să ceară nota de plată. După atitudinea plină de respect a şefului de sală, se vedea că e un cunoscut de-al casei…

Malko se pomeni cu bucurie în razele de soare de pe Bond Street. Buick-ul era staţionat în colţ. Se despărţi de american.

— Eu merg puţin pe jos.

Se îndepărtă printre şirurile de vitrine, unele mai luxoase ca altele, aruncând în trecere o privire pe reclama ziarului *Daily Mirror* care nu vorbea decât despre ultimul scandal pe teme homosexuale din Camera Comunelor.

Era de-a dreptul tulburat. Ciuma neagră! Acestea erau temerile ancestrale ale omenirii care apăreau acum, în zorii

secolului XXI. Din veacuri de mult uitate. Dar de ce numai Malko era în stare să lupte împotriva acestei inedite şi terifiante ameninţări?

Capitolul II.

Alexandra era maiestuoasă, în rochia lungă, de un roşu sângeriu, creaţie a lui Versace, care curgea pe ea până la glezne, accentuând perfect formele corpului. Decolteul, adâncit până la limita indecenţei, dezvăluia că vârsta nu-şi lăsase amprenta asupra sânilor ei la fel de fermi şi de voluminoşi. Ea se balansa în ringul care se afla puţin mai jos faţă de mesele din restaurantul *Annabel's,* pe o melodie tropicală, lentă şi senzuală. La câţiva centimetri de ea, Malko nu mai contenea să-şi admire „logodnica", oprindu-se mai mult timp asupra coapselor lungi. Trebuia să ai un ochi foarte exersat ca să ghiceşti şerpii jartierelor ce susţineau ciorapii fini şi negri. Acesta era un semnal.

Ea avea chef să facă safteaua acestei rochii de seară după obiceiul lor dintotdeauna... Slavă Domnului că apartamentul de la Dorc*hester avea* destule oglinzi ca să le ofere momente cât mai plăcute.

După spectacolul macabru de la Spitalul King Edward VII, Malko simţea nevoia să se agate cu disperare de viaţă. Se apropie de Alexandra, o înlănţui cu braţele şi îşi lipi gura de urechea ei:

— Te doresc. Eşti apetisantă.

Putea să ţipe cât îl ţinea gura, căci tot nu l-ar fi auzit nimeni. *Annabel's* era arhiplin. Nu mai aveai unde să arunci un ac. Zeci de perechi aşteptau o masă la cele două baruri şi în salonaşul aflat vizavi de cel de-al doilea bar. La drept vorbind, clubul era doar o discotecă, dar mai degrabă şi cel mai elegant restaurant din Londra, unde se putea dansa şi, în acelaşi timp, se juca la cazinoul *Clermont,* aflat cu un etaj mai sus. Cu ajutorul lui Randolph Stafford, Malko a obţinut şi una dintre cele mai bune mese, ascunsă între doi stâlpi din oţel nichelat unde îl aştepta o frapieră cu Taittinger Comtes de Champagne Balnc de Blanes din 1991.

Înainte de a se duce la dans, amândoi s-au repezit de-a binelea la sticlele cu şampanie... Ca răspuns la declaraţia lui, Alexandra se lipi strâns de el. Strivindu-şi sânii de stofa

smochingului.

— Şi eu te doresc, zise ea râzând.

El îşi strecură un picior între coapsele Alexandrei în clipa în care stăteau aproape nemişcaţi, forţându-le să se depărteze. Privirea tinerei femei se tulbură într-o clipă.

— Îmi place să-mi desfaci coapsele, îi şopti ea la ureche. Strânge-mă tare de şolduri.

Se găseau într-un ungher al ringului mai ferit de lumină. Malko gusta cu intensitate aceste clipe de senzualitate. Totul era nemaipomenit, atmosfera, muzica, oamenii din jurul lor. Hotărât lucru, Londra rămânea una dintre cele mai plăcute metropole din lume. Alexandra îşi strecură mâna în mod discret între ei şi strânse între degete virilitatea lui Malko.

— Nu mai am răbdare, murmură ea. Ar trebui să mă iei mai des în călătoriile tale.

Se sărutară. Cu toate astea, la *Annabel's,* nu era elegant să-ţi exteriorizezi sentimentele şi se depărtară rapid. Imediat ce ajunseră la masă. Şeful de sală veni iute să le toarne şampanie. Alexandra goli cupa şi întrebă din senin:

— Apropo, de ce ai venit la Londra?

— Nu pot să-ţi spun, zise Malko.

Tânăra îi aruncă o privire nedumerită şi tristă, scoase din etuiul de aur o ţigară pe care Malko i-o aprinse cu bricheta Zippo gravată cu blazonul familiei lui.

— Şi de data asta îţi rişti viaţa într-o misiune de-a ta… Ştiu cum se vor termina toate. Într-o bună zi, va suna telefonul şi…

— Nu te mai gândi. Oricum viaţa e o poveste care se sfârşeşte întotdeauna rău. Nu există *happy end… Dar* de data asta. Nu văd unde e riscul. Cred că au nevoie doar de un sfat.

Alexandra înălţă din umeri şi se ridică.

— Hai să dansăm!

Se înlănţuiră din nou pe ring. Bulele şampaniei îi dădură lui Malko o stare euforică, făcându-l să uite de morga din Spitalul King Edward VII. Privirea lui o întâlni pe a Alexandrei şi citi în ea aceeaşi dorinţă. Cum se aflau lângă unul dintre stâlpii pătraţi din oţel nichelat care înconjurau ringul, el o

propti pe femeie de el.

— Mi-ar plăcea să te am chiar aici, îi şopti el, să-ţi ridic rochia şi să te violez, să te rup, să te sfâşii.

Ea îi aruncă o privire plină de sfidare.

— Şi ce te împiedică?

Pântecele lipit de al lui dovedea acelaşi lucru.

— Aş dori să pot reveni la *Annabel's,* zise Malko sub formă de scuză.

Imediat ce începură să danseze, pe ring îşi făcu apariţia o pereche ciudată, complet nepotrivită. Ea era o brunetă bine făcută, cu un coc foarte înalt, cu ochii subliniaţi cu o linie groasă de creion dermatograf. Cu gura roşie ca sângele şi o privire de jăratic. Rochia decoltată era la fel de mulată pe corp ca aceea a Alexandrei.

Cavalerul ei arăta ca ceasul rău... Mic, dolofan, iar smochingul pe care îl purta nu îi dădea mai multă eleganţă. Chel. Cu un nas mare coroiat şi o mustaţă neagră, dansa cu stângăcie, uitându-se fix în ochii partenerei. Aceasta nu rămase în braţele lui decât câteva clipe. Se îndepărtă de el la un metru şi începu să danseze cum nu se dansează în mod obişnuit la Anna*bel's... Porni să* se legene ca şi cum ar mima amorul, cu privirea pierdută în zare. Cu un pahar lung şi în gust în mână, plin cu şampanie. Cavalerul ei se mulţumea să ţopăie în jurul ei ca un greiere negru, ridicol şi aproape jalnic. Ea se balansa în continuare fără să-i pese de el.

Când întâlni privirea lui Malko, el avu senzaţia că a nimerit cu degetele într-o priză. Necunoscuta îl fixa cu un zâmbet provocator pe buze, absolut vulcanică. Fără să se sinchisească de partenerul ei, se apropie, lărgindu-şi zâmbetul şi dezvăluind nişte dinţi superbi. Pe fruntea ei scria cu litere de foc: „regulează-mă", dar nu îşi făcea griji din cauza asta.

În timp ce cavalerul ei se agita de zor ca un gândac pe lângă ea, această sublimă târâtură era pe cale să-l agate pe Malko, cu o mare economie de mijloace, însă cu privirea care spunea totul. Dansa pentru el, singură în centrul ringului. Însă, o durere puternică în braţ îl făcu să tresară. Alexandra îl ciupise până la sânge.

— Cine mai e şi putoarea asta? îl întrebă ea cu otravă în glas. O cunoşti?

— Deloc, jură Malko.

— În orice caz, se pare că ea are chef să te cunoască. Nebună de furie, ea se lipi şi mai tare de Malko ca să nu lase să planeze nici o umbră de îndoiala asupra relaţiei lor. Însă bruneta nu cedă cu una, cu două, ci, privindu-i fix, îşi părăsi brusc partenerul şi se apropie mai mult de ei. Îl atinse cu şoldul pe Malko. Acest lucru o făcu pe Alexandra să mârâie de furie.

Bruneta necunoscută îşi continua manejul, neţinând seama nici de cavalerul ei, nici de Alexandra. Pur şi simplu, i se oferea fără nici cea mai mică reţinere. Pe o melodie lentă, ea începu să se onduleze într-un soi de dans oriental, Mlădioasa, însă absolut senzuală. Ea îi învăluia pe Alexandra şi pe Malko cu acelaşi zâmbet distant. El se întreba care dintre ei o interesa mai mult. Contesa îi zise în şoaptă lui Malko, cu expresia unui rinocer gata de atac:

— Întreab-o dacă vrea s-o regulezi pe loc sau poate să aştepte până mă urc în avion.

— Nu vorbi prostii, eu pe tine te doresc!

O luă de mână şi o duse la masa lor. După ce terminară sticla de şampanie, se suiră într-un taxi şi se îndreptară spre *Dorchester.* Malko nu mai avu răbdare să intre în hotel. Suflecă rochia lungă a tinerei şi strecură mâna între coapsele lungi şi cărnoase care. După o scurtă încleştare, se desfăcură cu docilitate. Se străduia s-o facă să uite de acea „putoare”. Oare cine era necunoscuta care încercase să-l agate fără pic de pudoare? Să fi fost un simplu imbold, ori altceva? Londra era un oraş unde se vânzoleau oameni puţin cam temperamentali. Însă, cu cât trăiai mai mult într-o lume paralelă, cu atât deveneai mai paranoic…

Alexandra gemea când taxiul se opri în faţa hotelului. Fiind spaţioase şi cu geam despărţitor între şofer şi clienţi, taxiurile londoneze erau unice în felul lor. Tânăra se dezlipi cu greu de bancheta din vinilin şi se îndreptă spre intrare cu un mers cam nesigur.

Ajunşi în lift, reluară flirtul şi, imediat ce pătrunseră în apartament, Malko o sprijini pe Alexandra de perete şi îi

eliberă brusc sânii din corsetul rochiei, răsucind între degete sfârcurile întărite, cu o atingere aproape brutală. Alexandra se lăsa în voia lui. Cu capul dat pe spate, răspunzându-i la mângâieri. În această clipă, ciuma neagră care făcuse victime la Ambasada americană era departe de preocupările lui Malko. Jocul dragostei devenise din ce în ce mai înflăcărat. Îi trase în sus rochia lungă, căută sexul umezit de atâta plăcere şi se afundă în el. Alexandra gemu. Cu sânii eliberaţi din corset, cu mâinile ce alergau pe trupul lui Malko, ea îi plătea mângâierile cu alte mângâieri. Dezbrăcându-l de haina smochingului, ea îi descheie cămaşa şi pantalonii care alunecară la picioare. Sexul întărit se lovea de pântecele ei protejat numai de dantela portjartierului. Se freca de el ca o pisică şi gemu mult mai puternic atunci când Malko începu să-i frământe sânii. Tânăra respira mai sacadat şi gâfâia cu privirea pierdută şi bazinul înainte.

Malko îşi strecurase deja genunchiul între coapsele ei. Îndepărtându-le mai-mai s-o trântească. Alexandra îl încuraja:

— Oh! Da. Desfă-mi coapsele!

El se străduia să-i facă pe plac. Îndoindu-şi genunchii, el o pătrunse în picioare până la rădăcină, afundându-se ca într-un borcan cu miere. Ea slobozi un ţipăt scurt, ţinând bazinul în afară, cu umerii lipiţi de perete, păstrându-şi cu greu echilibrul. Malko începu s-o posede lent. Uitându-se la sexul care intra şi ieşea din ea. Alexandra plecă şi ea privirile.

— Nu tânjeşti după frumoasa ta brunetă?

— Ţi-ar plăcea să ne privească acum? privirea Alexandrei deveni opacă.

— De ce nu? Dacă aş fi sigură că nu te atingi de ea…

El se retrase şi o purtă până la pat, apoi se întinse. Sexul îi fu înghiţit imediat de gura suavă a Alexandrei care ridică capul şi spuse:

— Ai mirosul meu…

Îngenuncheată pe marginea patului, ea îi administra o felaţie desăvârşită. În acelaşi timp, el îşi plimba mâinile pe pieptul ei ca să o facă să participe la sărbătoare…

Imaginea celor şapte cadavre zăcând în morga Spitalului King Edward VII trecu fulgerător prin faţa ochilor lui Malko, dar nu îi strică fericirea. Alexandra era o amantă minunată. Deşi trecuseră mulţi ani de când erau împreună, făceau dragoste ca în primele zile, cu un amestec de grabă şi de erotism dezlănţuit Brusc, el respinse gura care se pregătea să-l facă să juiseze şi o răsturnă pe Alexandra pe spate, posedând-o cu furie ca o cătană.

— Da, îmi place să mă regulezi! gemu ea.

Se agăţă de sânii ei ca un înecat, îi frământa. Îi pişcă, îi maltrata, smulgându-i femeii gâfâieli excitate. Frumoasa ei rochie devenise o cârpă de vase în jurul pulpelor, unui ciorap i se duseseră firele, iar machiajul îngrijit se întinsese pe obraji, însă ea se zbătea neîncetat sub greutatea lui.

— Îţi vreau fesele, zise deodată Malko.

Ea ţipă deznădăjduită când el se smulse dintre coapse, dar îl urmă ascultătoare lângă peretele de care se sprijini cu crupa bombată şi cu faţa la oglinda fixată în zid. Deşi ea îl dirija şi îl orienta, lui Malko îi fu greu s-o asalteze, atât era de excitat. Inelul musculos refuza cu obstinaţie să se destindă. Lăsând blândeţea la o parte, el o prinse pe Alexandra de şolduri şi împinse cu toată puterea. Urmă un ţipăt, apoi o senzaţie necunoscută care îl proiectă într-un tunel arzător. Începu un dute-vino, mai întâi dificil, apoi mai uşor, pe măsură ce Alexandra se deschidea gemând de plăcere Dar nu era de ajuns. Fără să se desprindă, el o împinse până la pat, o întinse pe burtă şi se dezlănţui.

— Eu nu mă mai mişc, suflă Alexandra. Violează-mă!

El atât aşteptă şi se înfipse în crupa ce i se oferea cât putu de adânc, până când explodă înăuntru. Puţin mai târziu. Alexandra se întoarse spre el cu figura răvăşită de plăcere.

— Adineauri a fost minunat! Îmbinarea aia de durere cu plăcere. La început m-a durut rău de tot. Aproape că m-ai rupt Dar după aceea, a fost extraordinar…

Se sărutară încă nedezlipindu-se. Limba Alexandrei era moale şi abilă După ce terminară, ea îl întrebă pentru a doua oară:

— De ce ai venit la Londra? El îi zâmbi.

— Pentru bruneta de la *Annabel's...*

Nu avea voie să-i spună mai mult şi o scânteie de nemulţumire străbătu ochii verzi-albăstrui ai Alexandrei.

— Nu-ţi mai bate joc de mine! Dacă ar fi fost adevărat, nu m-ai fi regulat aşa. Lasă că te cunosc eu.

Legătura lor sexuală şi erotică, ce înfruntase timpul fără să slăbească. Îl făcea în această secundă pe Malko să nu aibă decât un gând: să nu o lase pe Alexandra să plece şi să înceapă la fel fiecare zi ce va urma. Să uite moartea care îi va aduce deznădejde şi lumea împietrită şi feroce în care trăia. Însă din păcate, nu putea. Se angajase într-un ciclu infernal, iar castelul din Liezen era un monstru acaparator şi nesătul. De aceea, trebuia să-şi pună mereu viaţa în pericol, ca un jucător care nu se mai dezlipea de masa de joc.

— Plec mâine, zise Alexandra. Te las cu „putoarea" de la *Annabel's.*

— De ce?

O lucire de tristeţe străbătu pupilele verzi.

— Într-o bună zi, norocul te va părăsi. Iar atunci, nu mi-aş dori să fiu de faţă.

*

* *

Ceasul Breitling B-One al lui Malko arăta opt şi douăzeci şi nouă de minute când pătrunse în biroul lui Randolph Stafford, ale cărui ferestre ofereau o vedere minunată ce se deschidea spre copacii cu coroanele bine îngrijite din Grosvenor Square. Situat la etajul al patrulea al Ambasadei americane, încăperea era aproape la tel de spaţioasă ca şi aceea a ambasadorului însuşi. Oricum. Centrala CIA din Londra era una dintre cele mai importante din lumea întreagă, împreună cu cele din Moscova şi Tokyo. Americanul se înfiinţa dinaintea lui Malko şi întrebă:

— Ceai sau cafea?

— Cafea, alese Malko, deoarece detesta ceaiul.

Pe o măsuţă joasă, aşezată între două canapele Chippendale din piele verde, se găsea o tavă din argint. Şeful centralei îi oferi lui Malko pâine prăjită. În acest decor cu aspect îmbătrânit, discuţia de ieri părea nefirească. Malko încercă să se concentreze, alungând din minte

imaginea Alexandrei pe care o lăsase la *Dorchester.*

— Deci aveţi nevoie de mine? întrebă el. Randolph Stafford împinse la o parte ceainicul.

— Da.

Preţ de câteva minute, se mulţumiră să mănânce în tăcere, apoi şeful centralei rupse liniştea:

— Aseară m-am întâlnit cu Dimitri Duskin. Omologul meu din SVR[5].

— Bănuiţi că ruşii ar fi implicaţi în povestea cu ciuma neagră?

— Hai să zicem că vrem să fim cu sufletul împăcat. De când cu afacerea de la New York, au „zăvorât" câteva lucruri şi au înlocuit caprele râioase. Însă, aveam nevoie de o informaţie vitală.

— Care anume?

Randolph Stafford bău câteva guri de ceai şi îşi aprinse o ţigară cu bricheta Zippo din argint vechi şi răspunse:

— Mai întâi, aş dori să vă dau câteva elemente în plus. După decesul victimelor de la ambasadă, medicii noştri au luat mostre de ţesuturi, cum era şi firesc, ca să poată identifica bacilul mortal. Dar, ce au descoperit a fost pentru ei o surpriză imensă. În natură s-au repertoriat cinci tulpini diferite ale bacilului de antrax, mai mult sau mai puţin virulente. Or, ceea ce au reuşit ei să izoleze era a *şasea* suşă, care nu există în natură. Noi i-am spus „X".

— Ce înseamnă acest lucru?

— Că e vorba de o suşă obţinută de om. La sfârşitul războiului bacteriologic.

Brusc, temperatura păru scăzută în încăperea prea încălzită.

— Nu e prea încurajator, observă Malko. Americanul îl aprobă cu seriozitate.

— Mai e un amănunt la care nici nu vă gândiţi. În primul rând, această suşă „X" este rezistentă la vaccinul pe care l-am administrat trupelor noastre din operaţiunea „Desert Strom[6]". Şi este de aproximativ cincizeci de ori mai

[5] Urmaşul KGB-ului (n.a.).

[6] „Furtună în Desert" – cum este denumit războiul împotriva Irakului din 1991 (n.a.).

virulentă decât suşa normală pe care o combatem cu antibiotice. Din cauza acestei suşe, evoluţia bolii durează doar câteva ore, toxinele răspândindu-se în organism cu o rapiditate halucinantă, iar în mai puţin de patruzeci şi opt de ore, bolnavul este condamnat.

— Boala este transmisibilă?

— Din fericire, nu.

— Ce legătură există între SVR şi această suşă „X”?

— Sverdlovsk, zise americanul.

— Sverdlovsk? Oraşul din Urali?

— Da. Anul acesta, pe la începutul lui februarie, Compania a fost contactată de doi oameni de ştiinţă ruşi, Lev Fedorov şi Serghei Volkov. Biologi pacifişti. Încă de pe vremea Uniunii Sovietice, putrezeau în fundul unui gulag. Acolo au avut răgazul să se exprime. Serghei Volkov a lucrat în Oraşul 19. O aşezare micuţă numai cu şase mii de locuitori, la sud de Sverdlovsk. Noi ştiam deja că era unul dintre centrele în care sovieticii, apoi ruşii au fabricat arme biologice. Şi asta datorită *„incidentului Sverdlovsk”.*

— Despre ce este vorba?

— Pe 2 aprilie 1979, în urma unei explozii accidentale, în Oraşul 19, s-a răspândit un nor infestat cu bacili de antrax. Acest accident a cauzat, potrivit comunicatului oficial, moartea a şaizeci şi opt de persoane, în urma abceselor pulmonare cauzate de acest bacil. Până în 1992, autorităţile de la Moscova au negat faptele, până când, Boris Elţîn a recunoscut că s-a produs un accident biologic care s-a soldat cu un anumit număr de victime. Dar între timp, nici noi nu am stat cu mâinile în sân. Agenţia a aflat mai multe lucruri. Mai întâi, că a fost vorba de o scurgere dintr-o bombă sau dintr-un obuz, depozitat în Oraşul 32, care era despărţit de Oraşul 19 doar de o şosea. Însă, cu preţul nenumăratelor eforturi, am reuşit să facem rost de eşantioane de organe – splină, plămân, creier, ganglioni limfatici – prelevate de la victime. Unul dintre laboratoarele noastre specializate în războiul biologic, instalat la Los Alamos, a putut să determine că era vorba de o suşă nouă, fructul unei manipulări genetice, dotată cu o virulenţă înzecită. Rezistenţa la vaccinuri făcea din el o armă de

temut.

— Nu aţi reacţionat în nici un fel? Americanul ridică din umeri.

— Am făcut *şi noi* cercetările noastre, însă nu sunt autorizat să vă destăinui mai mult în legătură cu acest subiect. În acest domeniu există un *gentlemen's agreement.* Se fac cercetări, dar se ia angajamentul că rezultatele nu vor fi folosite niciodată. În timpul celui de-al doilea război mondial, naziştii posedau tone de gaze asfixiante pe care nu le-au utilizat niciodată…

— Pentru un *gentlemen's agreement,* avem nevoie de gentlemani, observă Malko. Aveţi încredere în ruşi?

Randolph Stafford făcu un gest de neputinţă.

— În domeniul nuclear, chimic sau biologic, nu se joacă. Ştiu că ar suferi consecinţe prea grave dacă i-am prinde cu mâţa-n sac.

— În acest caz. De ce v-aţi întâlnit cu omologul din SVR? Americanul mai bău o gură de ceai şi mai trase un fum din ţigară. Apoi o puse pe marginea scrumierei şi zise:

— Imediat după izbucnirea „epidemiei" din ambasadă, explică el, am efectuat prelevări de la cadavre şi le-am trimis direct la Los Alamos. Răspunsul ne-a sosit foarte repede. Era vorba exact de aceleaşi suşe ca în cazul *„incidentului Sverdlovsk",* adică un bacil obţinut prin manipulare genetică.

— E îngrijorător…

— A doua zi, m-am dus la omologul meu din SVR cu cele două eşantioane prelevate şi cu o scrisoare din partea ambasadorului nostru prin care anunţa Kremlinul de proliferarea armelor biologice. Bineînţeles că Dimitri Duskin mi-a jurat pe toţi sfinţii că nici sovieticii, nici Rusia după aceea, nu au exportat porcăriile astea.

— Şi l-aţi crezut? Randolph Stafford se strâmbă.

— Eu nu am încredere deplină într-un rus şi cu atât mai puţină într-un membru al Serviciilor secrete. Mai cu seamă că Uniunea Sovietică şi pe urmă Rusia au fost furnizorii de bază ai Irakului în ce priveşte materialul militar. Înainte de embargo, în mod deschis, iar după aceea, în secret. Atât timp cât e vorba de material convenţional, nu e nici o

nenorocire. Cu toate că există câteva domenii „ultrasensibile” în care ruşii nu îndrăznesc să mintă.

— În concluzie, aveţi bănuieli în privinţa Irakului? Americanul îi aruncă o privire plină de reproş.

— Cine altcineva putea să fie? În prezent, este singurul nostru contencios. În trecut, Saddam Hussein ne-a arătat că este în stare de orice. A atacat de mai multe ori Iranul, a gazat minoritatea kurdă de aici, a ras de pe faţa pământului câteva oraşe şiite din sud. Aflate în rebeliune şi la urmă, a atacat Kuweitul! Ca să nu mai pomenesc de miile de opozanţi lichidaţi, inclusiv pe cei din familia lui. Şi întotdeauna dând dovadă de o brutalitate nemaipomenită. Putem să-l numim un *bad record*[7].

— Ştiu toate astea. L-am văzut la lucru[8].

— Numai că, din punct de vedere moral, reluă ideea şeful centralei, ar fi destul de uşor să-l îngropăm pe Saddam Hussein sub un covor de bombe, dacă obţinem proba formală că se află în spatele acestui atentat; însă dacă acţionăm după propriile noastre bănuieli, comunitatea internaţională ni se va opune din răsputeri. Deşi e mânjit de sânge până la coate. Saddam Hussein e considerat de unii un soi sfânt laic… Cum au fost şi Stalin, Mao sau Pol Pot. Stalin şi Mao au murit în patul lor. Iar Pol Pot s-a stins după ce s-a retras discret în nordul Thailandei. Revoluţionarul secolului XX este apreciat în general, chiar dacă şi-a masacrat cu uşurinţă propriul popor. Numai genocidul din Ruanda a provocat câteva tresăriri din partea apărătorilor Drepturilor Omului, căci autorii lui nu erau nicidecum „corecţi din punct de vedere politic”.

— Vă înţeleg scrupulele, admise Malko. Dar ce v-a spus omologul rus?

— S-a repezit până la Moscova, ca să aducă la cunoştinţă Kremlinului întrevederea noastră şi s-a întors cu asigurarea oficială că *establishment*[9] militar rus nu i-a trimis flori lui Saddam Hussein. Aseară mi-a înmânat o scrisoare de la Boris Elţîn în persoană, prin care garanta că *nimeni,*

[7] Dosar nefavorabil (n.a.).

[8] Aluzie la SAS nr. 103. Răzbunarea lui Saddam Hussein (n.a.).

[9] Grup puternic de oameni care îşi apără privilegiile (n.t.).

niciodată nu a livrat suşe ale bacilului de antrax „X” Irakului şi nici altei ţări. Nu cred că Boris Elţîn, aşa cum e el, a spus aceste vorbe doar de dragul de a le spune. Nici lui nu-i place de Saddam Hussein, mai cu seamă că are mare nevoie de noi. Dacă aş fi obţinut un răspuns evaziv, dumneavoastră nu aveaţi cum să interveniţi, căci atunci, problema ar fi fost reglată direct între Casa Albă şi Kremlin.

— Dar Rusia nu e singura ţară capabilă să fabrice asemenea porcării, spuse Malko. Mai e şi China, India sau Iranul, nu-i aşa?

— Imposibil, zise tranşant şeful Centralei CIA. Numai chinezii au un program biologic. Fireşte că vinde arme Irakului, dar ştim cu exactitate ce anume. În plus, aceste suşe poartă o „semnătură” genetică. Se trag numai din Oraşul 19.

— Atunci, Boris Elţîn minte? Americanul dădu uşor din cap.

— Să fiu sincer, nu cred Specialiştii noştri sunt de aceeaşi părere. Numai că ţarul tuturor Rusiilor nu ştie tot…

— Adică?

Randolph Stafford îşi mai luă o ceaşcă de ceai. Se uita des la ceas, ca şi cum ar aştepta un telefon. Reluă:

— Noi ştim că există o importantă piaţă ilegală de vânzări de arme. Realizată de mafia rusă şi ucraineană Bineînţeles că aceste vânzări sunt făcute cu acordul tacit al Kremlinului, deşi acesta nu recunoaşte. Altele sunt conduse de nişte reţele de traficanţi provenite din fosta Uniune Sovietică, gata să facă orice ca să se îmbogăţească. După părerea mea, aici trebuie să facem cercetări…

— Vreau să vă întreb ceva, îl întrerupse Malko. Oare irakienii nu au putut să pună chiar ei la punct aceste suşe „X”?

Şeful centralei clătină uşor din cap.

— Este cu neputinţă. Nu dispun de oameni de ştiinţă capabili să producă modificări genetice pornind de la suşele originale. Odată intraţi în posesia acestor tulpini, au nevoie doar de câţiva tehnicieni de laborator foarte buni care să le înmulţească şi să le multiplice cu ajutorul unui material extrem de modest.

— Încep să înţeleg de ce aţi făcut apel la mine, făcu Malko zâmbind în colţul gurii.

Randolph Stafford nu-i răspunse. Încordat şi puţin stânjenit, arăta de parcă medicul lui l-ar fi anunţat că are cancer… Puse ceaşca de ceai pe masă şi spuse:

— Dacă arhivele Diviziei Operaţiuni sunt bine puse la punct, dumneavoastră aţi luat de două ori legătura cu un ucrainean, un traficant de arme pe care-l cheamă Vladimir Sevcenko[10].

— Aşa este, aprobă Malko.

— Iar a doua oară, continuă americanul, la cererea dumneavoastră, Pentagonul i-a încredinţat echipament militar în valoare de trei sute de milioane de dolari, aparţinând Pactului de la Varşovia şi destinat armatei bosniace. Frumos cadou, n-am ce spune.

În faţa acestei insinuări semitransparente a americanului, Malko simţi cum îi sare muştarul şi ţinu cu orice preţ să pună punctul pe „i”.

— Nu a fost un *cadou,* preciza el cu răceală în glas, ci o *înţelegere.* Sevcenko ne-a ajutat să anihilăm o operaţiune teroristă pregătită cu minuţiozitate de câţiva demenţi din Kremlin, iar, în schimb, noi i-am permis să câştige nişte bani. Din care, vă precizez, eu nu am văzut nici măcar un dolar.

Randolph Stafford se îmbujora uşor şi făcu un gest liniştitor.

— Prinţe Malko, m-aţi înţeles greşit. Vă cunosc morala. Pur şi simplu, am vrut să spun că sunteţi *singurul* din Agenţie care are legătură cu acest mediu, iată de ce v-am poftit să veniţi la Londra.

— Dar nu mai ştiu nimic de Vladimir Sevcenko, de mai bine de doi ani, îl avertiză Malko. Sper că mai trăieşte.

Randolph Stafford se aplecă peste masă.

— Găsiţi-l oriunde-ar fi!

— Voi face tot posibilul. Dar, să presupunem că mă ajută, ce vom obţine cu asta?

— Ne este teamă că acesta nu e un atentat izolat, spuse

[10] Aluzie la SAS nr. 119, CIA contraatacă şi nr. 122, Operaţiunea Lucifer (n.a.).

americanul. Dacă se repetă, aici sau la noi, preşedintele va fi *obligat* să acţioneze.

Cu alte cuvinte, să strivească Irakul cu un covor de bombe…

— Îl voi suna imediat pe Vladimir Sevcenko. Îi promise Malko Am toate numerele lui de telefon din Kiev. Mai aveţi şi alte elemente care să vă permită acuzarea lui Saddam Hussein?

Vocea şefului centralei lovi ca un bici:

— Bineînţeles! Ieri v-am pomenit de un „ferment” folosit la înmulţirea suşelor de antrax. Or, noi deţinem probe că Irakul a cumpărat din Germania şi din Marea Britanie. Printre altele şi *treizeci şi două* de tone din acest „ferment” industrial. Pentru cultura dumneavoastră generală, să ştiţi că o ţară *normală* utilizează maximum două sute de kilograme pe an din acest „ferment”, pentru experienţele ei de laborator… Or, în ciuda inspecţiilor făcute în taberele militare irakiene, Uscom nu a găsit nici măcar o dată treizeci şi două de tone. Ceea ce înseamnă că irakienii au posibilitatea tehnică să fabrice Bacillus Anthracis în cantităţi enorme, cu modificări genetice extraordinar de virulente. Cum nu există nici urmă de vectori – rachete sau obuze – probabil că au fost înlocuiţi cu vectori umani.

— Saddam Hussein ştie foarte bine că riposta americanilor poate să fie teribilă, obiectă Malko.

— El nu gândeşte ca noi. Ştia bine că nu îi lăsau Kuweitul pe mână. Şi cu toate astea, l-a atacat. Crede probabil că fără probe directe, America nu va îndrăzni să riposteze.

— Nu se înşeală prea mult…

Randolph Stafford îl fixă îndelung pe Malko. Apoi zise:

— Ne bazăm pe dumneavoastră ca să ni le aduceţi. Nu mai pierdeţi nici un minut. Acum patruzeci şi opt de ore. Preşedintele a semnat un ordin secret în sensul acesta. Aveţi mână liberă şi toate mijloacele care vă sunt necesare. *Trebuie* să refacem cu orice preţ lanţul care leagă Sverdlovsk de ambasada noastră din Grosvenor Square. Altminteri, Casa Albă riscă să se găsească într-o situaţie imposibilă, cu consecinţe tragice pentru întreaga omenire.

Capitolul III.

O ploaie măruntă cădea fără întrerupere din norii groşi şi foarte joşi, scăldând tabăra cipriotă într-o lumină cenuşie şi deprimantă. Centura din beton a hotelurilor ieftine, care se întindea pe o distanţă de treizeci de kilometri de-a lungul coastei sudice a insulei, de la Larnaca până la Limassol. Era şi mai tristă. Cât a durat războiul civil din Liban, partea greacă a Ciprului a constituit baza libanezilor din spatele frontului, unde se retrăgeau din calea luptelor. S-au instalat de-a lungul coastei şi au construit vile, hoteluri, restaurante, apartamente. După instalarea păcii, au plecat în ţara lor, iar locul le-a fost luat de turiştii englezi dornici de soare, de traficanţii din Orientul Mijlociu şi, în continuare, de ruşii şi de cetăţenii din fostele republici sovietice. Această invazie avea raţiunea ei: Ciprul nu era prea vigilent în ceea ce îi priveşte pe vizitatorii lui. Este una din puţinele ţări în care ruşii nu au nevoie de viză. Cât despre bănci, puteai să vii încărcat cu valize de bani. Fără teama că vei fi luat la întrebări.

Malko sosise la aeroportul din Larnaca mai devreme cu o oră, direct de la Londra, la bordul unui Falcon 900, navlosit de CIA. Imediat ce părăsise biroul lui Randolph Stafford, se instalase în faţa telefonului ca să dea de urma lui Vladimir Sevcenko. Alexandra plecase şi ea de la *Dorchester,* lăsându-i vorbă că se întorcea în Austria, aşa cum îi dăduse de înţeles cu o seară în urmă.

Căutarea mafiotului ucrainean se dovedise anevoioasă. Nu răspundea la nici unul dintre numerele din Kiev. Malko făcuse apel la Centrala CIA din capitala Ucrainei. Toată ziua a aşteptat un răspuns. A primit un telex abia la şapte seara. Vladimir Sevcenko nu mai locuia în Ucraina. Se pare că a emigrat în Cipru, în partea grecească a insulei. Dar nu se cunoştea nici o adresă. Avertizat de acest lucru, Randolph Stafford a „activat” numaidecât Centrala CIA din Cipru şi a închiriat o cursă „charter” pentru ca Malko să poată pleca a doua zi dis-de-dimineaţă.

— Ciprul e mic, constatase el. Dacă e acolo. Îl veţi găsi cu siguranţă.

Deşi se trezea la şase în zori, seara, Malko se întorsese la *Annabel's* ca să mai bea ceva, cu tainica speranţă s-o revadă pe aceea pe care Alexandra o numise „putoarea." A stat până la ora unu, fără să vadă altceva în afară de elegantele „call-girl". Pentru două bancnote de cinci lire. Barmanul de la *Annabel's* l-a informat că vulcanica brunetă venea aici din când în când. Însoţită mereu de bărbaţi de tip oriental, foarte bogaţi. De exemplu, cavalerul din ajun. Un libanez, avea un imens apartament în Mayfair şi o avere colosală. Malko se consolase zicându-şi că bruneta era doar o mondenă, de care Londra era plină. Se întorsese cuminte la *Dorchester* ca să se culce.

Un ofiţer operativ din CIA îl aşteptase la aeroportul din Larnaca. Era un tip şters, grăsun, cu ochelari de miop, care îi aducea veşti bune.

— Am dat de urma lui Vladimir Sevcenko, îl anunţase el. Este rezident cipriot de un an de zile şi îşi construieşte un adevărat palat pe colinele din Limassol. Se poate zări de la câţiva kilometri depărtare, chiar la ieşirea de pe autostrada A1. I se spune „Casa Albă" din cauza mărimii. La poalele colinei, se află o biserică ortodoxă.

Malko îi mulţumise, închiriase un Ford Escort şi o luă pe autostrada ce mergea de-a lungul coastei până la Pafos. Mai întâi, s-a instalat în cel mai bun hotel *Four Seasons* din Limassol, întinsa staţiune balneară cipriotă. Acesta era pe jumătate gol, căci sezonul începea abia la 1 aprilie, iar vremea nu-i prea atrăgea pe turişti. Majoritatea restaurantelor erau închise şi prăvăliile cu amintiri înghesuite unele în altele nu aveau clienţi. Unele dintre ele aveau etichete scrise în ruseşte..

— În Cipru, trăiesc opt mii de ruşi, îl informase ofiţerul operativ. Din cauza societăţilor *off-shore*[11]. Cipriotii sunt foarte primitori. Insula lor a devenit o adevărată „spălătorie". Aici ajunge o bună parte din banii murdari proveniţi din Rusia.

[11] Societăţi înfiinţate în ţâri cu fiscalitate extrem de scăzută (n.t.).

După ce şi-a lăsat bagajele la hotel, Malko porni la drum îndreptându-se spre centrul Limassolului. Căută din priviri palatul lui Vladimir Sevcenko în porţiunea ce se întindea între marea cenuşie şi autostradă.

Zona turistică din Limassol alinia pe o distanţă de douăzeci de kilometri sute de hoteluri pentru câteva grăunţe de nisip repartizate ici şi colo pe câteva plaje micuţe. Ca să vii să-ţi petreci o vacanţă aici, ar trebui să-ţi omori ambii părinţi!

După vreo trei kilometri, pe versantul unei coline Malko zări o casă imensă în construcţie, două corpuri de clădiri legate între ele printr-o curte interioară. Două steaguri ruseşti fluturau în vânt. Vladimir Sevcenko a ştiut cum să folosească banii obţinuţi de la CIA.

Malko viră la dreapta, urcând drumeagurile ca să ajungă la şantier. Câţiva muncitori se mişcau precum melcul în bătaia ploii. Din fericire, şeful lor vorbea engleza.

— Domnul Sevcenko locuieşte la hotelul *Hawai Beach.* Îl informă el pe Malko. Se află la est, lângă *Meridien.*

Se îndreptă spre *Hawai Beach.* Malko parcurse vreo zece kilometri până să dea de el. Era o construcţie masivă între autostradă şi mare. La fel de încântător ca şi un blochaus. Nu era tot atât de luxos ca *Four Seasons.* Însă la fel de pustiu. Atunci când Malko întrebă la recepţie de Vladimir Sevcenko. Funcţionarul îi aruncă o privire bănuitoare.

— Aveţi întâlnire?

— Nu chiar, dar sunt un vechi prieten de-al lui. Acest lucru nu-l linişti însă pe cipriot.

— Domnul Sevcenko nu vrea să fie deranjat. Deocamdată, e în sala de gimnastică. Îi voi lăsa un mesaj în apartament. Puteţi să-l aşteptaţi la bar.

Malko se îndreptă spre bar. În timp ce recepţionerul îşi văzu de treaba lui, Malko o luă frumuşel pe scara ce ducea la etajul inferior. Aici găsi o pancartă pe care scria: SPA GYMNASIUM, împinse o uşă cu geam şi dădu peste o piscină care mirosea îngrozitor a clor. Aici nu găsi pe nimeni. Mai departe pe culoar, zări o altă uşă. Imediat ce o împinse, fu lipit de perete de un pumn imens.

Doi bărbaţi monstruos de musculoşi blocau intrarea în

sala de gimnastica. Laţi în umeri ca nişte luptători, în haine din piele neagră şi cu figuri de brute. Cel care îl lovise pe Malko, un roşcovan masiv, păros ca o maimuţă, era Djokar, una dintre gărzile de corp cecene ale lui Vladimir Sevcenko, supranumit şi „Faţă palidă”, încă de pe vremea când era ofiţer în GRU, înainte să facă tot felul de traficuri.

Se recunoscură în acelaşi timp. Cu un mârâit fericit de pitbull care îşi regăseşte stăpânul, Djokar îi dădu drumul lui Malko şi îl strânse la pieptul său ca un butoi. Alături de el, Abbi, cealaltă gorilă, schelălăia de bucurie. Amândoi erau de aceeaşi teapă, având prea puţine legături cu lumea din afară ca să se schimbe. Djokar se scotoci repede în buzunar şi scoase o brichetă Zippo ornată cu o superbă Vargas Girl Size pe care i-o oferise Chris Jones la Kiev.

— Vladimir Ilici este aici? îl întrebă Malko în rusă.

— Pentru tine, este întotdeauna aici, zise Abbi care îi deschise uşa.

Malko intră în sala de gimnastică. Vladimir Sevcenko nu era genul de relaţie de care te puteai folosi doar la un dineu monden, însă era destul de util în momentul în care aveai nevoie de el. Bineînţeles că avea şi el micile lui defecte. La Istanbul, îi fripsese de vii pe nişte intermediari care nu s-au purtat cu delicateţe. Era în stare să strângă de gât un câine şi să bată o femeie ca pe un covor plin de praf. În mediul lui, modalitatea de concediere consta în a trage un glonţ în cap. Însă. În afara acestor mici amănunte, nu era deloc antipatic…

Atenţia lui Malko fu atrasă de un scârţâit regulat. Făcu câţiva paşi şi îl descoperi pe singurul beneficiar al sălii de gimnastică. Vladimir Sevcenko, gol puşcă, stătea pe un scaun din fier şi făcea exerciţii cu o bară cu greutăţi la capete. Gâfâia ca o focă. Muşchii dezvoltaţi se vedeau jucând sub straturile de şunci. O blondă cu părul lung, îmbrăcată într-un costum de gimnastică întreg, îi administra cu nonşalanţă o felaţie în ritmul zăngănitului metalic al greutăţilor. Asta însemna să îmbini plăcutul cu utilul.

Ucraineanul îl zări pe Malko, miji ochii surprins, apoi mugi de plăcere şi lăsă bara ce căzu pe tacheţi de se zgudui tot aparatul. Se ridică răsturnând-o pe fata cu felaţia şi se

repezi la Malko.

Când se întâlnea cu un prieten, nu se calicea la îmbrăţişări. Malko îl strânse la piept din tot sufletul, deşi corpul rusului emana un miros acru de camfor şi de transpiraţie.

— *Tavarisci!* exclamă Vladimir Sevcenko în ruseşte. Cum de m-ai găsit aici?

Malko răspunse la întrebare zâmbind:

— Eşti foarte cunoscut…

Blonda se ridicase şi aştepta. Ucraineanul îi făcu semn să se apropie de el şi îi puse părinteşte mâna pe umăr.

— Tatiana e cea mai bună muiere din blestemata asta de insulă! o lăudă el.

Tatiana îşi aplecă ochii în pământ cu modestie. Figura ei drăgălaşă, ochii mari de căprioară şi părul lins îi dădeau un aer extrem de agreabil. Fireşte că avea gura prea mare ca să fie o fetiţă cuminte… îi arunca lui Malko o ocheadă plină de afecţiune ca să confirme complimentul făcut de Vladimir Sevcenko. Acesta oftă:

— Medicul m-a sfătuit să fac sport, dar este atât de plictisitor, încât o iau şi pe Tatiana cu mine… Astfel, îmi duc exerciţiile până la capăt, l-am spus să dureze un sfert de oră. E foarte conştiincioasă. Vrei să încerci?

— Mai târziu, răspunse Malko. Nu locuieşti în superba ta vilă? Vladimir Sevcenko îi aruncă o privire complice, ascunzând sub prosop erecţia lui ca un drapel coborât în berna.

— Ar trebui să-ţi trec numele pe poarta vilei mele, zise el făcându-i cu ochiul. Ai fost *foarte* corect. Vladimir Ilici e prietenul tău pe viaţă. Peste câteva luni aş dori să vii la inaugurare. Am comandat două vagoane cu mobilier la Claude Dalle, la Paris. Am primit de la Kiev biroul meu stil Ludovic al XV-lea. Se află deja în apartamentul meu. Este piesa cea mai valoroasă pe care o am.

— Ai putea să faci mai mult pentru mine, zise Malko.

— Ce anume?

— Un serviciu.

— Tu îmi spui, iar eu ţi-l fac… Locuieşti aici?

— Nu, la *Four Seasons.*

— *Haraşo.* Îmi termin exerciţiile şi ne întâlnim ca să cinăm. Numai tu şi cu mine.

— *Haraşo.*

Bucurându-se ca un copil, Vladimir Sevcenko se aşează din nou pe scaunul de tortură, iar Tatiana se instala la picioarele lui fără să mai aştepte plecarea lui Malko. Probabil ca să-i facă o impresie bună.

*

* *

Malika Russia, cel mai bun restaurant cu specific rusesc din Limassol. Situat chiar vizavi de *Hawai Beach Hotel,* era complet pustiu. Şeful de salon îl întâmpină pe Vladimir Sevcenko de parcă ar fi fost Boris Elţîn, lăsându-l să aleagă o masă din cele douăzeci la care nu se aşezase nimeni. Abbi şi Djokar se postaseră lângă uşă. Vladimir Sevcenko oftă de încântare.

— În Cipru, e raiul pe pământ! Aici eşti sigur că nu va veni nici un ucigaş să-ţi strice apetitul cu un Kalaşnikov.

— Cu toate astea, un şofer de taxi a ucis un turist, îi spuse Malko care citise *Cyprus Mail.*

Vladimir Sevcenko ridică din umeri.

— Astea sunt mici porcării! Uite, gustă caviarul. L-am adus de la Paris. În Rusia nu se mai găseşte nimic bun.

Îi întinse lui Malko o cutie cu caviar Beluga Petrossian ce cântărea o jumătate de kilogram, cu bobitele de un cenuşiu închis. Ucraineanul se afla deja la al treilea pahar de votcă, ce îi mai colorase puţin tenul palid, datorat probabil proastei circulaţii. Zacusca de la aperitive dispăruse cât ai clipi din ochi. În timp ce Malko lua din toate, Vladimir Sevcenko oftă:

— Sunt bucuros că te revăd. Ai lipici, eşti tare! Şi Djokar şi Abbi ţin foarte mult la tine.

Într-adevăr, preţuirea unui cecen era aur curat. Fireşte că cei doi erau în stare să dezmembreze o femeie ca să se distreze… În câteva minute, înfulecară caviarul şi terminară votca. Apoi Vladimir Sevcenko râgâi şi întrebă scărpinându-se pe burtă:

— Ce doreşti?

Malko îi spuse tot, fără să omită nimic. Cu un tip ca mafiotul ucrainean, trebuia să vorbeşti cu o claritate

absolută ca să nu-l ameţeşti definitiv. După ce termină. Vladimir Sevcenko îşi aprinse o ţigară, mai trase o duşcă şi zise:

— Dacă mi-ar cere altcineva lucrul ăsta, i-aş râde în nas şi aş fugi mâncând pământul! Dar cu tine, e altceva. Să ştii că nu va fi deloc uşor. Eu nu am lucrat niciodată în Irak. Bineînţeles că pot să aflu cine a făcut-o, dar pentru asta, ar trebui să mă duc la Moscova.

— De ce „ar trebui”? ripostă Malko. Nu vrei să mă ajuţi? Vladimir Sevcenko lăsă capul în jos.

— Este foarte periculos, fiindcă irakienilor nu o să le cadă bine acest lucru. Ei…

Făcu un gest elocvent, plimbând lama unui cuţit imaginar pe gât. Malko zâmbi.

— Şi ţie ţi-e frică de ei? Mafiotul clătină din cap.

— *Tavarisci, nimeni* nu aleargă mai repede ca glonţul unui Kalaşnikov. L-ai cunoscut pe Anatoli Gurevici, directorul hotelului *Metropol* din Moscova? Un om foarte puternic şi extrem de bine păzit?

— Nu.

— Păcat, a fost un bun camarad, dar prea sigur pe el. Acum cincisprezece zile. Au intrat la zece dimineaţa în biroul lui şi l-au târât în hol. Acolo, în faţa clienţilor, i-au descărcat tot încărcătorul în burtă Eu vreau să trăiesc liniştit şi fericit Acum nu mai vând material de război, ci numai echipamente.

Malko simţi că trebuie să forţeze un pic nota. Se aplecă peste masă.

— Vladimir Mici, insistă el. Îi faci un serviciu preşedintelui Statelor Unite. Este cel mai puternic om din lume. *Trebuie* să-i găsim pe terorişti. Sau să găsim destule probe împotriva Irakului ca să-l ameninţăm pe Saddam Hussein şi să-l intimidăm. Ca să-şi cheme înapoi „câinii războinici”.

— Da. Da, făcu Sevcenko fâstâcit şi până la urmă încântat să se vadă propulsat în rolul de ajutor al preşedintelui Statelor Unite.

Profitând de tăcerea lui, Malko răsuci şi mai tare cuţitul în rană:

— Vladimir Ilici, Pentagonul mi-a comunicat date precise.

Sub comandă bosniacă, societatea ta a băgat în buzunar exact patruzeci şi şapte de milioane de dolari.

— Am avut şi cheltuieli, zise ucraineanul, apoi izbucni în râs. Ai dreptate. *Nicevo!* Trebuie să-mi ajut prietenii.

Uşurat, Malko îşi mai luă o porţie de Beluga Petrossian. Dacă Sevcenko îl ducea cu preşul, însemna că nu mai deţinea *nici un mijloc să* obţină informaţia cerută de CIA.

— Întâi şi-ntâi, crezi că ar fi posibil ca un intermediar să fi vândut chestiile astea Irakului? îl întrebă Malko.

Vladimir Sevcenko izbucni în râs.

— Fireşte! În afara materialului nuclear, *totul* este posibil. La noi, savanţii mor de foame. Şi-ar vinde şi copilele.

— Când vei putea afla? Ucraineanul făcu un gest de neputinţă.

— Habar n-am. Voi activa legăturile mele din Moscova. Poate să-mi ia două zile sau trei luni…

— Este urgent, întări Malko.

— *Haraşo.* Mâine dimineaţă plec la Moscova.

— Vrei să vin şi eu cu tine? îi propuse Malko.

— Nici să nu te gândeşti. Dacă simt că e ceva pus la cale. *Nimeni* nu va vorbi cu mine. Dacă vor crede că e vorba numai de afaceri…

— Că veni vorba, îl întrerupse Malko, te-ai mutat definitiv în Cipru?

— Da. Ucrainenii sunt nişte tâmpiţi, tocmai i-au votat pe comunişti. Acest lucru e foarte periculos pentru noi. Aici, nu ai nevoie de vize, iar băncile nu te iau la întrebări. Mi-am mutat toate societăţile în insulă. Plătesc un impozit pe profit doar de 4.75% şi declar absolut tot.

Frumoasă întorsătură. Fostul bandit din Kiev era mândru acum că îşi plăteşte impozitele… În curând, va finanţa şi Crucea Roşie.

Cutia cu caviar Petrossian se golise, la fel şi sticla de votcă. Cu ochii roşii, Vladimir Sevcenko se ridică şi îi şopti câteva cuvinte şefului de salon.

— Cât timp te afli în Cipru, eşti invitatul meu. Poţi să vii aici când doreşti, vei fi servit întotdeauna cu cel mai bun caviar şi cea mai bună votcă. Nu vei primi nici un telefon. Te voi anunţa când mă întorc. Poate că asociatul meu va

veni înaintea mea. O să-l anunţ.

Se întoarseră pe jos la hotelul *Hawai Beach* şi se despărţiră la intrare. Se sărutară pe gură. Vladimir Sevcenko îi înţepa cu barba, dar Malko nu dorea să-şi ofenseze prietenul. Înveselit, el se urca în maşină. A doua zi de dimineaţă se va duce la Nicosia, capitala insulei despărţite în două, ca să-i dea socoteală şefului centralei. Nu-i rămânea decât să se roage ca misterioşii terorişti care dăduseră lovitura la Londra cu ciuma lor neagră să nu acţioneze prea curând şi în altă parte...

Când intră în apartamentul de la *Four Seasons,* se opri în prag surprins. Aici se auzea muzică. Salonul se lumină înainte ca el să apuce să facă vreo mişcare. Lângă măsuţa joasă, cu un superb coş cu fructe şi o sticlă de Taittinger într-o frapieră din argint aşezate pe ea, Tatiana fuma o ţigară, stând picior peste picior. Avea un chip angelic cu părul căzându-i valuri-valuri pe umeri.

— *Dobreden, tavarisci* prinţ, spuse ea cu vocea diafană precum mătasea.

Capitolul IV.

Străzile înguste şi întortocheate din vechiul oraş Nicosia – un cerc cu un diametru de aproximativ doi kilometri, apărat de fortificaţii mărginite de şanţuri late, transformate acum în parching. — Erau scăldate într-o ceaţă deasă gălbuie, iar maşinile staţionate aveau o peliculă fină de aceeaşi nuanţă, temperatura din insulă crescând cu zece grade. *Khazin-ul* – vântul călduţ al deşertului – sufla peste Cipru, venind dinspre Egipt. Din cauza lui, aeroporturile trebuiau închise, astmaticii se sufocau, iar temperatura era ca primăvara. Malko fu nevoit să se oprească. Străduţa pe care o străbătea era blocată de un parapet din saci plini cu nisip, vopsiţi în alb şi albastru, deasupra căruia se înălţa o pancartă pe care scria în trei limbi: „Buffer zone. Keep away[12]”.

Chemarea foarte apropiată a unui muezin, neobişnuit în această ţară de credinţă ortodoxă, destramă brusc liniştea. Se auzea din partea cealaltă a „liniei verzi” care, din 1974, împarte Ciprul în două părţi inegale. La sud, locuiesc şase sute de mii de ciprioţi greci, iar la nord, o sută şaizeci de mii de ciprioţi turci.

„Linia verde” tăia cam trei sferturi din oraşul vechi cu parapeţii clădiţi din saci cu nisip, cu sârma ghimpată şi cu foişoarele, aşa cum, odinioară, Zidul împărţea Berlinul în două. Partea nordică a insulei, de unde fuseseră alungaţi ciprioţii greci, era la fel de săracă precum fusese şi fosta Germanie de Est. În Nicosia, singurul oraş situat chiar pe linia de frontieră, cele două comunităţi se priveau precum şoarecele cu pisica, clocotind de ură reciprocă, presărată ici şi colo de incidente aproape zilnice. Ciprioţii greci nu înghiţiseră niciodată atacul forţelor din Ankara, care îi alungaseră din zona ocupată în prezent de armata turcă, anexând practic cele două superbe oraşe turistice – Famagusta şi Kyrenia – construind moschei peste ruinele

[12] Zonă tampon. Nu vă apropiaţi (n.a.).

bisericilor ortodoxe şi întrerupând orice legătură între cele două părţi ale insulei. Nu se putea telefona dintr-o zonă în cealaltă... Exista un singur punct de trecere ce funcţiona între opt dimineaţa şi cinci după-amiaza, situat în faţa fostului hotel *Ledra Palace, acum* ciuruit de gloanţe şi transformat în Cartierul General al Organizaţiei Naţiunilor Unite.

Această împărţire „provizorie" dura de douăzeci şi cinci de ani şi nimeni nu vedea nici un sfârşit. Convorbirile dintre liderii politici ale celor două tabere capotau de fiecare dată. În acest caz, ambele părţi puneau mâna pe arme. Turcii au masat în nord treizeci de mii de oameni, iar ciprioţii greci şi-au pregătit tancurile T 80 şi au comandat rachete sol-sol din Rusia.

Ca să calmeze aceste porniri războinice, o mie două sute de soldaţi ai ONU supravegheau, de-a lungul „liniei verzi", ca acest climat să nu degenereze într-un război deschis. Însă coşmarul autorităţilor de la Washington era faptul că şi Grecia şi Turcia sunt membre în NATO.

Malko se întoarse, urmărit de chemarea stridentă a muezinului care străpungea ceaţa gălbuie. Aşteptarea începuse să-i macine nervii. Vladimir Sevcenko zburase spre Moscova acum cinci zile. De atunci, nu a aflat nimic, nu a primit nici un telefon. Uneori. Malko se întreba dacă nu cumva ucraineanul nu a vrut pur şi simplu să scape de el.

Randolph Stafford îl suna aproape din oră în oră la hotel sau pe telefonul mobil. Era din ce în ce mai agasat de Langley care, la rândul său, era hărţuit de Casa Albă... Sosise vremea să închirieze un avion particular ca să ajungă cât mai curând în Cipru. Şi Malko suna întruna la *Hawai Beach Hotel, dar* nu reuşea să afle nimic. Nime*ni nu ş*tia unde îl putea găsi pe Vladimir Sevcenko, nici când se întorcea.

Malko se învârtea în jurul cozii în această insulă sinistră, copleşit de angoasă, de plictiseală şi de furie pe Vladimir Sevcenko, verificând dacă mobilul, al cărui număr i-l dăduse ucraineanului, funcţiona bine.

Vizitarea oraşului Nicosia era practic singura lui distracţie. Limassol nu era decât un şarpe lung din beton

care se târa pe o vreme urâtă. Numai bulevardul Griva Digeni era mai atrăgător, cu zecile de magazine cu decoraţiuni interioare, frecventate aproape în exclusivitate de bogaţii emigranţi ruşi care veneau să cumpere de aici mobilier pentru locuinţele lor somptuoase. Unul dintre ele, care se întindea pe o mie de metri pătraţi, oferea ultimele creaţii ale arhitectului Claude Dalle, exact ca la Paris. Malko parcurse şaizeci de kilometri pe autostrada ce despărţea Limassol de Nicosia, la nord. Ca să vină să hoinărească pe străduţele pitoreşti din oraşul vechi. Pe înserat, se întoarse la *Four Seasons.*

Singura persoană care putea deocamdată să-i furnizeze veşti era ascultătoarea Tatiana. Extrem de talentată în specialitatea ei, s-a arătat foarte repede dornică să repete figura şi cu altcineva. La invitaţia ei insistentă, Malko s-a dus să bea ceva la *Crazy Girls.* Localul unde lucra, aflat pe colinele din Limassol. Era o discotecă lugubră, în care toate animatoarele erau rusoaice, la fel ca şi o parte a clientelei. Patronul, un mafiot cipriot, le închiria pe fete cu camere cu tot care se aflau deasupra stabilimentului, lucru ce evita deplasările fără sens...

Numai un om de talia lui Vladimir Sevcenko putea să le scoată de acolo. Tatiana i-a povestit lui Malko trista poveste a vieţii ei. Mai întâi studentă, apoi amanta unui ofiţer din GRU. Care îi sugerase să se ducă să câştige ceva bănuţi în Cipru ca să-şi continue studiile, rusoaica avea un singur vis: să capete un paşaport adevărat. Din nefericire, cipriotii pe care îi întâlnea aici nu se prea grăbeau cu însurătoarea... Cadoul cel mai scump pe care l-a primit vreodată a fost o sticlă de coniac Otard XO...

Malko se uită pe cadranul ceasului Breitling B-One care îi arăta simultan ora de pe două meridiane. Venise momentul să o sune pe Alexandra la Viena. Scoase telefonul mobil şi formă numărul, în timp ce se ducea să-şi ia maşina din faţa hotelului *Holiday Inn.* Astăzi, avusese un motiv întemeiat să vină la Nicosia. Wilson Parker, şeful Centralei CIA din Cipru, l-a sunat în zori, în culmea unei crize de isterie, fixându-i o întâlnire la ora unsprezece, după şedinţa obişnuită. Malko străbătu din nou meterezele şi coborî pe Methoki Street,

oprind în Ploutarchos, unde se afla intrarea în Ambasada americană. Era o construcţie masivă cu trei niveluri, izolată în mijlocul unui povârniş apărat de un grilaj vopsit în negru. Acoperişul neted dispărea sub pădurea de antene de toate formele. Ambasada găzduia şi un centru de ascultare regional al CIA.

Un puşcaş marin tânăr, într-o ţinută impecabilă, îl conduse până la etajul al treilea, unde fu primit cu căldură de un bărbat de cincizeci de ani. Durduliu, cu părul rar şi cu o faţă rotundă, luminată de nişte uimitori ochi albaştri.

— Wilson Parker, se prezentă el. Mă bucur să vă cunosc. Am auzit multe despre dumneavoastră.

El îl pofti într-un birou auster, iar surâsul cu care îl întâmpinase dispăru dintr-o dată.

— Aţi primit vreo veste? îl întrebă acesta plictisit.

— Nici una. Încep să mă întreb dacă Vladimir Sevcenko va mai apărea…

Wilson Parker oftă cu atâta foc, încât Malko avu senzaţia că se va dezumfla.

— Iisuse Hristoase! Să nu-mi mai spuneţi astfel de lucruri. Aseară, am primit de la Langley un mesaj „flash”. Acesta este motivul pentru care v-am cerut să veniţi.

Malko simţi că i se strânge stomacul.

— A mai avut loc un atentat?

— Aproape. *Customs Service*[13] a examinat un pachet care s-a deschis din întâmplare. Conţinea douăsprezece „bombe” de deodorant, însă. Cel mai tare i-a intrigat pe vameşi costul dublu al expedierii, faţă de valoarea reală a produselor. Cum au fost sensibilizaţi de pericolul bacteriologic printr-o notă secretă de la FBI. Au trimis o „bombă” la analiză. În locul deodorantului. „bomba” fusese umplută cu un spray conţinând suşe „X” ale bacilului de antrax. Dacă cineva ar fi pulverizat într-un cinematograf de exemplu, ar fi ucis pe puţin o sută de persoane…

— Pentru cine era coletul?

— Pentru un oarecare Gustavo Hernandez, la post-restant, la Hoboken, în New Jersey. Chiar vizavi de New York…

[13] Vămile (n.a.).

— A venit după el?

— Nu încă. FBI-ul a întins o cursă. Numai că, noi nu ştim *câte* dintre aceste colete au fost expediate. Dar asta nu e tot: pachetul a fost trimis din Cipru.

— Din Cipru!

Lui Malko nu-i venea să creadă.

— De la poşta centrală din Nicosia, preciza americanul. Nu este menţionat numele expeditorului. Ciudat, nu-i aşa?

— Dacă în spatele acestei poveşti se află într-adevăr Irakul, observă Malko, înseamnă că Ciprul a fost întotdeauna placa turnantă pentru mulţi terorişti din Orientul Mijlociu. S-ar putea ca serviciile cipriote să ne ajute…

— Le-am pus la curent chiar în dimineaţa asta. Dumneavoastră nu aveţi nici o idee?

— Nici una, mărturisi Malko. Am venit în Cipru doar ca să-l găsesc pe Vladimir Sevcenko. E o coincidenţă extraordinară.

— Aveţi încredere în el?

— Deja m-a ajutat de două ori la rând. Dar nu am fost crescuţi împreună. Poate că ar fi înţelept să explorăm şi alte surse…

— Nu există alte surse, replică americanul cam brutal. NSA a „monitorizat” toate convorbirile, dar nu a dus la nici un rezultat. Irakienii sunt prudenţi. Ştiu că le stăm ca ghimpii în spinare. Toate centralele noastre din regiune, inclusiv aceasta, nu au descoperit absolut nimic în acest sens.

— Nu putem să luăm nici o măsură preventivă cât timp aşteptăm să apară Vladimir Sevcenko? propuse Malko. De exemplu, să întărim controalele atât pe aeroporturile britanice, cât şi pe cele americane?

Wilson Parker se uită la el descurajat.

— Ştiţi oare câţi pasageri debarcă în fiecare zi pe aeroportul din Londra sau prin Eurostar? Vă spun eu: zeci de mii. Iar noi nu avem nici un element concret, nici semnalmente, nimic. Transportul poate fi lesne de ascuns. În plus. Detectoarele nu sunt chiar atât de performante. În decembrie trecut, la Heathrow, unul dintre aceste aparate a

confundat praful pentru budinca de Crăciun cu Semtex-ul… Dar, din păcate, se poate întâmpla şi invers.

— Eu nu pot face mai mult decât să aştept, recunoscu Malko. Nu am nici o modalitate prin care să dau de Vladimir Sevcenko. În ceea ce priveşte expedierea suşelor „X” ale bacilului de antrax, ciprioţii şi-ar putea arăta eficienţa.

Ieşi din ambasadă tulburat de dezvăluirea lui Wilson Parker. Ar fi posibil ca Ciprul să joace vreun rol în acest complot terorist pe care el încerca să-l demaşte? Sau constituia doar un punct de trecere? Era atât de absorbit de gândurile sale, încât fusese cât pe-aci să lovească o maşină ce venea din faţă, uitând că în Cipru se circula pe stânga… îl aştepta încă o după-amiază de lâncezeală. Îi pierise şi pofta de mâncare. Dacă Vladimir Sevcenko nu se mai întorcea?

*

* *

Malko deschise uşa apartamentului după ce auzise soneria, crezând că este băiatul care venea în fiecare seară să verifice minibarul. Dar rămase încremenit locului.

În cadrul uşii, zări o fiinţă nemaipomenită. O zeiţă blondă de aproximativ un metru nouăzeci, înfăşurată într-un palton din samur, care îi ajungea până la glezne, pe sub care purta un pulover mov din angora, mulat pe pieptul de statuie, o fustă scurtă şi cizmuliţe din piele. Avea trăsături dure. Pronunţat slave, ochi verzi, maxilarul aproape la fel de proeminent ca al lui Quentin Tarentino, însă gura cu buze groase era frumos conturată. Ea îi întinse mâna şi zise încetişor în ruseşte:

— *Dobreden*[14]*.* Sunt Tairova Ivanovna Nisenko, asociata lui Vladimir Sevcenko.

Malko îşi simţi degetele prinse ca într-o menghină.

— S-a întors? o întrebă el imediat.

— Nu, m-am întâlnit cu el ieri la Moscova. Mi-a spus să vă transmit un mesaj din partea lui.

Lui Malko îi crescu subit pulsul.

— Care este mesajul?

— A găsit persoana pe care o căutaţi. De bucurie. Malko

[14] Bună ziua.

deschise larg uşa.

— Intraţi să-mi daţi amănunte!

Tairova Nisenko refuză invitaţia cu un surâs:

— *Niet. Spasibo balşoi*[15]*.* Înainte de masă vreau să fac puţin sport. Dar vă dau întâlnire la *Malika Russia* la ora nouă.

Ea se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă cu pulpana hainei fluturând, lăsându-l baltă pe Malko. Imediat ce închise uşa, el se repezi la telefon. Wilson Parker va răsufla uşurat.

*

* *

La sosirea lui Malko, cele patru femei se ridicară toate odată. Parcă s-a întors lumea cu susul în jos. Tairova Nisenko era mai înaltă cu douăzeci de centimetri decât celelalte. Îşi schimbase puloverul mov şi fusta cu o rochie neagră mulată pe corp, dar lăsase cizmuliţele în picioare.

— Tatiana a venit cu două prietene, Dimitrova şi Olga, zise ea.

Dimitrova şi Olga erau brunete, bine făcute, iar în privirea lor plutea o umbră de tristeţe. Amândouă emanau un soi de dulceaţă, de şiretenie şi de supunere. Erau două târfuliţe bine dresate… Prezenţa lor îl cam miră pe Malko, care se aşteptase la un tete-a-tete. Cu siguranţă că Tairova Nisenko avea motivele ei…

După obiceiul rusesc, aperitivele erau deja pe masă. Îndată ce Malko se aşeză, Tatiana şi prietenele ei se năpustiră asupra mâncării. Şeful de sală apăru cu o sticlă de doi litri de Taittinger Comtes de Champagne albă din 1991. Ceremonialul toasturilor fu început de Tairova care ridică paharul.

— Beau pentru întâlnirea noastră.

Închinară apoi pentru prietenie, pentru viitor, pentru Vladimir Sevcenko şi pentru prietenia dintre poporul rus şi cel american. Şampania ajunsese la fix.

Malko ardea de nerăbdare. Cunoscându-i bine pe ruşi, ştia că nu putea trece peste acest ceremonial. Chiar dacă ar fi fost ameninţaţi de un război nuclear, lucrurile tot nu s-ar fi

[15] Nu. Mulţumesc mult (n.a).

schimbat.

Pe masă fusese adusă o cutie de caviar Petrossian. Acum treceau la lucruri mai serioase. După o oră. Goliseră două sticle de votcă şi încă una de doi litri de Taittinger. Tinerele de la *Crazy Girls* beau ca nişte sparte. Trei muzicanţi înconjurară. Masa şi cântau nişte melodii de inimă albastră. Malko fierbea de furie şi de nerăbdare. Wilson Parker îşi rodea unghiile aşteptând lângă telefon.

După o jumătate de oră, Tairova Nisenko se aplecă la urechea lui şi, cu o privire de foc, îi zise cu o voce cam poticnită, tutuindu-l tot după obiceiul ruşilor.

— Pentru tine am venit…

Gândul de a satisface acest munte de carne îi spori lui Malko starea de nervozitate.

— Mulţumesc, spuse el, sunt măgulit. Însă… Rusoaica îl întrerupse cu un hohot de râs.

— Nu e ceea ce crezi! La Moscova, am câţi bărbaţi poftesc şi-apoi, eu îi prefer pe cei tineri. Am o bomboană de locotenent din FSB care e în stare să facă dragoste cu mine de opt ori într-o zi. Pe deasupra, e solid ca un taur…

Trebuie să fi băut cam mult ca să se exprime atât de libertin. De altfel, ruşii sunt foarte ruşinoşi… Malko îi zâmbi:

— Nici nu mă miră, Tairova Ivanovna, căci eşti foarte atrăgătoare.

— *Spasibo! Spasibo balşoi!*

Ea se aplecă peste masă, îşi strivi gura de a lui şi îi vârî o limbă lungă de îi ajunse în fundul gâtului. După ce îşi recapătă suflul, ea îi zise râzând:

— Nu pentru asta sunt aici. Vladimir Ilici mi-a cerut să vin în Cipru, pentru că eu îl cunosc pe omul care te interesează. Este clientul irakienilor.

Pulsul lui Malko se acceleră vertiginos.

— Cine este?

Tairova Nisenko făcu o mutră dispreţuitoare.

— Pavel Kaşurin, o râmă de aparatcik care a câştigat o mulţime de bani din 1989 încoace. De ani de zile se chinuie să se culce cu mine. De aceea a acceptat să vină imediat în Cipru când i-am telefonat…

— Soseşte în Cipru?

— Mâine, dacă se ţine de cuvânt.

— Ce i-ai spus ca să-l atragi aici?

— Că mi s-a propus o afacere cu Irakul şi că ştiam că e specialitatea lui. Doar e adevărat, nu-i aşa?

— Unde e acum?

— La Chişinău, în Moldova.

— Crezi că ai putea obţine de la el informaţia care mă interesează?

Tairova Nisenko îi adresă un zâmbet de prinţesă.

— Ştiu cum să-l manipulez pe şobolanul ăsta. Nu te mai gândi, în seara asta, bem şi ne distrăm.

Pocnind din degete. Îl chemă pe şeful de sală şi comandă o sticlă de coniac Otard XO. Apoi îi zise lui Malko:

— Noi, ruşii, avem cea mai bună votcă, iar francezii, cel mai bun coniac.

— Seara nu se terminase. Dar, cel puţin, numărătoarea inversă începuse. Malko se gândi că îşi poate permite puţină relaxare. Se ridică şi se duse într-un colţişor retras ca să-l sune pe Wilson Parker de pe telefonul mobil.

*

* *

Nu apucă bine să intre în apartamentul care îl găzduia de obicei pe Vladimir Sevcenko din *Hawai Beach Hotel,* că Tairova Nisenko se întoarse spre Malko cu un zâmbet complice:

— Du-te cu ele. Pentru tine le-am adus.

Pilite binişor. Dimitrova şi Olga se instalaseră deja în patul mare, râzând şi sărutându-se. Nefiind amator de o partida de amor în grup, Malko o refuză politicos.

— Cred că o să mă duc la culcare, căci am băut cam mult, zise el.

Tairova Nisenko izbucni în râs, o apucă pe blonda Tatiana de ceafă şi o împinse înaintea ei.

— *Niet!* Ai să rămâi cu noi! Mai bem puţin.

Ea scoase din bar o sticlă de Stalicinaia şi umplu trei pahare, apoi se aşeză pe o sofa de un roşu aprins. Îi făcu semn lui Malko să stea lângă ea. Spre marea lui surpriză, Tatiana, în loc să se aşeze undeva, îngenunche pe mochetă la picioarele Tairovei.

Fără să se sinchisească de prezenţa lui Malko, Tatiana prinse gleznele rusoaicei şi, începând să urce, ridică şi rochia, dezvelind picioarele, genunchii, apoi coapsele. Malko avu răgazul să zărească tufişul blond, după aceea, Tatiana îşi înfundă faţa între coapsele asociatei lui Vladimir Sevcenko...

Ea proceda la fel şi când îl ajuta pe mafiotul ucrainean să facă gimnastică. Hotărât lucru, ea era liantul cuplului.

După atâta coniac amestecat cu votcă şi cu şampanie, Tairova Nisenko nu se mai simţea inhibată. Ea alunecă în jos pe sofa, ca să-i dea posibilitatea Tatianei să lucreze mai uşor, apoi întoarse către Malko o privire înecată în alcool şi în plăcere.

— Îţi place pictura rusă?

Întrebarea fusese atât de neaşteptată, încât trecură câteva secunde până să-i răspundă.

— Da, zise el, de ce mă întrebi? Tairova Nisenko suspină cu foc.

— Când fac dragoste, îmi place să vorbesc. Mă excită mai tare.

În schimb, hărnicuţa de Tatiana nu putea să facă două treburi în acelaşi timp. Şi, la urma urmei, poate că nici nu era expertă în pictură... Făcând abstracţie de ea, Tairova Nisenko începu o amplă disertaţie despre pictorii ruşi contemporani. Judecând după cele câteva încordări ale muşchilor feţei, Malko îşi dăduse seama că eforturile vestalei sale, care avea capul afundat tot între coapsele ei, nu o lăsau indiferentă.

Ce ciudată atmosferă. Tairova Nisenko avea mai multe feţe. Începu să rostească cuvintele din ce în ce mai rar. Malko nu ştia dacă se concentra asupra plăcerii sau dacă alcoolul îşi făcea efectul. Ea vorbea poticnindu-se, ţinând ochii închişi. Tocmai lăuda talentul pictorului Ilia Repin. Când slobozi un ţipăt scurt. Trântind aproape paharul cu votcă pe măsuţă, mâna îi zvâcni ca un şarpe şi se înfipse în pletele blonde ale Tatianei, presând pântecele cu capul. În acelaşi timp, zise cu voce satisfăcută:

— Da, da! Fă tot aşa!

Fascinat, Malko avea senzaţia că îi violează intimitatea

cea mai tainică. Acum gâfâia. Deodată, slobozi de-a dreptul un răcnet, se zvârcoli pe sofa, iar coapsele îi strânseră capul Tatianei ca o menghină.

După câteva clipe, se destinse brusc. Eliberată din strânsoare. Tatiana se ridică şi, fără să se uite în jur, dispăru în dormitor. Tairova Nisenko rămase nemişcată, apoi îi aruncă lui Malko o privire tulbure. Se scutură, luă din nou paharul cu votcă terminându-l dintr-o suflare, apoi zise recăpătându-şi vocea obişnuită:

— Mâine, trebuie să fim la aeroportul din Larnaca la ora trei şi jumătate.

Capitolul V.

Cursa care trebuia să sosească de la Chişinău avea întârziere. Malko şi Tairova Nisenko făceau naveta între Mercedesul 600 al lui Vladimir Sevcenko şi holul aeroportului, unde se înghesuiau nişte bărbaţi neraşi cu haine din piele veniţi să-şi aştepte cunoştinţele. Acesta era al şaptelea zbor provenind din fosta Uniune Sovietică de dimineaţă şi până acum. Asociata lui Vladimir Sevcenko nu făcuse nici o aluzie la seara mai speciala din ajun. Veniseră cu două maşini, căci Malko nu voia să fie văzut imediat.

Pe sub haina ei de samur, Tairova Nisenko avea un pulover gros şi un pantalon din piele neagră strâns pe ea, susţinut de o curea foarte lată, tot din piele.

— Crezi ca va coopera cu noi? o întrebă Malko neliniştit. Dacă, după o săptămână întreagă de aşteptare dădea chix, putea să se spânzure.

Tairova Nisenko schiţă un zâmbet cu o umbră de răutate.

— Guzganul ăsta îmi mănâncă din palmă!

— Dar nu poţi să-i spui adevărul…

— Voi fi pe-aproape.

— Ce vrei să spui?

— Că un prieten vrea să facă afaceri cu Irakul şi că, pentru asta, are nevoie de un nume…

— S-ar putea să nu rezolvăm nimic, observă Malko. O fi vândut o grămadă de lucruri irakienilor şi cu siguranţă că are diferiţi interlocutori.

Rusoaica râmase tăcută câteva clipe, apoi recunoscu:

— Ai dreptate, mai bine îi voi spune adevărul şi îi voi promite că nu îi vom dezvălui niciodată numele. Că e doar un serviciu pe care trebuie să mi-l facă.

— Crezi că e suficient ca să-l determine să coopereze? Tairova Nisenko deschise gura cu buze groase într-un zâmbet larg.

— Ar da orice să se culce cu mine…

— Poate ar fi mai bine să nu apar deloc.

— *Niet.* Eu nu ştiu ce trebuie să-i spun. Ar putea să-mi

îndruge verzi şi uscate. Haideţi să ne întâlnim la *Malika Russia* la cină, după ce îl voi încălzi bine de tot. Acum, veniţi să vedem dacă a sosit!

Intrară din nou în aeroport. Cădea o ploaie fină, iar vântul rece fusese înlocuit de *khazin-ul* din stepă. Avionul de la Chişinău tocmai ateriza. Malko se îndreptă spre holul sosirilor, lăsând-o pe Tairova singură ca să aştepte. Era mai înaltă cu un cap decât ceilalţi oameni... După douăzeci de minute, uşile culisante se deschiseră şi apăru un bărbat de talie mijlocie, cu faţa turtită, cu ochelari, îmbrăcat cu un pardesiu gri şi ţinând o servietă mare şi cam jerpelită în mână. Chipul i se lumină când o recunoscu pe Tairova Nisenko. Puse servieta jos şi o îmbrăţişa. Chiar dacă aceasta se aplecase, tot îi era greu să-l strângă la piept. Era caraghios.

El o luă de braţ cu un gest posesiv şi dispărură în parching. Malko îşi spuse că ea avusese dreptate. Pavel Kaşurin semăna foarte bine cu un aparatcik obosit. Se urcă în maşină simţind un ghem în stomac. Măcar de-ar ajuta la ceva şarmul ucrainencei...

*

* *

Pavel Kaşurin îi ţinea mâna Tairovei Nisenko când Malko intră în *Malika Russia.* Rusul se schimbase şi purta acum un costum cu dungi şi o cravată galbenă care îţi lua ochii.

În momentul în care Malko se apropie de masă, zâmbetul fostului demnitar de stat se stinse subit. Goliseră deja o cutie cu caviar Beluga Petrossian la aperitiv şi, când şeful de salon turnă şampania, Malko observă că sticla de doi litri de Taittinger fusese începută de mult. Tairova Nisenko îl prezentă ca pe un vechi prieten cu care făcuse afaceri grozave.

Pavel Kaşurin părea la fel de fericit ca şi băiatul care îi dăduse întâlnire unei fete superbe care venise însă însoţită de o pocitanie... îl studia pe Malko cu coada ochiului, mirat de rusa impecabilă pe care o vorbea. Chelnerul le mai adusese caviar. Toţi trei beau în tăcere, neabordând subiectele care îi interesau... Tairova Nisenko aşteptă să li se aducă sticla de coniac Otard XO pe un platou din argint

ce însoţea băuturile răcoritoare, apoi zise pe un ton detaşat:

— Pavel, Malko este prietenul despre care ţi-am vorbit. Cel interesat de Irak.

— Da, da… – pe figura lui Pavel Kaşurin se citea neîncrederea. Asociata lui Vladimir Sevcenko insistă:

— Malko poate să ne aducă o afacere foarte avantajoasă cu americanii. Numai că vrea ceva în schimb.

— Ce anume?

Venise clipa să-şi încerce norocul.

— Aţi făcut multe afaceri cu irakienii, începu Malko pe un ton egal. Cu cine aţi luat legătura?

Pavel Kaşurin avu un surâs evaziv.

— Depinde. Persoanele se schimbă mereu. Dar nu am mai făcut afaceri cu ei de multă vreme. Aveţi ceva de vânzare pentru ei?

— Nu chiar, replică Malko. Aş dori numai o simplă informaţie. Anonimă, bineînţeles.

— *Pajaluista*[16]*,* făcu rusul politicos, ale cărui degete se împleteau cu cele ale Tairovei Nisenko.

Malko îşi dădu seama că el stătea de-a curmezişul, cu piciorul lipit de ucraineancă pe sub masă. Se vedea că se gândeşte să se termine odată discuţia asta şi să se ducă cu ea direct în pat. Îşi spuse că nu avea rost să se învârtă prea mult în jurul cozii.

— Cui i-aţi vândut suşele bacilului de antrax provenite din Oraşul 31 din Sverdlovsk? îl întrebă Malko pe un ton egal.

Rusul păru lovit de trăsnet. Cu trăsăturile împietrite şi ochii oscilând în spatele ochelarilor, îşi umezi buzele cu limba, iar Malko avu certitudinea că s-ar fi ridicat pe loc dacă degetele lui nu ar fi fost încleştate de cele ale Tairovei.

— Nu înţeleg, bâigui el. Nu am vândut niciodată ce spuneţi dumneavoastră…

Schiţă gestul că vrea să se ridice, dar Tairova îl trase spre ea cu o mână de fier, forţându-l să se aplece peste masă, zâmbindu-le în acelaşi timp celor trei muzicanţi care se apropiară de masa lor.

— Nimeni nu va afla că tu ai dat acel nume, zise ea în

[16] Vă rog (n.a.).

şoaptă. Absolut nimeni. Iar tu îmi vei aduce enorm de multă plăcere. Nu-i aşa că de multă vreme vrei să-mi provoci plăcere? Şi eu voi face la fel…

Rusul păru deodată că se trezeşte dintr-un coşmar şi se forţă să zâmbească.

— Fireşte, Tairova că te voi face să-ţi placă! Dar nu ştiu nimic despre afacerea asta.

— Foarte rău. Făcu ea calmă. Vino să dansăm, vorbim mai târziu despre ea…

Ea se ridică cu o lucire de furie în priviri. Pavel Kaşurin o făcea de râs în faţa lui Malko. O însoţi în ringul de dans şi se lipi de ea, cu faţa ascunsă între sânii impozanţi, crezând că subiectul a fost închis. Malko îi observa. Tairova Nisenko avea un aer arogant, dar stătea totuşi lipită de el… Pavel Kaşurin îşi petrecu braţul în jurul taliei ca s-o strângă mai bine.

Lui Malko scena i s-ar fi părut de-a dreptul comică, dacă nu ar fi ştiut ce miză avea această îmbrăţişare. Ca să obţină o informaţie vitală. Într-o lume paralelă, luptele luau deseori forme dintre cele mai neaşteptate…

Muzicanţii se opriră din cântat, iar Tairova şi cavalerul ei se îndepărtară unul de celălalt. Dar, în loc să vină la masă, Pavel Kaşurin se îndreptă spre toaletă şi dispăru, în timp ce Tairova Nisenko se aşeză lângă Malko.

— Am început râu, observă el.

În timpul dansului, nu discutaseră nimic.

— Ai încredere în mine, zise deodată Tairova Nisenko.

Lui Malko i se strânsese stomacul. Cel de-al şaselea simţ al lui îi spunea că optimismul tinerei femei nu o prea ajuta… Pavel Kaşurin nu se mai întorcea de la toaletă. Având o presimţire, Malko se ridică şi se duse în fundul restaurantului. Deschise încetişor uşa toaletei. Pavel Kaşurin stătea cu spatele pe culoar, în picioare, cu un telefon portabil lipit de ureche. Vorbea în şoaptă, însă Malko auzi câteva cuvinte în engleză. Închise tot la fel de încet uşa şi se întoarse la masă.

— A sunat pe cineva, îi spuse el Tairovei Nisenko. Vorbea cu o persoană care nu ştie ruseşte.

Trăsăturile asociatei lui Vladimir Sevcenko se încordară şi

colţurile gurii se lăsară în jos. În timp ce murmura:

— Tâmpitul!

În acel moment, Pavel Kaşurin îşi făcu apariţia surâzând. Căscă în mod ostentativ şi zise:

— Sunt puţin cam obosit. Cred că mă voi duce la culcare. Mâine…

— *Haraşo, haraşo,* admise Tairova Nisenko.

Îndată ce ieşiră, ea îşi strecură braţul sub cel al lui Pavel Kaşurin şi spuse cu un ton vesel:

— Înainte să ne ducem la culcare, vreau să-ţi arăta casa noastră.

— Chiar acum? protestă rusul nedumerit.

— Da, avem şi proiectoare, e superbă!

Ea deschise portiera Mercedesului 600 şi practic îl împinse înăuntru, aşezându-se imediat la volan. Malko se urcă în spate, întrebându-se unde voia să ajungă. Ea introduse o casetă ca să împiedice orice fel de discuţie.

Vila aflată în construcţie era într-adevăr luminată ca ziua. Tairova Nisenko opri chiar în faţa ei şi coborâră toţi trei. Timp de câteva clipe, admirară în tăcere vila luminată de proiectoare, iar după aceea, Tairova se întoarse brusc spre Pavel Kaşurin şi îl întrebă cu voce egală:

— Pavel, cui i-ai telefonat la toaletă? Kaşurin tresări, apoi bâigui:

— Nu am telefonat nimănui. Eu…

Tairova Nisenko reacţiona cu brutalitatea şi rapiditatea unui bărbat. Îşi încleşta mâna dreaptă în jurul gâtului rusului şi, fără să-i dea drumul, îl lipi de un stâlp de beton. Fiindcă el se zbătea, ea îi dădu un genunchi în bărbăţie făcându-l să schiaune de durere. Ochelarii îi căzură pe jos şi încercă să zică cu vocea sugrumată:

— Ce te-a apucat, Tairova?

Fără să răspundă, ea îi pipăi rapid buzunarele, scoase telefonul mobil şi i-l întinse lui Malko.

— Uită-te la ce număr a sunat!

Malko deschise celularul şi apăsă pe tasta „bis”. Dar nu apăru nici un număr. Kaşurin ştersese numărul apelat.

— Nu văd nimic, zise el.

Tairova apăsă uşurel capul lui Pavel de betonul netencuit.

— Măcar spune-ne ce vrea să afle prietenul meu. După aceea, ne vom distra.

— *Ia nie znaiu!* gemu el.

Ţi se făcea milă de el cum stătea aşa ţintuit ca o pasăre de noapte de uşa unei şuri. Tairova Nisenko era mai înaltă decât el cu un cap. Timp de câteva clipe, nu se întâmplă nimic. Malko se întreba cum avea să se termine această treabă. Rusoaica se înşelase amarnic. Nu numai că Pavel Kaşurin nu cedase în faţa farmecelor ei, ci probabil că îi şi anunţase între timp pe cumpărătorii lui... Rusul rupse dintr-o dată tăcerea cu o voce rugătoare:

— *Bojemoi!*[17] Tairova. Dă-mi drumul!

În loc să-l asculte. Tairova îl strânse şi mai tare.

— Spune-mi cui i-ai telefonat sau te strâng de gât, îl ameninţă ea.

— Cineva m-a sunat pe mine, gemu Pavel Kaşurin.

— Cine?

— Un prieten din Moscova, Alexei Portanski. În legătură cu nişte afaceri. Acum lasă-mă, vreau să plec.

Se smiorcăia ca un copil. Tairova Nisenko slăbi imediat strânsoarea. Pavel Kaşurin se scutură şi se aplecă să-şi ia ochelarii de pe jos. În acel moment, ucraineanca îl ocoli şi îl cuprinse în braţe pe la spate ca un luptător de bâlci. Ridicându-i de la sol. Se întoarse cu el cu tot şi se îndreptă spre şantier. Îl ducea pe Pavel Kaşurin ca pe un pachet. Întorcându-i spatele lui Malko. Se opri într-o zonă întunecată şi desfăcu braţele. Malko auzi un urlet de groază şi când Tairova se întoarse cu faţa la el, Pavel Kaşurin dispăruse.

El fu nevoit să înainteze câţiva paşi ca să înţeleagă ce s-a petrecut. Zări o groapă pătrată cu pereţii prinşi în nişte grilaje din fier care se deschidea la picioarele lui. Din ea ieşeau mai multe bare din oţel. Aici era fundaţia viitoarei case. Malko se aplecă şi desluşi silueta lui Pavel Kaşurin la trei metri adâncime. Era nevătămat, însă în stare de şoc.

— Pavel, ai păţit ceva? îi strigă Tairova pe un ton batjocoritor.

— *Milocika*[18]*,* te rog, termină cu glumele astea, zise el cu

[17] Dumnezeule! (n.a.).

[18] Porumbiţo (n.a.).

o voce rugătoare şi plină de groază. Du-te şi adu o frânghie, nu pot să ies de aici!

— *Haraşo!* Mă duc să aduc ceva ca să te scot de acolo, răspunse ucraineanca în zeflemea.

Ea se îndepărtă de groapă, dar Malko o întrebă numaidecât:

— Ce-ai de gând să faci?

— Mă întorc imediat! făcu ea în timp ce dispărea în întuneric în spatele casei.

Malko nu aşteptă prea mult. Auzi zgomotul unui motor de camion şi zări farurile aprinse ale unei betoniere albastre. Tairova o conducea. Aceasta făcu o manevră ca să ajungă cu cuva care se învârtea încetişor la marginea gropii. După aceea, sări din maşină şi se apropie de groapă. Malko se grăbi s-o ajungă din urmă.

— Ce naiba ai de gând să faci?

Tairova îl măsură de sus până jos cu un zâmbet crud şi rece pe buze.

— Să-ţi fac un serviciu. Vreau să-l sperii.

Ea se duse în spatele camionului şi învârti o manivelă prin care acţiona orificiul ce permitea curgerea betonului fluid. Cuva betonierei se rotea în continuare încetişor, amestecând cimentul cu scrâşnete care îi părură sinistre lui Malko. Tairova Nisenko se aplecă peste marginea gropii şi strigă:

— Pavel, ai paşaportul la tine?

— Paşaportul! ţipă Kaşurin. Dar ce vrei să faci cu el? L-am lăsat la hotel.

— *Haraşo!*

Liniştită, ucraineanca trase de mânerul care deschidea trapa betonierei. Un val de ciment lichid începu să curgă imediat direct în groapă.

Malko auzi urletul rusului. Înăbuşit de betonul care se abătea asupra lui ca o ploaie. Lăsă un timp cimentul să curgă, dar lui Malko i se păru o eternitate. Era paralizat de oroare. În ce se băgase oare? Tairova învârti din nou mânerul şi betonul încetă să mai curgă. Strigătele lui Pavel Kaşurin deveniră din ce în ce mai ascuţite, auzindu-se din fundul gropii. Proiectoarele îi luminau vag silueta.

— Tairova! Ai înnebunit! O să mă omori!

Betonul îi ajunsese până la mijloc. Era o masă cenuşie, fluidă şi rece ca gheaţa.

— Scoate-l de acolo! se răsti Malko.

Tairova Nisenko se întoarse uşurel spre el, cu frumoasa-i gură strâmbă de o grimasă plină de dispreţ.

— Vrei să murim amândoi? îl întrebă ea în şoaptă.

— Mi-e frig! urlă Pavel Kaşurin din groapă. Ajută-mă să ies! Malko înainta un pas spre Tairova Nisenko. Oricât de importantă ar fi informaţia pe care Pavel Kaşurin o deţinea, nu putea să fie părtaş la o crimă abominabilă. Birocraţii din Washington care îi ceruseră acest lucru, cu orice preţ, vor rămâne în anonimat.

Ucraineanca nu se mişcă din loc, dar scoase cu un gest cât se poate de firesc mâna dreaptă din buzunarul hainei de samur. Ţinea un pistol automat negru şi mare pe care îl îndreptă spre Malko.

— Nu face nici un pas! zise ea fără să ridice glasul. Altfel, îţi trag un glonţ în genunchi.

Malko se opri în loc, împietrit, îngreţoşat şi furios pe el însuşi. Simţea că femeia e în stare să tragă în el. Cunoscând bine sălbăticia de care dădea dovadă mafia rusească, nu ar fi trebuit creadă că având de-a face cu oameni ca Vladimir Sevcenko şi Tairova Nisenko, lucrurile se puteau petrece în limitele decenţei. Ameninţându-l întruna cu arma, ucraineanca se aplecă peste marginea gropii.

— Pavel, zise ea apăsând cuvintele, doar nu o să ne ţii aici toată noaptea! Mă interesează să aflu cui i-ai dat telefon. Vreau un singur răspuns: le-ai vândut irakienilor porcăriile alea din Sverdlovsk? Da sau nu. Număr până la zece, apoi umplu groapa cu ciment!

Nu se auzea nici musca. Malko număra în gând. Unu, doi, trei, patru, cinci. Şase. Şapte…

— Da! urla Pavel Kaşurin hohotind de plâns.

— Bine! spuse Tairova. Cui? Din nou linişte.

— Pavel, mai ai trei secunde…

— Unui irakian! Unui tip pe care-l cheamă Nassir Hindawi Malko memora numele în mod automat.

— Cu cât te-a plătit?

— Cu două sute cincizeci de mii de dolari.

— Ţie cine ţi le-a vândut?

— Nu-mi mai aduc aminte.

— Minţi!

Tonul era atât de ameninţător, încât Pavel Kaşurin strigă aproape instantaneu:

— Un om de ştiinţă din Sverdlovsk. Îl cheamă Nicolai Garonov.

— Câţi bani i-ai dat?

— Cinci mii de dolari, mărturisi Pavel Kaşurin după o scurtă ezitare.

Malko reţinu şi acest nume. Metodele folosite de asociata lui Vladimir Sevcenko îl dezgustau, însă, dacă nu l-ar fi ameninţat cu atâta brutalitate, Pavel Kaşurin nu ar fi vorbit niciodată.

— Trebuie să-l ajuţi să iasă de acolo. Acum, îi zise el Tairovei Nisenko.

Ca un ecou, se auzi vocea ascuţită a traficantului care o implora:

— Mi-e frig! *Bojemoi.* Ajută-mă să ies de-aici!

Dar nu primi nici un răspuns. Cu un gest ferm, Tairova Nisenko trase maneta de acţionare a trapei betonierei. Şuvoiul cenuşiu ţâşni cu un şuierat blând, prăbuşindu-se în groapa pătrată. Urletele lui Pavel Kaşurin îi sparseră timpanele lui Malko. Fără să lase maneta, Tairova Nisenko îl avertiză cu voce calmă:

— Dacă înaintezi, trag.

Ştia că nu glumeşte. Rămase locului împietrit de groază, în timp ce strigătele lui Pavel Kaşurin slăbeau în intensitate. Cimentul zguduia betoniera în continuare, ca un sânge gros şi cenuşiu, umplând puţin câte puţin groapa. Malko îşi dădu brusc seama că Pavel Kaşurin nu mai scoate un sunet. Acum înota în betonul lichid care ajunsese aproape de marginea gropii.

Tairova Nisenko opri cimentul când fundaţia se umplu până sus. Deasupra lui Pavel Kaşurin era mai bine de un metru de beton neîntărit. Ce moarte înfiorătoare. Ea puse pistolul în buzunarul hainei din samur şi. Nedându-i atenţie lui Malko. Se urcă în cabina betonierei. O băgă în viteză şi o

duse în parchingul din spatele şantierului. Asociata lui Vladimir Sevcenko se întoarse după câteva minute şi se postă dinaintea lui Malko.

— *Izvinite menia*[19]*.* Dar ştii foarte bine că nu puteam proceda în alt fel, zise ea calmă. Era ferm hotărât să nu vorbească şi i-a prevenit pe cumpărători. M-am înşelat.

Pe Malko îl durea sufletul. În lumea nemiloasă în care trăia, asta nu era prima dată când dădea la spate câteva dintre preceptele sale morale, ca să-şi salveze pielea. Vor exista întotdeauna alţii care îşi vor mânji mâinile. Malko se apropie de locul în care traficantul fusese înghiţit de beton. În câteva ore, acesta se va întări, fiindu-i pe veci mormânt lui Pavel Kaşurin. Se întoarse spre Tairova.

— Nu erai obligată să-l omori, observă el. Doar a vorbit. Ucraineanca scoase portţigaretul din aur şi luă o ţigară pe care o aprinse fără să-i tremure mâna.

— A fost un nenorocit de mincinos! zise ea cu glasul tremurând de furie.

— De ce, fiindcă a spus că nu a primit nici un telefon de la Moscova?

Ea scutură energic din cap.

— *Niet.* Fiindcă mi-a spus că va face întotdeauna orice pentru mine. Dar. Când s-a aflat la ananghie, nu s-a ţinut de cuvânt. Nu mă voia cu adevărat. M-a umilit în faţa ta la restaurant. Şobolan împuţit!

Acesta a fost discursul funebru de care a avut parte Pavel Kaşurin. Puţin şocat, Malko o întrebă:

— Dacă ar fi vorbit *nesilit* la restaurant, te-ai fi culcat cu el? Tairova Nisenko rămase o clipă pe gânduri, apoi aruncă ţigara pe cimentul nesolidificat unde se stinse sfârâind.

— Da. Poate… Niet*!*

Se îndreptă cu paşi mari spre Mercedes. Pavel Kaşurin îşi pierduse viaţa într-un joc necinstit. După câteva minute mai târziu, când rulau pe drumul de coastă pustiu, Malko o întrebă:

— De ce ai vrut să ştii dacă are paşaportul la el? În caz că îl va descoperi cineva?

Ucraineanca întoarse spre el o privire rece şi lugubră.

[19] Iartă-mă (n. a).

— Nu-l va descoperi nimeni. Dar sunt sigură că a vorbit cu prietenii lui arabi când l-ai surprins la restaurant. Aşa că e mai bine să ştergem urmele. În seara asta îi vom lua paşaportul din cameră de la *Hawai Beach.* Mâine dimineaţă, un om de-al nostru va lua avionul pentru Chişinău cu toate lucrurile lui Pavel, plus paşaportul. Ciprioţii de-abia catadicsesc să se uite la ele la ieşire, însă le ştampilează şi păstrează fişa de emigrare. Astfel, va exista o probă *oficială* a plecării lui din insulă. Prietenii îl vor căuta în altă parte.

Malko nu mai zise nimic. Totul se lega într-o logică fără cusur, în timp ce Mercedesul 600 urca încetişor bulevardul Octovriou 28, el repetă în gând cele două nume dezvăluite de Pavel Kaşurin: Nassir Hindawi şi Nicolai Garonov. Prima parte a misiunii încredinţate de CIA fusese îndeplinită. Aflase oarecum în ce mod îşi procurase Irakul suşele „X” ale bacilului de antrax.

Acum, rămăsese partea cea mai grea: să reconstituie filiera ce pleca de la Nassir Hindawi până la teroriştii care dăduseră lovitura la Londra şi se pregăteau să comită alte atentate. Se dădea o luptă apriga pe viaţă şi pe moarte, probabil pierdută deja.

Capitolul VI.

Aplecat peste umărul lui Wilson Parker, şeful Centralei CIA din Cipru, Malko urmărea fascinat literele care apăreau în mare viteză pe monitorul calculatorului: N-A-S-S-I-R–H-I-N-D-A-W-I. Urmă un rând alb. Apoi textul ieşi direct din computerul central de la Langley.

„Nassir Hindawi. 57 de ani, născut la Takrit. Studii efectuate la Croydon (Marea Britanie); doctor în biologia moleculară, este bănuit că a pus la punct un program în vederea unui război bacteriologic pentru Irak. Împreună cu alţi doi oameni de ştiinţă. Sadk Al-Hassidi şi Makdam Mokdadi. Ultimii doi au pierit cu câteva luni în urmă într-un accident de elicopter care s-a prăbuşit în sudul Kurdistanului. La Bagdad, s-a zvonit că a fost vorba de un atentat provocat de Moukhabaratul[20] irakian, dar fără să se poată cerceta mai îndeaproape această ipoteză.

Nassir Hindawi, care vorbea engleza la perfecţie, nu a ieşit în mod oficial din Irak de câţiva ani şi nu s-a întâlnit cu nici un occidental. Serviciile iordaniene cred totuşi că s-a dus destul de des în străinătate cu un paşaport fals, emis de guvernul irakian. Circulau prea puţine fotografii cu el deci, pentru el era destul de uşor să iasă din ţară neobservat. În plus, nu mai era în centrul atenţiei ca cercetător. Ocupa oficial o funcţie importantă în ierarhia spitalicească din cadrul Ministerului Sănătăţii din Irak.”

«*More to come…*».

Wilson Parker, şeful Centralei CIA din Cipru, porni imprimanta şi se ridică cu un aer îngrijorat.

— Aţi făcut un lucru extraordinar! zise el. Din păcate, suntem în impas. Cum am putea să-l căutăm în tot Irakul pe Nassir Hindawi?

Malko îşi frecă ochii înroşiţi din cauza oboselii. Era aproape două dimineaţa şi, în afară de gărzile de pază, rămăseseră singuri în Ambasada americană. Imediat ce

[20] Serviciile de Informaţii (n.a.).

Tairova Nisenko îl lăsase la *Four Seasons,* el sări în maşina lui, îndreptându-se spre Nicosia, după ce îi dăduse întâlnire lui Wilson Parker în birou la el, telefonându-i de pe mobil. Genul acesta de informaţie nu se putea transmite la telefon.

Graţie decalajului de fus orar, şeful centralei reuşise să transmită informaţia la Langley în timp ce toţi şefii se aflau încă în birourile lor. Trezit din somn, omul care se ocupa cu decodarea mesajelor se pusese imediat pe treabă. Malko îşi spuse cu amărăciune în suflet că CIA nu era niciodată mulţumită Nu era de-ajuns că îşi vârâse capul în gura leului, ci mai trebuia să-l tragă şi de mustăţi…

— Să ştiţi că nu am putut să fac mai mult, zise el cu răceală. Vă interesează să aflaţi *cum* am reuşit să obţin aceste informaţii?

Americanul răspunse imediat:

— Nu. Amănuntele operaţionale nu sunt de competenţa mea. Dumneavoastră depindeţi de Divizia Operaţiuni.

Câtă ipocrizie! Wilson Parker se aşeză, îşi trecu mâna prin păr şi zise în încheiere:

— Centrala din Moscova nu trebuie să se culce pe o ureche. Sper că îi vor scutura bine pe oamenii din FSB[21] ca să-l găsească degrabă pe Nicolai Garonov. Cred că se află încă la Sverdlovsk. Ar putea constitui o mărturie în sprijinul informaţiei dumneavoastră. Evident că în absenţa lui Hindawi, ar fi bun şi acest intermediar rus, dacă ar accepta să depună mărturie.

— M-aş mira să o facă, răspunse Malko.

— De ce? A plecat?

— Definitiv.

Wilson Parker se pregătea să spună ceva, dar se răzgândi şi nu mai scoase o vorbă. Cât auzise îi era de ajuns. Văzând furia din ochii aurii ai lui Malko, crezu că e de datoria lui să adauge:

— Trebuie să fim bine înţeleşi. Dacă această campanie teroristă continuă şi dacă preşedintele este constrâns să riposteze pe plan militar, atunci, această acţiune va trebui

[21] Fostul Directorat 2 din cadrul KGB. Devenit ulterior Serviciul de securitate internă, opus SVR-ului care se ocupă de securitatea externă (n.a.).

justificată cu un dosar beton.

Iată cuvântul pe care îl aşteptase. Malko îşi înăbuşi un râs nervos.

— Înţeleg, făcu el. Dar din păcate, nu deţinem nici unul. Deocamdată mă întorc la Limassol ca să trag un pui de somn. Apropo, aveţi veşti în legătură cu pachetul ce conţine bacilul de antrax trimis aici?

— Nu am nimic, mărturisi Wilson Parker. Serviciile cipriote au făcut o anchetă la poşta din Nicosia, dar nu au venit cu nici un rezultat.

— Atunci, noapte bună, încheie Malko, prea obosit ca să-şi mai bată capul.

Va avea în minte pentru multă vreme betonul fluid care cădea peste trupul chinuit al lui Pavel Kaşurin. Era genul de coşmar pe care oameni ca Wilson Parker, stând la căldurică în birourile lor, nu îl aveau prea des.

*

* *

Malko dormea când telefonul îl trezi. Era vocea aspră a lui Vladimir Sevcenko.

— M-am întors, îl anunţă ucraineanul. Când te scoli, treci pe la mine pe la hotel.

Din tonul vocii sale, Malko înţelese că a păţit ceva. Se grăbi să facă un duş, să se radă şi să se îmbrace. Peste întreaga coastă burniţa slab. Îl găsi pe Vladimir Sevcenko în cămaşă cu mânecă scurtă, instalat în „sitting-room”-ul din apartamentul său. Ucraineanul îi arătă telefonul mobil al răposatului Pavel Kaşurin cu un aer supărat.

— Porcăria asta sună întruna!

Îmbrăcată în piele din cap până-n picioare, Tairova Nisenko fuma tolănită într-un fotoliu. Ea îi adresă un zâmbet complice lui Malko, ca şi cum amândoi ar fi petrecut o seară veselă în ajun.

— Cine sună? întrebă Malko. Sevcenko ridică din umeri.

— Închide imediat ce răspund... însă şobolanul ăla a reuşit să le telefoneze prietenilor din restaurant şi acum aceştia sunt îngrijoraţi...

— Nu ai găsit nimic printre lucrurile lui?

— Nimic. *Oficial,* a plecat azi-dimineaţă la Chişinău cu

biletul pe care l-am găsit. Aici totul este „curat”.

Tairova Nisenko aprobă cu un surâs. Împreună făceau un cuplu care te înspăimânta. Vladimir Sevcenko îşi turnă o porţie zdravănă de votcă, deşi era dimineaţă, apoi îi zâmbi lui Malko.

— Eşti mulţumit?

— Îţi mulţumesc, făcu el, dar nu voiam ca Tairova şi cu tine să aveţi atâtea necazuri…

— Abbi şi Djokar sunt acolo, zise ucraineanul cu un aer filosofic. Nu cred că şobolanul ăla avea atâţia prieteni ca să-l răzbune. Iar poliţia cipriotă ar putea să dovedească faptul că a plecat viu şi nevătămat. Fişa de emigrare stă mărturie…

Tairova Nisenko se întinse ca o pisică.

— În orice caz. Noi plecăm mâine. Tu ce faci?

— Plec şi eu cât mai repede, zise Malko. Nu văd ce aş mai putea face aici. Mă duc la Nicosia să mă întâlnesc cu „sponsorul” meu.

*

* *

Wilson Parker era mai vesel decât noaptea trecută. Îl primi pe Malko în uşa biroului, cu un zâmbet larg.

— Ei vă felicită! zise el dintr-o dată. Am stat aici până la trei dimineaţa. Şi cei de la Langley au făcut ore suplimentare. Aseară la ora nouă, directorul Diviziei Operaţiuni mai era încă în birou.

— Ce au hotărât?

Wilson Parker făcu un gest evaziv.

— Deocamdată, nimic. Încă mai „cumpănesc”.

Iar în acest răstimp, maşina infernală ticăia în continuare…

— Nu aveţi nici o veste proastă? îl întrebă el.

— Nu, slavă Domnului! oftă americanul. Dar stăm în craterul unui vulcan.

— Că veni vorba, începu Malko, azi-dimineaţă, i-am văzut pe ruşii mei. Se pare că intermediarul care mi-a dat aceste informaţii i-a prevenit pe prietenii lui irakieni. Absenţa lui îi nelinişteşte…

Şeful Centralei CIA se îmbujora.

— Deci ştiu ce am aflat noi despre Hindawi?

— Probabil că ştiu, admise Malko.

— Voi transmite imediat informaţia la Langley. S-ar putea ca acest lucru să le schimbe planurile. Cred că aveau intenţia să-l convoace pe Hindawi cu ajutorul delegaţiei Uscom care se află în prezent la Bagdad. Dar acum, există puţine şanse ca el să dea curs acestei convocări.

— Aşa este, aprobă Malko. În ceea ce mă priveşte, nu văd ce aş mai avea de făcut în Cipru. Am rezervat un loc pentru mâine dimineaţă la cursa companiei Austrian Airlines din Viena.

— Dacă nu vă deranjează, făcu imediat Wilson Parker, mi-ar plăcea – adică „lor" le-ar plăcea – să mai rămâneţi o vreme aici.

— De ce?

— Serviciile tehnice ale FBI examinează pachetul descoperit la vamă. Speră să dea la iveală un indiciu care să folosească celor de aici. În acest caz, deoarece Divizia Operaţiuni ţine cu tot dinadinsul să păstreze dosarul, vă puteţi continua ancheta.

Opt zile în Cipru însemnau mai mult decât ar putea suporta orice om normal… Văzând mutra lui Malko, americanul se grăbi să-i propună:

— Calmaţi-vă! Vă voi oferi o masă pe cinste.

— Dacă e vorba de peşte prăjit, prefer să postesc, zise Malko.

— Vă place mâncarea japoneză?

— E mai bună decât peştele prăjit…

— Atunci, e foarte bine. Au o bucătărie japoneză nemaipomenită la *Holiday Inn.* Mergem acolo.

— Vin mulţi turişti japonezi în Cipru? întrebă Malko mirat. Wilson Parker zâmbi.

— Nu, dar ciprioţii sunt înnebuniţi după mâncărurile exotice. Aşa mai mănâncă şi ei altceva în afară de peşte prăjit.

*

* *

Restaurantul japonez, plasat în fundul holului din *Holiday Inn,* construit la marginea oraşului, era la fel de pustiu ca un

cimitir într-o zi ploioasă. O ospătăriţă înfăşurată cu *obi,* care imprima salonului multă culoare locală, apăru în linişte, surâzându-i prieteneşte americanului.

— *Hi***,** Kuniko! zise şeful Centralei CIA. Azi sunt multe locuri libere... Chelneriţa îi adresă un zâmbet foarte comercial.

— Deseori, la dejun, nu vine prea multă lume. Puteţi să vă aşezaţi unde doriţi.

Aleseră o masă mare rezervată special pentru teppanyaki şi luă comanda: două porţii de sashimi şi sake.

— Veniţi des aici? îl întrebă Malko. Americanul îi zâmbi.

— Da, destul de des. Şi eu m-am săturat de peştele prăjit. Când fata le aduse peştele crud, ei băuseră deja sake-ul.

Malko îi aruncă o privire mirată ospătăriţei. Cu buzele ei groase şi foarte roşii şi pieptul destul de impunător, care ieşea în evidentă din *obi,* semăna mai mult cu o thailandeză decât cu o japoneză. Îşi mancă sashimi cu poftă şi desertul, care nu era o specialitate japoneză, apoi ajunseră la cafea.

Wilson Parker ceru nota de plată, uitându-se chiorâş la ceasul lui Malko, Breitling B-One. Care afişa data cu cifre exagerat de mari.

— Se va opri în anul 2 000? îl întrebă el.

— Nici vorbă, răspunse Malko, e un calendar care nu se opreşte niciodată. Mă duc la Limassol. Dacă nu răspund, înseamnă că am murit de plictiseală.

— *Come on!* zise americanul, aici vin mii de oameni ca să-şi petreacă vacanţa.

— Dar nu ştim *de unde* vin, sublinie Malko.

— În orice caz, eu cred că mâine vom primi veşti, îi promise şeful Centralei CIA.

Malko nu îndrăzni să-i spună că, dacă acel comando care a acţionat la Londra o va face din nou. Bill Clinton nu va sta nici o clipă pe gânduri şi va arunca asupra Irakului o ploaie de bombe. De-abia atunci va putea pleca din Cipru. Din punct de vedere politic, nu era corect.

Încă o seară în care se va plictisi de moarte. Îl sună de pe mobil pe Vladimir Sevcenko şi îl invită la cină împreună cu Tairova.

— Eu sunt frânt de oboseală, zise imediat ucraineanul, dar o voi întreba pe Tairova.

După câteva minute, veni la telefon.

— Tairova este încântată, îl anunţă el. Vă întâlniţi la *Malika Russia,* la ora nouă.

*

* *

La lumina jucăuşă a lumânărilor de pe masă, trăsăturile Tairovei Nisenko păreau mai blânde. Rusoaica se pusese la patru ace: machiată, cu pletele lungi şi blonde strânse cu o eşarfă Hermes, cercei cu diamante, cu un ceas Breitling Callistino şi o rochie ce îi venea ca turnată. O dată cu *zakuskis*[22], împărţiră şi o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne roz din 1993 şi, sub efectul bulelor sifonate. Tairova i se confesase lui Malko. La început a fost jucătoare de baschet în echipa din Kiev.

— Pe atunci, aveam cu zece kilograme mai puţin, iar sânii mei erau tari ca piatra. La şaisprezece ani, prietenii îmi dădeau bani ca să-i mângâie.

La vremea aceea, rubla valora ceva.

— Or, eu nu aveam bani... Mâneam numai pâine neagră cu carnaţii cei mai ordinari. Acum că am mulţi dolari, fiindcă mă ocup de afaceri, profit din plin de viaţă. Până la treizeci de ani. N-am mai mâncat caviar şi locuiam împreună cu familia în două camere. Acum. Am un apartament spaţios în Moscova, mobilat de decoratorul Claude Dalle. Când fac dragoste pe canapeaua mea tapiţată cu mătase, am senzaţia că sunt ţarina Ecaterina a Rusiei. Când eram tânără. Îmi era ruşine de forţa mea fizică. Poate că de aceea am fost fecioară până la douăzeci şi doi de ani.

Fiindcă amintirile acestea o tulburau, scoase o ţigară din portţigaretul din aur, iar Malko i-o aprinse cu bricheta Zippo din argint masiv. Tairova i-o luă din mână. Privi blazonul gravat în argint şi spuse zâmbind:

— Pe la noi nu mai există prinţi, căci bolşevicii i-au omorât pe toţi.

Caviarul Beluga Petrossian era întotdeauna la fel de delicios Tairova gusta din el cu linguriţa, fără pâine, fără

[22] Aperitive (n.t.).

nimic. Un pahar de votcă, o linguriţă.. Când cutia se goli. Ochii îi scânteiau ca steluţele de pe Kremlin. Cu toate astea. Încălzea între degete un pahar plin cu coniac Otard XO din care bea puţin câte puţin. Privirea ei strălucitoare se opri asupra lui Malko, apoi se uită la ceas.

— E devreme, observă ea. Ce am mai putea face?

— Hotelul tău e chiar vizavi, haide la tine să mai bem un pahar, îi propuse el.

Tairova clătină din cap.

— Nu, că Vladimir Ilici sforăie ca o trompetă. Nici măcar nu putem să vorbim... Mai degrabă, hai la tine, la Four *Seasons.*

Se urcară în Mercedesul 600. Ajunşi la hotel, în lift, ea remarcă râzând:

— Sunt mai înaltă ca tine.

Privirile lor se încrucişară şi totul se prăbuşi în câteva secunde. Ca prima dată la restaurant, ea îl sărută, introducându-i limba agilă în gură. Malko îi simţi trupul lipindu-se de al lui şi nu se dezlipi nici atunci când auzi vocea dulce din megafon care îi anunţa că ajunseseră la etajul şase.

Impresionat de povestea tinereţii ei, Malko nu reuşi să se abţină să nu-i mângâie sânii Tairova nu purta sutien şi el constată că pieptul ei înfruntase cu curaj trecerea anilor. El se eliberă din îmbrăţişare şi o luă de mână înainte ca liftul să pornească din nou spre parter.

Numai ce intrară în apartament, că Tairova Nisenko îl sărută din nou. Apoi, gâfâind, îl împinse şi zise cu o voce neobişnuit de blândă:

— Lasă-mă să-mi cer iertare pentru seara trecută.

Fără să se dezbrace, începu să descheie nasturii de la cămaşa lui Malko, apoi îi desfăcu cureaua, până îl lăsă în pielea goală. Mâinile alergau cu agilitate de pe piept până la sex, excitându-l cu dibăcie. Când socoti că a ajuns la punctul culminant, îl împinse spre pat. Culcându-l pe spate, apoi se aplecă deasupra lui.

Gura ei era caldă, dulce şi abilă. Cât ai clipi, el atinse culmea plăcerii. Însă Tairova conducea jocul. Îngenuncheată la marginea patului, se juca cu unghiile şi cu gura.

Atingându-l uşor precum aripile unui fluture, apoi înghiţindu-l până la rădăcină, ca o adevărată hetairă.

Ea reuşi să-l menţină mult timp în această stare îndată ce simţi că e gata să juiseze, ea îl lăsă în pace. Malko era ca o minge de foc. Departe de ororile şi tensiunile din lumea întreagă, concentrându-se numai asupra simţurilor lui, cu senzaţia că membrul rigid se mărea la nesfârşit, precum cadavrul lui Ionesco. Deodată, Tairova începu să-l înfulece ca o apucată, într-un ritm nestăvilit care îl făcu să termine în câteva secunde. Arcuit, dezlipindu-se de pat, el juisa cu un strigăt sălbatic, înghiţit complet de gura minunată de vampiră. Lăsându-se greoi pe pat, el îşi încrucişa privirea cu cea a hetairei sale.

— Nu fac niciodată aşa ceva cu un bărbat, zise ea. Dar am vrut să-ţi arăt că te respect, în ciuda întâmplării de aseară. Şi pe urmă, îmi plac ochii tăi fiindcă îmi aduc aminte de păpădiile aurii de pe câmpiile de pe malul Niprului, primăvara...

*

* *

Nu trecuse un minut de când plecase Tairova. Că Malko zări lângă pat cerceii cu diamante ai femeii. Punând repede un halat pe el. Deschise uşa ca să o ajungă din urmă.

Dar numai ce ajunse pe palier, că îşi simţi pulsul accelerându-se într-o fracţiune de secundă. Tairova Nisenko se îndrepta spre lifturi, fără să observe că era urmărită de trei bărbaţi.

— Tairova!

Tânăra se întoarse cu faţa exact în momentul în care cei trei necunoscuţi se năpustiră asupra ei. Unul dintre ei o îmbrânci şi o făcu să se dezechilibreze, aruncându-se la picioare. Ceilalţi doi o apucară de subsuori, pregătindu-se s-o arunce peste balustradă de la etajul şase. În atriumul oval de la parter.

Ucraineanca slobozi un mârâit de furie, reuşind să se ridice şi, dându-i un picior zdravăn celui dintâi agresor, îl trimise cât colo. Cei doi încercară s-o arunce din nou peste balustradă.

Malko zări nişte mustăţi stufoase, ochi negri şi un păr

tuns perie. Sări în spinarea unuia dintre agresori. Îl desprinse de Tairova şi îl culcă la pământ. Uşurată, tânăra rămase câteva clipe suspendată pe balustradă până la jumătate, apoi se prăbuşi pe mochetă, peste adversarul ei. Se auzeau numai gâfâielile şi loviturile.

Bărbatul doborât de Malko se ridică, ţinând în mână un pumnal cu lama scurtă şi se repezi la el. L-ar fi înjunghiat cu siguranţă dacă Tairova nu i-ar fi tras un picior care îl dezechilibra. Pumnalul se înfipse într-o uşă.

Imediat, ceilalţi doi o lăsară în pace pe fată şi îşi reluară asaltul. Unul dintre ei îl prinse pe Malko pe la spate şi îl ridică de la sol. Avea o forţă herculeană. Iar Malko simţi că nu mai poate să respire. Îngrozit, îl văzu cum se apropie de balustradă. Se agăţă de ea cu toată puterea. Celălalt încerca să-i taie beregata. Lama îi atinse gâtul. Începea să se sufoce. Adversarii lui erau tineri profesionişti foarte bine antrenaţi. Primul îl împingea spre hău. Simţea cum alunecă cu capul în jos. În hol, zări mai multe persoane şi strigă după ajutor.

Din păcate, nimeni nu-i putea fi de nici un folos. Auzi un răcnet în spatele lui. Învârtindu-se ca un derviş, rusoaica se năpusti asupra celor trei bărbaţi. Celui care voia să-l arunce pe Malko peste balustradă îi dădu un picior în cap, aruncându-l la trei metri. El rămase în echilibru pe balustradă cu răsuflarea tăiată, apoi căzu înapoi pe palier. Cel de-al doilea adversar primi o lovitură în ficat. Al treilea îi ţinu piept cu pumnalul în mână, iar Tairova se opri în clipa în care bărbatul lansă un ordin scurt în arabă. Complicii săi se ridicară şi o zbughiră către scară. El se dădea înapoi, ameninţându-i cu pumnalul pe Tairova şi pe Malko. Apoi se întoarse şi o luă la goană.

Malko fugi în cameră şi sună la recepţie.

— M-au atacat trei bărbaţi, zise el. Coboară acum. Opriţi-i!

Angajatul bâigui ceva, apoi închise. Cât ai clipi, Malko se îmbrăcă şi se năpusti spre ascensor, iar Tairova se luă după el. Când ajunse jos, holul era pustiu. Recepţionerul veni spre el cu un aer jenat.

— L-am văzut trecând, *sir,* dar m-au ameninţat. Erau trei.

Doriţi să chem poliţia?

— Îi cunoaşteţi?

— Nu. Cred că erau libanezi.

Pentru ciprioţi, toţi arabii erau libanezi... Era adevărat că agresorii lor semănau cu milioanele de cetăţeni din Orientul Mijlociu. Tairova Nisenko îi aruncă lui Malko o privire gravă şi plină de tandreţe.

— Mi-aţi salvat viaţa, zise ea simplu.

*

* *

Malko ar fi preferat să o conducă pe tânăra femeie. Vladimir Sevcenko, Djokar şi Abbi, anunţaţi de el, aşteptau în holul hotelului *Hawai Beach.* Fiecare avea câte un pistol strecurat la centură. Mafiotul ucrainean mârâi cu vocea lui dură şi agresivă:

— Ce n-aş da să aflu cine sunt nemernicii ăia ca să-i sfârtec de vii!

— Erau nişte arabi, făcu Malko. Încă mai gâfâia...

— Prietenii şobolanului ăluia de Pavel, mormăi ucraineanul. Dar de ce au atacat-o pe Tairova şi nu pe tine?

— Pentru că ea s-a dus la aeroport să-l ia pe Pavel, presupuse Malko. Probabil că i-a anunţat şi aceştia au văzut-o pe Tairova. Eu am stat la distanţă şi nu au dat cu ochii de mine.

Vladimir Sevcenko clătină din cap.

— S-ar putea să ai dreptate. În orice caz, noi plecăm mâine dimineaţă pentru vreo trei săptămâni. Tu să ai grijă. Mai rămâi în Cipru?

— Nu ştiu.

— Oricum, *trebuie* să te întorci în vara asta când va fi gata casa. Va fi ca un palat! Am trei conteinere pline cu mobilier pe care l-am ales de la decoratorul Claude Dalle, la Paris şi aşteaptă în portul Larnaca să le iau. O să dau o petrecere pe cinste.

Va participa şi Pavel Kaşurin înmormântat pe vecie în fundaţia palatului...

— Voi face tot posibilul, îi promise Malko.

Se îmbrăţişară toţi trei sub privirile emoţionate ale lui Djokar şi Abbi. Malko îşi spuse cu regret că nu avea să plece

din Cipru prea curând.

*

* *

Wilson Parker ascultase povestea atacului a cărui victimă a fost Tairova Nisenko în seara precedentă, dar nu păru prea tulburat.

— Mu mă miră, zise el. Serviciile irakiene au avut întotdeauna oameni în Cipru sub diferite acoperiri. Cei care au atacat-o pe prietena dumneavoastră aseară sunt doar nişte executanţi fără importanţă. Faptul acesta nu face decât să întărească spusele dumneavoastră. Pavel Kaşurin a vorbit în mod cert cu „sponsorii" lui. Iar aceştia au încercat să se răzbune.

— Poate chiar ei au expediat coletul ce conţinea Bacillus Anthracis la New Jersey, presupuse Malko.

— Se prea poate, admise americanul, însă aveţi altceva mai bun de făcut decât să umblaţi după o reţea logistică ce deţine cu siguranţă foarte puţine informaţii.

— Mulţumesc, făcu Malko uşurat. În concluzie, pot să plec din Cipru.

— V-am şi reţinut un loc, zise Wilson Parker. Plecaţi în seara asta la Amman.

Malko avu senzaţia că îi cade tavanul în cap.

— La Amman! Ce să fac acolo? Americanul îi zâmbi puţin cam aspru..

— Directorul Diviziei Operaţiuni nu a catadicsit să-mi spună, însă eu cred că are legătură cu Nassir Hindawi.

— Nassir Hindawi este în Irak, nu în Iordania, protestă Malko. Dacă mai trăieşte încă. După cum îl cunosc eu pe Saddam Hussein, cred că l-a făcut deja bucăţele. Pentru că ştie că noi am aflat că el e cuiul lui Pepelea în programul bacteriologic de pe teritoriul irakian…

Wilson Parker nu se lăsă nici el mai prejos:

— Ştiţi foarte bine că afacerea asta constituie o prioritate *absolută* pentru Langley. Deci nu mai e cazul să discutaţi. Există ceva mai rău ca Iordania. Din cauza celor întâmplate aseară, vă dau o escortă până plecaţi. Cu viza nu vor fi probleme, o veţi obţine când ajungeţi acolo.

În clipa în care se ridica să-l conducă pe Malko, intră

secretara cu un mesaj proaspăt decodat. Wilson Parker îl citi, apoi i-l întinse lui Malko.

— Luaţi-l cu dumneavoastră.

Malko îl parcurse. Era scurt: „Aveţi o cameră rezervată în Amman, la *Intercontinental.* Când ajungeţi, duceţi-vă la camera 508 şi întrebaţi de Bob."

— Cine este Bob? întrebă Malko. Şeful Centralei CIA îi zâmbi.

— N-am nici cea mai vaga idee, dar veţi afla mâine.

*

* *

La Amman era foarte frig şi fulguia. Malko privea dârele de zăpadă care mărgineau autostrada ce ducea în capitala iordaniană. Ningea de două zile. Iar în Siria şi în Israel ploua. Când taxiul se opri în faţa hotelului *Intercontinental,* zăpada se transformase într-o ploaie măruntă şi rece, iar Malko simţi nevoia să se întoarcă.

Holul era pustiu, numai nişte bieţi expatriaţi stăteau la barul restaurantului cu specific mexican ce se găsea în faţa lifturilor.

Ajuns în cameră. Malko îşi aţinti privirea la telefon. Nu mai avea răbdare să afle cine era misteriosul „Bob" care locuia la 508. Dar se făcuse cam târziu. Neonul verzui al unei moschei clipea în zare.

Se trezi la ora opt şi sună la camera 508. Un bărbat îi răspunse imediat.

— Da?

— Vă cheamă Bob?

— Da. Cine întreabă?

— Cel pe care îl aşteptaţi. Am sosit din Cipru.

— Când sunteţi gata, veniţi în camera mea, zise Bob după o scurtă pauză. Comand o cafea pentru dumneavoastră.

*

* *

După douăzeci de minute, Malko parcurgea distanţa ce îl despărţea de camera 508, care dădea spre piscina din spatele hotelului. Ciocăni doar o dată la uşă. Iar aceasta se întredeschise imediat.

Crezu că a greşit. În faţa lui stătea un arab cu mustaţa stufoasă, cu tenul măsliniu, ochii negri ca cerneala şi părul foarte des. Bob purta o cămaşă asortată cu jeanşii, iar alura sa trăda mai mult un fan al sălilor de *body-building* decât un ofiţer de teren din CIA. Închise uşa, trase lanţul şi îl primi pe Malko cu un căscat. Apoi se scuză zâmbind:

— Vă rog să mă scuzaţi, dar de câteva luni încoace nu am dormit mai mult de patru ore pe noapte.

Într-adevăr, sub ochi avea nişte pungi mari vineţii şi era tras la faţă. Privirea era vioaie, dar puţin cam tristă. Luă o ţigară dintr-un pachet de Gauloises blondes pus alături de o sticlă de Defender începută şi o aprinse cu o brichetă Zippo „Balck Crackle" cam turtită, apoi o puse în tocul din piele prins de curea. Îl cercetă pe Malko.

— De abia acum aţi sosit?

— Nu, aseară. Apropo, de unde ştiţi că eu sunt cel pe care îl aşteptaţi?

Bob zâmbi.

— Mi-aţi spus Bob. Acesta nu e numele meu. Ci un pseudonim pe care Langley ni l-a comunicat doar nouă... Sunteţi mulţumit?

— Absolut. Dar pe unde aţi umblat de nu aţi dormit? Bob se strâmbă ironic.

— Să cheltuiesc dolarii Unchiului Sam în Kurdistan *Just for nothing.*

— Observ, făcu Malko.

Auzise de o operaţiune de mare amploare în nordul Irakului finanţată de CIA, cu scopul destabilizării lui Saddam Hussein, folosindu-se de anumite facţiuni kurde gras plătite de Washington. Dar totul s-a năruit, căci trupele lui Saddam le-au atacat, iar Pentagonul a refuzat să le acorde ajutor aerian partizanilor săi. A fost un soi de *remake* costisitor al Golfului Porcilor[23]. Se zvonea că s-a cheltuit fabuloasa sumă de o sută de milioane de dolari, lată de unde se trăgea amărăciunea lui Bob.

Sună telefonul, iar Bob răspunse într-o arabă perfectă. După ce închise, îi zâmbi vesel lui Malko care îl privea mirat.

[23] Expediţie organizată de CIA îndreptată împotriva lui Castro, dar ratată (n. a).

— Bunicul meu era din Alep, din Siria. Am învăţat araba de mic împreună cu mama mea. Pe aici trec neobservat.

— Care e numele dumneavoastră adevărat?

— *Call me Bob*[24]*:* Este pseudonimul meu în această operaţiune. De altfel, în ultimii zece ani, am schimbat atâtea nume, încât pe al meu nici nu mi-l mai amintesc… Am făcut de toate: am cărat valize pline cu gologani pentru politicienii kurzi vicioşi, i-am învăţat pe analfabeţi cum să umble cu material exploziv şi am participat la ambuscade cu tipi care te împuşcau pe la spate.

Bob era un produs tipic al Diviziei Operaţiuni. În ramura „Acţiune” din cadrul CIA. Puţin obişnuit cu nuanţele, dar instruit în raportul de forţe. În sinea lui, Malko îl porecli „Zgrunţurosul”.

— Îl cunoaşteţi pe Ralph Cromwell? îl întrebă Malko. Chipul lui Bob se lumină.

— Pe Ralph! Bineînţeles! Şi dumneavoastră îl cunoaşteţi?

— Am încercat să-l salvez în Jamaica. În urmă cu câteva luni, dar nu am reuşit[25].

— Ah. Dumneavoastră aţi fost! Vă mulţumesc în numele lui. A fost un tip de treabă. Dar se cam săturase. După misiunea asta. Mă opresc şi eu. Am deja un contract în Maryland. În sfârşit, voi dormi ca oamenii, liniştit… Din cauza dumneavoastră nu am plecat acasă!

— Din cauza mea? De ce?

Bob se uită la el vesel şi totodată cu admiraţie.

— Avem misiunea să-l recuperăm pe un oarecare Nassir Hindawi. Dumneavoastră trebuie să ni-l arătaţi…

— Nu e în Irak?

— Ba da, însă am găsit un mijloc să-l scot de acolo. Directorul Diviziei Operaţiuni ţine neapărat să participaţi şi dumneavoastră.

— Ca să-l scoatem din Irak? Dar cum?

---

[24] Spune-mi Bob (n.a.).

[25] Aluzie la SAS nr. 130. „Moarte în Jamaica” (n.a.).

Capitolul VII.

Bob „Zgrunţurosul” îi aruncă lui Malko o privire amuzată.

— De când sunt aici. Începu el, văd apărând în fiecare săptămână câte un irakian care îmi zice: „Eu pot să-i fac felul lui Saddam Hussein. Dar am nevoie doar de cincizeci de milioane de dolari, de Divizia a optzeci şi doua aeropurtată şi probabil de câteva bombardiere B 52.” Bineînţeles că le-am tras câte un şut în fund... însă, acum vreo doi ani, când mă aflam în R and R[26] cu un prieten sirian la barul hotelului Bristol din Beirut, am fost „agăţat” de un tip. Ne-a auzit vorbind în arabă şi m-a luat drept sirian... Am rămas doar noi doi şi am trăncănit. Apoi ne-am împrietenit. Îl chema Wafik Aziz. Pe atunci, mă duceam foarte des la Beirut. Ne-am revăzut. Spunea că e diplomat irakian. Într-o bună zi, când era în toane bune, mi-a mărturisit că era într-adevăr irakian, membru în Moukhabarat şi că i-ar face plăcere să lucreze pentru sirieni... Şi nici nu avea pretenţii: o mie de dolari pe lună, plus primele pentru informaţiile cu adevărat importante. „Bineînţeles”, am acceptat eu atunci. Timp de câteva luni, mi-a furnizat informaţii, crezând că ajung la Moukhabaratul sirian... După aceea, într-o bună zi, i-am oferit o seară de vis la Casino du Liban *şi i-am spus că* de la început s-a spetit culegând informaţii pentru Langley. Chiar i-am pregătit ca amintire un album cu pozele noastre. Or, irakienii ştiau că lucrez pentru CIA. Cu alte cuvinte, avea de ales ori ştreangul, ori plutonul de execuţie... Când am ajuns la cafea, îmi mânca din palmă. Era gata să-mi dea nevasta, pe fiică-sa, gologanii, tot-totuţ. Am continuat să-l „tratez”, după aceea, a fost mutat la Amman, iar eu l-am „conectat” la centrala locală. După un timp, când m-au trimis în Kurdistanul irakian într-o misiune, ca să scap omenirea de Saddam Hussein, m-am gândit imediat la el şi am luat legătura, l-am cerut un serviciu minor: să-mi facă

[26] Rest and Reacreation (n.a.).

rost de traseul pe care Saddam Hussein îl folosea regulat în interioru*/ Irakul*ui, ca să pot organiza o ambuscadă de toată frumuseţea pentru care să primesc Distinguished Intell*igence Medal.*

Făcu o pauză ca să tragă un fum din ţigară, apoi continuă. Malko nu vedea ce legătură are cu povestea lui. Bob începu:

— Dar fraierul ăla a reuşit! zise el cu o nuanţă de admiraţie în glas. Eu l-am ajutat să ţească o reţea siriană în Irak. Fiul tiranului din Bagdad – Udei – l-a felicitat şi l-a avansat. Astfel, a devenit pionul numărul doi în Moukhabaratul irakian din Amman. Iar noi am pierdut informatorul! Însă, înainte de a ajunge în punctul X, curajoşii de kurzi i-au făcut bucăţele. Păcat.

— Ce legătură au toate astea cu Nassir Hindawi?

— Ajungem şi acolo. În urmă cu patruzeci şi opt de ore, am primit un mesaj care îmi ordona să mă duc valvârtej la Amman. Ceea ce am şi făcut. Ajuns aici, seful centralei mi-a comunicat ordinele venite de la Langley. Cu ajutorul lui Wafik Aziz, să încerc să-l scot din Irak pe un oarecare Nassir Hindawi.

— Înţeleg, zise Malko.

— La început, i-am râs în nas, continuă Bob „Zgrunţurosul”. Mai degrabă îmi cereau luna de pe cer, după ce am auzit *cine* este acest Nassir Hindawi. Ori mai bine mă duceam să iau peştele din gura rechinului. Însă COS mi-a făcut capul calendar, promiţându-mi că Bill Clinton mă va pupa pe gură dacă i-l aduc, aşa că m-am hotărât să mă implic în treaba asta. Mai mult, am primit aprobarea să-i acord o primă de o sută de mii de dolari lui Wafik Aziz. Am aranjat ieri o întâlnire cu el, când încă mai eraţi în Cipru. Fireşte că şi el a picat din lună, dar mi-a promis că o să se intereseze. Îl atrăgea în mod evident suta de mii de dolari… Cu toate astea, el mi-a spus că i se pare aproape imposibil.

— Ce facem în situaţia asta?

Bob „Zgrunţurosul” destupă sticla de Defender şi îşi turnă o porţie zdravănă într-un pahar.

— L-am acordat douăzeci şi patru de ore lui Wafik Aziz ca

să găsească o soluţie. Sub ameninţarea că îl voi turna. După părerea mea, a trebuit să se gândească foarte bine… De aceea, ne întâlnim cu el imediat. Dar nu cred că vom face mare brânză. În cazul în care va merge, dumneavoastră veţi ţine dosarul.

— Nu mai rămâneţi în Amman?

Bob „Zgrunţurosul” se uită la el cu ochi obosiţi şi de-abia îi zâmbi.

— Numai *dumneavoastră* vă ocupaţi de afacerea Hindawi. Eu plec imediat. Trebuie să-mi termin operaţiunea mea cu kurzii. Adică, să anunţ familiile celor ce nu se vor întoarce niciodată şi să le dau câte un cec. Cunoaşteţi Ammanul?

— Puţin.

— Vă întâlniţi diseară la *Abdoun Circle.* Se află mai jos, pe strada Al Qaherah. Este proaspătul punct fierbinte al Ammanului. E plin de restaurante, de cafenele şi de patiserii. Seara, toată lumea se strânge aici. După ce treceţi de sensul giratoriu de pe Al Qaherah Street, chiar pe stânga, se află un centru de distracţii. Cu cafenele şi două cinematografe la subsol. Am cumpărat bilete pentru noi trei, iar după aceea, mai vedem…

*

* *

De la ultima trecere prin Amman[27], cartierul Abdoun – nişte coline golaşe în sudul oraşului, peste care trona imensa clădire a Ambasadei americane – se întinsese foarte mult. De-a lungul străzii Al Qaherah apăruseră vile impozante până la sensul giratoriu, devenit acum noul centru social. Terasele cafenelelor şi ale patiseriilor gemeau de lume. Magazinele erau deschise, iar Malko fu nevoit să parcheze maşina la vreo cinci sute de metri mai departe de sensul giratoriu.

Deasupra sălilor de cinematograf, la *Cafe de Paris,* tinerii mâncau şi beau. Evident, femeile erau însoţite. Aici nu era ca în Occident…

Malko se duse la subsol. În cele două săli de cinema rula

[27] Aluzie la SAS nr. 121 – „La Resolution 687”, în versiunea românească: „Saddam Hussein trădat de fiii lui” (n.t.).

simultan filmul *Titanic,* ce încasase deja fluvii de dolari. Era uimitor că rula în lumea întreagă, tradus în mai toate limbile pământului, iar oamenii de pretutindeni îl urmăreau aproape în acelaşi timp. Se aşeză în sală. Bob „Zgrunţurosul" sosi cu puţin înainte să înceapă filmul. Mai târziu, Malko zări pe întuneric o siluetă care se aşeză lângă american. După o jumătate de oră, Bob îi şopti la ureche:

— Eu am să plec primul. Am parcat maşina mai jos, pe dreapta. E un Range Rover alb cu numărul de înmatriculare 54378.

Malko îi văzu pe cei doi ridicându-se pe rând ca să se ducă la toaletă. După aceea, ieşi şi el. Pe hol nu zări pe nimeni, iar casele de bilete erau închise. Imediat ce se urcă în Range Rover, Bob demară. Se întoarse şi i-l arătă pe bărbatul de lângă el.

— *Meet Wafik*[28]*:*

Wafik Aziz, care stătea lângă Bob „Zgrunţurosul", se întoarse spre Malko zâmbindu-i încurajator. El îşi zise că semăna cu Saddam Hussein, din cauza mustăţii negre şi dese. Poate că şi-o lăsase special ca să iasă în evidenţă…

Bob „Zgrunţurosul" viră la dreapta pe o străduţă întunecoasă şi pustie, încetini, apoi opri şi stinse farurile.

— Ei, Wafik, începu el, ai găsit vreo soluţie?

Irakianul îşi arătă dinţii într-un zâmbet strălucitor.

— Chiar mai mult. *Mister* Bob. Nu o să vă vină să credeţi. Azi-dimineaţă. Şeful meu m-a chemat în biroul lui. În cadrul ambasadei, eu mă ocup de paşapoartele în alb distribuite de Moukhabarat în diferite misiuni. Mi-a cerut să pregătesc unul pentru cineva care pleacă mâine la Bagdad. L-am întrebat pe ce nume să-l completez şi mi-a spus Nassir Hindawi!

Lui Bob „Zgrunţurosul" îi pieri graiul câteva clipe, apoi se răsti la agentul din Moukhabaratul irakian:

— Să nu-ţi baţi joc de mine, Wafik, că… Wafik Aziz împreună mâinile la piept.

— *Wahiet Allah!*[29] E adevărat. Am întrebat dacă e urgent şi mi-a răspuns că e *foarte* urgent. Că trebuie să scoatem

[28] Acesta e Wafik (n.a.).

[29] Jur pe Allah! (n.a.).

din Irak pe un tip pe care Uscom vrea să-l interogheze.

Malko şi americanul schimbară o privire semnificativă. Se lega. Dacă Wafik Aziz nu ar fi trădat, americanii nu ar fi aflat niciodată de această exfiltrare. Dar Bob „Zgrunţurosul” nu se calmă nici acum.

— Wafik, dacă îmi torni gogoşi, îl ameninţă el, ştii foarte bine cum o să sfârşeşti... Rău, extr*em de rău.*

— Vă spun adevărul, *mister* Bob. Nici mie nu mi-a venit să cred.

— Bine, bine. Cum va pleca?

— Şeful meu mi-a spus va trece graniţa în Iordania ascuns în portbagajul unei maşini ce aparţine Ministerului Afacerilor Externe irakian cu număr diplomatic, iordanienii nu o vor controla.

— Soseşte la Amman?

— Da, însă nu va rămâne aici. Îndată ce va ajunge, eu îi voi aduce un paşaport.

— Unde?

— Nu mi-a spus, voi afla în ultimul moment. Pe urmă, va fi mult mai uşor pentru dumneavoastră, căci eu vă voi spune sub ce nume călătoreşte.

— Nu se va duce la Ambasada Irakului? insistă Bob.

— Nu, şeful meu mi-a spus că va fi primit de nişte persoane sigure.

— Aveţi idee cine sunt?

Wafik Aziz făcu un gest de neputinţă.

— Eu nu cunosc *toate* reţelele care lucrează pentru Udei, fiul lui Saddam Hussein. El a pus la cale această operaţiune.

Udei, fiul cel mare al lui Saddam Hussein, era responsabil de numeroasele crime şi asasinate înfăptuite de cumnaţii lui. Hussein şi Saddam Kemal. Care se întorseseră în Irak unde fuseseră masacraţi. Udei conducea operaţiunile cele mai secrete şi trebuia să fie la curent cu atentatele cu bacilul ciumei negre...

— Ştii cu precizie când vine? insistă Bob „Zgrunţurosul”.

— Mâine seară. Şeful meu mi-a spus să stau până târziu la ambasadă. Îmi va spune la telefon numele pe care va trebui să-l trec pe paşaport şi locul unde să-l duc. Vă anunţ imediat după aceea.

Bob „Zgrunţurosul” râmase tăcut mult timp. Apoi. Fără să mai întrebe nimic, porni motorul, aprinse farurile şi se îndreptă în direcţia sensului giratoriu din Abdoun. Înainte să ajungă, opri lângă trotuar, la o sută de metri mai departe.

— Bine, Wafik, du-te să vezi *Titanicul* în continuare. Mâine seară, mă suni pe mobil îndată ce capeţi informaţia.

— Nici o problemă.

Agentul dublu irakian coborî din maşină şi se îndreptă spre sălile de cinematograf.

— De necrezut! făcu Malko îndată ce râmaseră singuri.

— Adevărat. Închipuiţi-vă ce s-ar fi întâmplat dacă nu mă „agăţa” Wafik Aziz acum doi ani. Nassir Hindawi ar fi dispărut fără urmă. Irakienii ştiu că sunteţi pe urmele lui şi că riscă să fie convocat de Uscom.

— Ar putea să-l ascundă undeva în Irak.

— *Sure.* Probabil că nu au chef să se războiască iarăşi cu noi. Sau poate că există şi alt motiv.

Malko putea să-şi bată capul cât dorea, că această variantă părea foarte logică. De când cu embargoul aerian impus Irakului, drumul Amman – Bagdad era singura legătură a acestei ţări cu lumea din afară. Deci, Nassir Hindawi trebuia să meargă pe aici.

Mulţi irakieni procedau la fel, căci nu atrăgeau atenţia. Traficul pe fâşia asta dreaptă ce străbătea deşertul era foarte aglomerat. Numeroase taxiuri colective asigurau legătura dintre cele două oraşe.

— În meseria asta împuţită, trebuie să ai din când în când şi puţin noroc, conchise Bob „Zgrunţurosul”. Dacă ne reuşeşte pasienţa, o să-i dau zece „bătrâne[30]” lui Wafik. Nu trebuie să-l pierd.

— Ce măsuri de prevedere trebuie să luăm ca să nu-l scăpăm pe Wafik printre degete? întrebă Malko.

— Începând din clipa în care va trece graniţa, nu poate să ne mai scape, zise tranşant Bob „Zgrunţurosul”. Voi plasa totuşi câţiva „clopoţei” în apropierea frontierei. Nişte maşini irakiene cu număr diplomatic nu înseamnă mare lucru. Vor supraveghea discret vehiculul ca să aflăm încotro se duce. Îndată ce va ieşi din ascunzătoare, vom interveni. Trebuie

[30] Zece mii de dolari (n.a.).

să vorbesc cu iordanienii, altminteri se va isca un tărăboi… De când aceşti „schlomos[31]” au venit peste ei cu Khaled Masha’l. Au devenit mai bănuitori. Iar noi ne ducem să facem cam acelaşi lucru. Unde aveţi maşina?

Malko îl conduse până la maşină. Îndreptându-se spre Jabal Amman, unde se găsea *Intercontinental,* Malko îşi spuse că hotărârea irakienilor de a-l scoate din ţară pe Nassir Hindawi era cu adevărat providenţială, iar şansele de a-l recupera la Bagdad fiind aproape nule. Practic, îl aduceau pe tavă pe omul cel mai căutat de CIA. Adică acela care ar putea dezvălui identitatea teroriştilor care au infestat apa cu bacilul ciumei negre. Probabil că norocul se afla de partea lui. În patruzeci şi opt de ore, va şti sigur.

Când luă cheia de la recepţie, portarul îi înmâna un plic sigilat pe care nu scria nimic. Malko îl deschise după ce se urcă în lift. Înăuntru era cartea de vizită a lui Christopher Angleton, şeful Centralei CIA din Amman, pe care îl cunoscuse cu ocazia misiunii anterioare. Ea conţinea următoarele cuvinte: „Veniţi la mine, mâine dimineaţă la ora nouă. Am veşti interesante”.

*

* *

De la ultima vizită a lui Malko aici, Christopher Angleton nu se schimbase deloc. Îşi conservase acelaşi aer „british”. Cu o haină din tweed, cravată club şi pantofi impecabil lustruiţi, cu mustăcioara roşcată şi cuceritoare, iar ochiul albicios mai viu ca niciodată. Pe birou apăruseră fotografii noi, făcute în compania familie regale iordaniene la un picnic, la Petra. Îl primi pe Malko de parcă abia se despărţiseră.

— Ceai sau cafea?

— Cafea, alese Malko.

— Era cât pe ce să nu ne mai întâlnim, zise dintr-o dată Christopher Angleton. Plec în iunie din Amman. Mă întorc la Langley unde am primit conducerea departamentului care se ocupă de Orientul Mijlociu.

— Sunt sigur că ne vom vedea şi acolo, îi promise Malko. Christopher Angleton făcu o pauză şi bău o gură de ceai,

[31] Evrei născuţi în Israel (n.a.).

apoi zise:

— Uscom ne-a transmis o informaţie importantă în legătură cu afacerea de care vă ocupaţi. Din surse irakiene, am aflat că ieri, Nassir Hindawi a fost victima unui accident de circulaţie şi va fi înmormântat astăzi într-un cimitir de la periferia Bagdadului.

Malko nu fu surprins. Era cea mai bună metodă de a evita o întâlnire jenantă cu Uscom! „Mort” şi scos din ţară. Nassir Hindawi nu risca să mai fie găsit vreodată.

— Acest lucru nu mă miră, zise Malko zâmbind. Americanul aplecă puţin capul într-o parte, după cum îi era obiceiul.

— Sunteţi la curent?

Malko se văzu nevoit să-i facă rezumatul discuţiei lui cu Wafik Aziz. Christopher Angleton zâmbi şi el.

— Acum înţeleg de ce a apărut din nou Bob pe aici. Dar nu a luat legătura cu mine. Când am aflat că răspundeţi de afacerea asta a terorismului bacteriologic, m-am gândit că ar trebui să ne vedem. Noi suntem curtea din spate a Irakului în Iordania. Langley mi-a atras atenţia, dar vă mărturisesc că nu am găsit nimic. Apropo, ce veţi face cu Hindawi?

— Speram să vorbesc cu dumneavoastră, zise Malko. Ideal ar fi să-l scoatem din ţară clandestin şi să-l ducem într-un loc sigur.

Christopher Angleton se trase de mustaţă fără să-şi dea seama.

— Mă voi gândi cum să procedăm, promise el. Nu trebuie să-i jignim pe iordanieni, care şi aşa sunt foarte suspicioşi.

— Gândiţi-vă mai repede, îl sfătui Malko. Nassir Hindawi trebuie să sosească la Amman în seara asta. Avem puţin timp la dispoziţie ca să acţionăm.

*

* *

Basman Abu Cherif se uita înfuriat în oglinda din camera sa din hotelul *Radisson.* Viaţa lui luase o altă întorsătură din ziua în care deschisese din greşeală o scrisoare care îl avea drept destinatar pe tratele său. Acesta avea un nume pe care foarte puţină lume îl cunoştea, fiind doar un

pseudonim din război: Basman Abu Cherif. Ghinionul lui a fost că scrisoarea era trimisă de Mossad şi conţinea treizeci de grame dintr-un explozibil extrem de puternic.

Explozia nu-l omorâse, dar făcuse din el un monstru. Faţa lui rămăsese cu o serie de cratere rozalii, pielea lui păroasă parcă suferise de peladă. Rămânându-i câteva smocuri de păr în mijlocul petelor rozalii care îl dureau tot timpul. Chirurgii din Bagdad reuşiseră să-i salveze ochiul drept, însă pe cel stâng îl înlocuiseră cu un glob de sticlă încastrat sub arcada reconstituită ca vai de lume. Fapt ce îl făcea să semene cu o pasăre. Îşi pierduse trei degete de la mâna stângă, iar cele de la mâna dreaptă, care fuseseră arse în întregime, erau încovoiate ca la păsările de pradă.

Rămase uitându-se în oglindă la nesfârşit. Aceasta era ce mai bună metodă să se umple de ură, la fel cum se încarcă nişte baterii, în fine. Plecă de lângă oglindă, luă o sticlă de scotch destupată şi trase o duşcă, liniştindu-şi astfel sufletul şi încălzindu-şi stomacul, înaintea acestui accident, nu pusese în gură strop de alcool.

De la vârsta de şaisprezece ani. Se angajase în acţiuni clandestine. Se născuse într-o tabără de refugiaţi palestinieni a lui Jabal Al Hussein din Amman şi fusese crescut să-i urască de moarte pe israelieni. După doi ani de antrenament într-o altă tabără, venise la Bagdad ca să se alăture grupului extremist condus de Abu Ibrahim, care forma luptători fanatici, hotărâţi să se bată până la ultima suflare cu Israelul şi cu aliaţii acestuia. Era un grup ce număra câţiva membri, însă extrem de periculos. Acesta pusese la punct valiza-capcană care a aruncat în aer deasupra localităţii Tenere avionul DC 10 aparţinând companiei UTA.

Basman Abu Cherif condusese numeroase acţiuni îndreptate împotriva israelienilor, dar nu fusese prins. Până la urmă, reuşiseră să-l prindă cu ajutorul scrisorii-capcană…

Însă, de atunci, figura lui mutilată nu îi permitea să participe la multe dintre operaţiunile clandestine. Toate posturile de poliţie din lume deţineau fotografia lui. În mod oficial, el nici nu aparţinea grupului condus de Abu Ibrahim, dar îşi făcuse o plantaţie de citrice în câmpia Bekaa din

Liban. Circula destul de mult prin regiune ca să se aprovizioneze, adesea cu maşina şi nu lua avionul decât în cazuri de forţă majoră. Poliţiştii libanezi, sirieni sau iordanieni se obişnuiseră să-l vadă vânturându-se pe acolo, crezând că s-a retras.

Numai câţiva oameni ştiau că se afla în fruntea unui comando secret care se ocupa cu eliminarea duşmanilor lui Saddam Hussein şi care acţiona în lumea întreagă. Pentru Basman Abu Cherif era unica modalitate să-şi canalizeze ura într-un singur sens, ca să nu înnebunească.

Ca să fie la adăpost, îşi lua nişte măsuri de prevedere extraordinare. Nu folosea niciodată telefonul şi nu intra deloc în contact cu membrii Moukhabaratului irakian. Folosea numai curieri în care avea deplină încredere. Ca acesta pe care îl aştepta acum. Sosit cu o seară în urmă la Bekaa, nu ieşise din camera lui de hotel. Telefonul sună. Recepţionerul îi spuse că are un musafir.

— Spune-i să urce, zise palestinianul.

Se duse în baie. Se deschise la cămaşă şi se stropi cu puţină apă de toaletă cu un miros foarte puternic, apoi mai trase un gât de Defender. Acum era pregătit să deschidă.

În cadrul uşii stătea o femeie cu ochelari şi cu un voal negru pe cap ce o acoperea până la glezne. Intră, iar Basman Abu Cherif închise uşa imediat.

— *Kifak?*[32] întrebă musafira.

— Bine, Souha, făcu palestinianul. Scoate-ţi baticul ăsta că nu eşti la moschee.

De fapt, el nici nu se ducea la moschee. Era creştin şi comunist pe deasupra. Cum musafira lui nu se prea grăbea să facă ce îi spusese el, acesta îi smulse brusc voalul, descoperind un taior şi nişte ciorapi negri mulaţi pe pulpele destul de plinuţe. Privirea lui se aprinse, strălucind de dorinţă. Femeia lăsă ochii în pământ.

— Basman, zise ea pe un ton plin de reproş, nu o să te schimbi niciodată.

Când avea cincisprezece ani, în tabăra de refugiaţi, prietenii lui îl porecliseră „bâta” fiindcă fugărea toate fetele, frumoase ori urâte şi, când nu reuşea să le prindă, se

[32] Ce mai faci? (n.a.).

consola cu o capră sau chiar cu o măgăriţă tânără. Deşi era pricăjit, plin de coşuri şi cu părul veşnic zbârlit, avea o priză fantastică la fete. În momentul în care se uita fix la o femeie, nările începeau să-i fremete, erecţia îi întindea pantalonii rupţi, privirea devenea arzătoare, iar fata depărta foarte uşor picioarele. Cât timp a durat perioada clandestină, a profitat din plin de farmecul lui. Recrutându-şi complicele cu ajutorul membrului său.

După ce deschisese scrisoarea-capcană. Când îşi văzuse faţa. Se gândi imediat că nu va mai putea cuceri o femeie în viaţa lui. Cuprins de o furie nemărginită, pornise la atac cu şi mai multă îndârjire, purtându-se mai brutal. Privirea magnetică şi violentă făcuse minuni. Dacă cineva îi opunea rezistenţă, devenea şi mai violent, era în stare chiar să ucidă. Viaţa lui se scurgea în modul cel mai simplu, oscilând între doi poli: sexul şi acţiunile clandestine.

Souha. O irakiană care a emigrat în Iordania, lucra pentru Moukhabaratul irakian ca agent de legătură. Fidelitatea ei era garantată de familia rămasă ostatică în Bagdad.

— Am un mesaj important, începu Souha.

Fixându-şi privirea pe pieptul care îi rotunjea taiorul, Basman Abu Cherif se apropie de ea şi apucă şoldurile plinuţe. Uitându-se în ochii ei prin lentilele ochelarilor.

Cu părul strâns în coc şi ochelarii pe care nu îi scotea niciodată, semăna cu o învăţătoare. Cu şoldurile cam mari şi cu picioarele cam grăsuţe, bărbaţii nu prea întorceau capul după ea. Cum stătea lipită de Basman Abu Cherif, simţea deja o erecţie puternică ce îi presa abdomenul.

El îi descheia cu nerăbdare nasturii taiorului şi cuprinse pieptul protejat de o bluziţă cu ceea ce mai rămăsese din mâinile lui. Alte femei nu s-ar fi simţit bine la atingerea acestor cioturi. Era cel mai nimerit mijloc de a fi violate... Lui Basman Abu Cherif i se întâmpla uneori să le ameninţe că le taie gâtul dacă nu cedează. Cunoscând reacţiile violente ale palestinianului, Souha nu încercă să scape, însă protestă:

— Basman, am lucruri importante să-ţi spun. Nu am timp.

— Ba avem tot timpul! mârâi palestinianul.

El nu se dădu bătut, iar ea îl lăsă în fine să-i vâre limba în

gură. Excitat ca un ţap, începu să-i frământe cu furie fesele, apoi băgă direct mâna sub fustă. Urcă încetişor, descoperind pielea goală de deasupra ciorapilor. Mârâi de fericire. Îşi pusese ciorapi, deci voia să se culce cu el. Altminteri, ar fi ales nişte colanţi…

Souha se clătină din cauza acestei vijelii. Basman Abu Cherif se aruncă peste ea, îi ridică fusta, depărta coapsele, dezbrăcându-se cu frenezie. Cum nu se găsea destul de atrăgător, el îi prinse capul şi îi înfundă membrul în gură. Ascultătoare, Souha îl lăsă în pace. De fapt, această dorinţă animalică o excita şi pe ea. Sub mângâierile gurii ei, sexul lui ajunsese dur ca o coadă de hârleţ. În acel moment, o îmbrânci în pat, se aruncă între coapsele ei şi o pătrunse până la rădăcină. La câţiva centimetri de ea, el îşi strâmbă chipul masacrat:

— *Schlecta!*[33] Şi tu ai chef, nu-i aşa!

Se dezlănţuise. Souha gemea posedată aşa cum îi plăcea ei. În Amman, aceste ocazii se iveau destul de rar pentru o femeie singură din cauza obiceiurilor austere ale beduinilor. Deodată, Basman se simţi hidos. Se retrase, o aşeză în patru labe şi plonja din nou în pântecele umed. Văzând cât e de supusă, el se dezlănţui.

Când Souha îşi dădu seama ce voia el de fapt, ţipă la el, dar prea târziu. Folosindu-se de propria licoare, el împingea cu toată puterea, provocându-i durere. Cu degetele înfipte în carnea moale a feselor, explodă în câteva secunde cu un răcnet de fiară. Apoi se retrase, contemplând-o pe Souha, care rămăsese în aceeaşi poziţie, oferindu-i crupa cărnoasă. Fu şi mai fericit după ce mai trase o duşcă de Defender.

— Ei, ce voiai să-mi spui? o întrebă el în timp ce îşi ridica pantalonii.

Redevenise profesionistul rece, crud şi eficient care, de vreo cincisprezece ani încoace, comitea asasinate pentru Saddam Hussein. Când se întâlnise prima oară cu Souha, o violase de-a dreptul… Ea nu se aşteptase la acest lucru. Îi sfâşiase ciorapii, îi smulsese chiloţii şi o posedase pe jos ca un animal.

Tot în aceeaşi poziţie, Souha întoarse capul spre el. Până

[33] Stricato! (n.a.).

la urmă, nu durase prea mult. Ea îi transmise cu un ton plângăreţ instrucţiunile primite. Era o misiune uşoară. În timp ce vorbea, Souha se ridică, îşi aranja taiorul şi ciorapii.

— Mi-ai rupt un ciorap, îi reproşa ea.

Scoase cu un gest princiar o bancnotă de douăzeci de dinari iordanieni[34] şi i-o întinse.

— Cumpără-ţi alţii. Poţi să-ţi iei o grămadă.

Însă, satisfăcut deja, era cu mintea în altă parte, gândindu-se la misiunea lui.

[34] Aproximativ 150 de franci (n.a.).

Capitolul VIII.

Bob „Zgrunţurosul” răspunse la telefonul lui mobil care suna, scoase câteva exclamaţii şi întrerupse legătura.

— Un Mercedes cu număr diplomatic irakian a trecut acum graniţa, cu două persoane la bord, îl anunţă el pe Malko. În aproximativ patru ore, vor ajunge la Amman.

Americanul îşi parcase maşina pe un teren viran, la ieşirea din Amman, pe drumul ce ducea la Zarka. Era ora patru după-amiază, iar soarele care ieşise din nori începuse să coboare spre zenit.

— Unde sunt oamenii dumneavoastră? îl întrebă Malko.

— Imediat după frontieră, sunt câteva băcănii şi un service. La optzeci de kilometri de graniţă, la Ar Ruwaishid. Am un „clopoţel” şi încă unul înainte de Al Safawi, la o răscruce.

— Drumul A 10 mergea de-a lungul deşertului de la graniţa cu Irakul, până la Amman. Trei sute douăzeci de kilometri şi numai două curbe. Camioanele făceau cursele pe cele două benzi despărţite de un refugiu, iar din când în când le mai exploda câte un cauciuc.

Câteva panouri, care le serveau beduinilor drept ţinte la antrenamentul de tir, anunţau că viteza trebuia redusă la optzeci de kilometri la oră. Limită de-a dreptul aberantă pe această fâşie asfaltată şi dreaptă, pe care se rula frecvent cu o sută cincizeci de kilometri la oră, mai cu seamă că radarele nici măcar nu ajunseseră pe aici.

Bob îşi aprinse o ţigară Gauloises blondes cu vechitura de brichetă Zippo „Black Crackle” pe care o avea din Vietnam şi se puseră pe aşteptat. Ceasul lui Malko arăta ora cinci fără un sfert când telefonul mobil a lui Bob sună din nou. De data aceasta discuţia dură mai mult. În momentul în care deschise gura, Bob părea descumpănit:

— Este echipa din Ar Ruwaishid, zise el. Acum sunt *trei* inşi în maşină.

Wafik Aziz ne-a spus că Hindawi va sta în portbagaj când vor trece frontiera, observă Malko.

— *Right.* Trebuiau să oprească în deşert şi să-l lase acolo. După asta, oamenii mei au semnalat o maşină cu patru bărbaţi la bord care aştepta într-un loc special amenajat şi că de atunci, merg în urma Mercedesului.

— Să fie oare iordanieni?

— Se prea poate, dar eu nu cred. Iordanienii sunt la ei acasă şi acţionează la graniţă ziua în amiaza mare.

— Probabil că maşina aceea se află acolo ca să o protejeze pe cealaltă, presupuse Malko.

Timpul se scurgea din ce în ce mai greu. Malko încerca să-şi închipuie cursa de pe drumul A 10. Se scursese deja o oră şi zece minute când mobilul sună iar.

— A fost Al Safawi, zise Bob după ce termină de vorbit. Au văzut trecând cele două maşini. Se îndreptau spre Al Mafrak. Nu a survenit nici o schimbare.

Deci, vor intra în Amman pe la nord. Se făcuse ora şase. Malko răsuci butonul ceasului Breitling B-One care acţiona discul de reglare de pe cadran şi calculă că irakienii ajungeau la Amman pe la ora opt.

Se lăsase întunericul. Echipa lui Al Safawi urmărea cele două vehicule irakiene. La opt fără zece, îi anunţă că sosesc pe drumul A 15, pe care se circula mai lent. După douăzeci de minute, Bob şi Malko văzură Mercedesul trecând prin faţa lor, prins între cele două camioane. Aşteptară ca maşina însărcinată cu protecţia, o Honda, să treacă şi ea, apoi se strecurară în şirul de vehicule care se îndreptau spre Amman.

Cu cât se apropiau mai tare de Amman, cu atât traficul era mai lent. Lui Malko nu-i venea să creadă că omul care cumpărase bacilul de antrax de la ruşi, ca să fabrice o armă diabolică, se afla la o sută de metri în faţa lui… Acum înţelegea de ce erau americanii atât de îngrijoraţi. Ca şi la un proces, ca să-l poată pedepsi pe Saddam Hussein, trebuia să aducă dovezi *evidente* împotriva acestei crime, deoarece nu era vorba de operaţiuni secrete, ci de acţiuni făţişe, publice, care riscau să dezlănţuie o parte, din omenire împotriva Americii dacă nu putea fi stabilită responsabilitatea directă a Bagdadului în această privinţă.

Bob „Zgrunţurosul” fluiera în timp ce conducea.

— Ce credeţi? îl întrebă Malko.

Americanul îl înjură mai întâi în limba lui pe un arab care îi tăiase calea, apoi răspunse:

— Nu-mi place chestia asta. E prea frumos, prea perfect.

— Nu avem nici un indiciu că se află chiar el în maşină. Poate fi o momeală, căci nu ştim cum arată.

— Evident, admise Bob fără convingere. Dar de ce? Suntem siguri că irakienii nu vor cu nici un chip să luăm legătura cu acest Nassir Hindawi. Ştiu că Uscom va întreprinde o anchetă…

— Este „mort” deja.

— Tipii din Uscom nu sunt naivi, iar Saddam Hussein nu vrea să-i ofenseze. În concluzie, exfiltrarea este cea mai convenabilă idee. Însă de riscat, tot riscă.

— Teoretic, operaţiunea lor se desfăşoară în cea mai mare taină.

— Au aflat de prezenţa noastră în Iordania, obiectă Bob. Şi că iordanienii nu ne pot refuza nimic. Deci…

— Credeţi că Wafik Aziz vă trage pe sfoară?

— Totul este posibil. Poate că are altă maşină sau o altă cale să-l scoată din ţară. În timp ce noi suntem adunaţi aici, el iese prin Rusia…

— Ar fi prea complicat.

Bob claxona.

— Da. Însă trebuie să înţelegeţi că în secunda în care Saddam Hussein a aflat că suntem pe urmele acestui bacil nenorocit, oprirea acţiunii noastre a devenit pentru el prioritatea numărul unu. Poate că a creat o diversiune.

— În cazul acesta, haideţi să-l încolţim imediat ca să avem sufletul împăcat, propuse Malko. Dispuneţi de oameni care vă sunt la îndemână…

Americanul clătină din cap dezaprobându-l.

— Acest lucru ar provoca o baie de sânge. Sunt şi ei protejaţi. Dacă s-ar băga şi iordanienii în treaba asta? Eu nu am dreptul să conduc o acţiune violentă în Iordania fără să am undă verde de la Langley. Iar asta ar dura o săptămână.

De-acum rulau pe bulevardul Al Maeer, o arteră largă ce ducea direct în centrul Ammanului. Ajunseră la periferie şi zăriră maşina cu număr diplomatic virând la dreapta, pe Al

Shaheed şi îndreptându-se spre universitate. Apoi. Când ajunse la stop, o luă la dreapta pe Omar Bin Abdulaziz, un bulevard cu benzi duble ce se afunda într-un cartier cu vile luxoase aflate în construcţie, despărţite de terenuri virane.

— Suntem în cartierul Al Rabyeh, îl anunţă Bob. Aici locuiesc noii îmbogăţiţi. În nici un caz nu se duc la ambasadă.

Maşina Corpului Diplomatic şi Honda care mergea în urma ei o luară pe o stradă ce ducea spre una dintre numeroasele văi ale Ammanului presărată cu aproape tot atâtea coline câte moschei avea. Mai parcurseră câteva sute de metri, apoi Bob frână brusc şi parcă maşina.

— Am ajuns! şopti el.

Cele două vehicule din faţa lor se despărţiră. Mercedesul o luase pe un drum cotit ce urca o colină terasată, plantată cu măslini, în vârful căreia se vedea o vilă imensă luminată de reflectoare. Şoferul claxona ca un nebun ca să împrăştie caprele care stăteau în mijlocul drumului. Cea de-a doua maşină se oprise la poalele colinei. Malko luă din torpedo un binoclu cu care se putea vedea şi noaptea şi îl îndreptă spre intrarea maiestuoasă a vilei. Se uită la ceas şi văzu că era opt şi douăzeci şi şapte de minute.

Din Mercedes coborâră doi bărbaţi, lăsându-l pe şofer la volan şi urcară peronul. Uşa se deschise, iar ei dispărură în interior. După câtva timp. Unul dintre ei ieşi din vilă şi se urcă în Mercedes alături de şofer. Vehiculul porni şi o luă pe drumul pe care venise. Maşina de protecţie nu se mişcă din loc. Malko aplecă puţin binoclul şi se întoarse spre Bob, liniştit.

— Bine, zise el, totul se desfăşoară cum ne-a spus Wafik Aziz.

— Priviţi, făcu Bob. Pleacă şi a doua maşină.

Honda care asigura protecţia pornise spre bulevardul de la periferie, apoi dispăru. Bob fluieră brusc înveselit.

— Asta înseamnă că nu se mişcă de aici. Cred că Wafik nu ne-a tras în piept. A câştigat biletul *one way* pentru America.

— Ce este cu vila asta?

— N-am idee, mărturisi americanul şi nici nu vreau să-i

întreb pe iordanieni. Să ne întoarcem la ambasadă. Şeful nostru trebuie să intervină în mod oficial pe lângă iordanieni ca să-i anunţe că avem de gând să interceptăm un cetăţean irakian pe teritoriul lor. Au devenit foarte exigenţi de la incidentul Khaled Masha'l.

Îşi notă la repezeală numele străzii – Beet Dejan – apoi demară.

— Nu lăsaţi aici nici un „clopoţel"? îl întrebă Malko mirat. Bob clătină din cap.

— Nu are rost să le atragem atenţia. Am riscat destul că i-am urmărit. Luăm de bună ce ne-a spus Wafik. Până acum, nu au fost probleme. Dacă „doicile" au plecat, înseamnă că Nassir Hindawi nu se mişcă de aici. Peste o oră, în acest cartier nu va mai fi nimeni şi riscăm să fim observaţi. Casa asta este prea izolată.

După douăzeci de minute, ajunseră în faţa imensei Ambasade SUA care se întindea pe vârful colinei Al Diyar, un soi de Fort Alamo, cu acoperişul ticsit de antene parabolice. Bob sună de pe mobil şi, când opriră, la primul claxonat, imensa poartă blindată culisă fără zgomot, în timp ce o bornă din oţel se înfigea în pământ. Ambasada fusese construită special ca să reziste unui atac frontal. Americanii nu o puteau uita pe cea din Beirut dinamitată în 1982 de gruparea Hezbollah, fapt ce a însemnat decapitarea CIA în Orientul Mijlociu.

Christopher Angleton, şeful centralei, plecase deja, însă Bob se aşeză imediat la calculator şi începu să apese tastele cu abilitate după ce introdusese codul secret care îi permitea accesul la informaţiile CIA privitoare la implantarea irakiană din Amman.

Limbile luminoase ale ceasului Breitling B-One arătau ora nouă şi cinci. Peste două ore, urmau să primească veşti de la Wafik Aziz. În principiu, trebuiau să fie bune.

*

* *

Instalat pe terasa unei cafenele de pe strada Ben Tasheen situată în cartierul Shumeysani, Basman Abu Cherif mânca o şaorma şi bea Pepsi. Nu putuse niciodată să se obişnuiască cu Coca-Cola, care avea o fabrică în Israel.

Era mai mult decât hotărât să-i facă cât mai mult rău statului evreu şi principalului său aliat, America. Din păcate, rana îi redusese la maximum capacitatea de a opera… Ar fi foarte uşor de reperat, ca o muscă în paharul cu lapte.

Deţinea şi un paşaport iordanian, ca majoritatea palestinienilor, dar prefera să-l folosească pe cel libanez care i se părea mult mai neutru. În plus, Moukhabaratul irakian îi furniza tot ce avea nevoie. Cum fotografia lui se găsea în computerele tuturor serviciilor secrete din lumea întreagă, el nu putea să se deplaseze decât în ţările în care, oficial, avea motive să se ducă. Scoase batista şi îşi tampona orbita stângă. Observase de nenumărate ori că înaintea unei acţiuni, starea de nervozitate îi provoca lăcrimarea. Din orbită, se prelingea un lichid transparent. În acelaşi timp, cicatricele de pe mâna mutilată îl deranjau. Se uită la ceas.

Mai avea de aşteptat încă o oră. După aceea, putea să se întoarcă liniştit în Liban. Trebuia să suporte o operaţie făcută de nişte chirurgi chemaţi special din Europa. El nu spera prea mult, însă, din cauza feţei sale mutilate, învăţase destule despre psihologia oamenilor. Dacă deseori trata cu partenerii lui din umbră, unul dintre motive era şi ca să nu le citească dezgustul în priviri.

Doi bărbaţi raşi în cap împinseră uşa localului şi se aşezară la masa vecină, evitând intenţionat să-l privească. Mai lipseau încă doi pentru ca totul să fie pregătit. Maşina pe care o folosea – furată şi cu număr fals – era staţionată în parchingul din apropiere. Se rugă cerului ca această acţiune să se deruleze mai bine decât în Cipru. Neavând de gând să se deconspire, el subtratase cu nişte tipi din grupul lui. Dar rezultatul nu fusese la înălţimea aşteptărilor. Toată lumea din Bagdad se întreba cum de au reuşit americanii să dea de filiera bacteriologică, care fusese totuşi atât de bine tăinuită…

Principalul obiectiv era să pună mâna pe omul care dăduse în vileag secretul, arătându-le americanilor drumul armelor bacteriologice. Simţea o plăcere deosebită la gândul că îi va tăia beregata încetişor, văzând cum lama pumnalului îi secţionează carnea, apoi carotidele. Să-i

urmărească îndeaproape momentul de groază, pe urmă agonia şi, în fine, moartea reflectată în ochii lui.

*

* *

— L-am găsit! Mazhar Al Kharbit, un bogat negustor irakian, stabilit în Iordania acum doisprezece ani. Are un frate în Liban şi altul în Germania care era şi mai bogat decât el. Este un creştin, considerat un apropiat al regimului lui Saddam Hussein, deşi se duce foarte rar în Irak. Are numeroase conturi în Commerz Bank din Frankfurt şi e bănuit de multă vreme că ar face parte din sistemul financiar clandestin al lui Saddam Hussein. Mai mulţi „curieri" s-au dus în repetate rânduri în Germania ca să retragă din conturile lui sume importante de bani pe care le-au adus în Iordania. Unul dintre ei a fost prins la graniţa iordaniană cu peste trei milioane de dolari, dar a fost eliberat, *cu bani cu tot,* la intervenţia personală a dictatorului…

— Ce s-a întâmplat cu aceşti bani? îl întrebă Malko ce stătea aplecat la calculator şi urmărea informaţiile apărute pe monitor.

Cei doi se aflau în *safe-room-ul* din Ambasada americană, special amenajată pentru decodificări şi pentru computere, legată de lumea întreagă prin diverse circuite protejate. Cu ei se mai aflau ofiţerul de gardă şi cel care descifra mesajele. Bob răspunse:

— Cum nu are de gând să-i îngroape în grădină, pun pariu că i-a trimis lui Saddam Hussein prin valiza diplomatică. Din cauza embargoului aerian, pe drumul dintre Amman şi Bagdad e un dute-vino permanent. De fapt, pentru irakieni, este singura portiţă spre exterior.

— Mai e şi altceva?

Bob „Zgrunţurosul" reciti tot textul.

— Nimic concret. Al Kharbit nu e singurul irakian în exil, partizan al lui Saddam Hussein. În plus, nu s-a dedicat niciodată unor operaţiuni legate de terorism. Face afaceri şi îl ajută pe Saddam Hussein, dar asta nu este o crimă. Dimpotrivă.

— În concluzie, zise Malko. Ar putea să primească un

trimis de-al lui Saddam Hussein, iar trecerea acestuia să rămână secretă?

— Da. Fără ajutorul lui Wafik Aziz, nu vom afla nimic despre toate astea. În casa pe care iordanienii nu o mai supraveghează, sunt atât de mulţi care vin şi pleacă... Trebuie să aşteptăm telefonul lui Wafik de îndată ce va aranja paşaportul destinat lui Nassir Hindawi şi să-l „culegem” imediat ce a ieşit din ţară. În varianta oficială, ca să-l interogăm. După aceea, va fi rândul nostru să-l exfiltrăm, ca să stăm liniştiţi de vorbă. El trebuie să ştie ce s-a întâmplat cu suşele bacilului de antrax.

— Şi cum au ajuns la Londra, sublinie Malko. Binecuvântându-l pe Vladimir Sevcenko, el încerca să-şi alunge din minte imaginea betonului care îl înghiţea pe bietul Pavel Kaşurin, intermediarul dintre Hindawi şi ruşi.

— Ia te uită, făcu Bob, este divorţat şi are o amantă. O algeriană care lucrează ca stewardesă la compania Royal Jordanian.

*

* *

Zahra Zaroual se plimba cu platoul cu aperitive prin mijlocul salonului. Se vor aşeza în sfârşit la masă, iar cei doi servitori egipteni pregătiseră bufetul în sufragerie. Cinau foarte târziu, ca la Beirut. Mazhar Al Kharbit urmări cu privirea silueta voluptuoasă a amantei sale. Cu părul negru strâns în coc, părea mai înaltă, fardată discret cu rochia lungă de casă, brodată de mână şi decoltată, care îi acoperea corpul până la glezne. Materialul cu broderie era destul de subţire ca să-i sublinieze formele, pieptul plin, bazinul şi subţirimea taliei. Ea se opri în faţa lui Nassir Hindawi care o privea cu interes.

De când ajunsese la vilă, cu câteva ore în urmă, bărbatul din Bagdad o măsura din cap până-n picioare. Cum era vorba de cineva *foarte* apropiat de putere, acest lucru putea fi extrem de periculos. Saddam Hussein împreună cu fiii şi prietenii lor nu se sfiiau să ia femeile altora, la nevoie chiar şi cu forţa.

— Doriţi puţin *hoummouz?*

Nassir Hindawi nu se uită la platou, ci la pieptul ascuns

cu pudoare. Întinse mâna ca şi cum ar fi vrut să ia o plăcintă, dar se mulţumi să atingă şoldul tinerei femei care servi în continuare ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Oricum, bărbatul acesta pleca a doua zi. Ea întinse platoul celorlalţi doi bărbaţi şi femeii care veniseră pe neaşteptate în urmă cu o oră. Erau o pereche şi un celibatar, oameni de afaceri şi. Prieteni cu amantul ei, Mazhar Al Kharbit. Ei aveau deseori musafiri la masă. Cei doi membri ai ambasadei care îl aduseseră pe Hindawi – secretarul principal şi un şofer – plecaseră de mult. Se auzi soneria de la intrare. Zahra schimba o privire mirată cu amantul ei. Era cam târziu, chiar şi pentru prieteni. Nassir Hindawi zise din fotoliu:

— S-ar putea să mă caute pe mine. Trebuie să primesc un paşaport. Plec mâine dimineaţă foarte devreme.

— Fouard, du-te şi deschide! îi spuse Zahra egipteanului care punea masa.

*

* *

Bob „Zgrunţurosul” fuma nervos ţigară de la ţigară. De când citiră informaţiile de pe computer trecuse o oră şi jumătate. Telefonul mobil al americanului zăcea pe birou, la un metru de el. Malko apăsă pe buton ca să aprindă cadranul luminos al ceasului Breitling B-One. Se făcuse zece şi douăzeci şi patru de minute şi şapte secunde, iar secundarul fin ca un ac măsura în continuare timpul.

— Vreţi să fac un drum până acolo? îl întrebă Malko. Bob scutură din cap.

— Nu, e prea riscant. Wafik nu mi-a spus o oră exactă, ci cu aproximaţie. Dacă până la miezul nopţii nu se va întâmpla nimic, ne ducem să vedem despre ce este vorba.

Fouard, bucătarul, zări în fasciculul reflectorului ce lumina peronul vilei un bărbat scund, lat în spate, cu faţa mutilată, desfigurată, asimetrică şi i se făcu frică, deşi străinul îi adresă un zâmbet umil.

— Am un mesaj de la Ambasada Irakului pentru Mazhar Al Kharbit. Pot să-l deranjez cinci minute?

Avea un accent irakian curat, aşa că Fouard se dădu la o parte ca să-l lase să intre. Dar nu văzu şi silueta întunecată

care ţâşni din beznă în spatele lui. Însă, un braţ vânjos îi cuprinse gâtul şi vârful unui pumnal se înfipse în coaste, în dreptul ficatului. Bărbatul căruia îi deschisese zise cu voce calmă:

— Nu-ţi fie teamă. Nu îţi facem nici un rău. Spune-ne cine se află în casa şi unde.

Îngrozit, Fouard îi înşiră pe cei ce se aflau acolo: prietenul lui Mahmoud. În bucătărie, grădinarul şi omul bun la toate. În salon, stăpânul casei, amanta acestuia, un bărbat venit din Irak chiar în ziua aceea şi alţi trei musafiri…

În timp ce vorbea, alţi trei oameni apărură din întuneric, îmbrăcaţi cu toţii în salopete închise la culoare, cu bascheţi în picioare şi raşi în cap. Semănau cu nişte soldaţi. Bărbatul care îl interoga pe Fouard păru surprins.

— Cine sunt musafirii ăştia?

— Prietenii lui *Sidi* Al Kharbit. Vin deseori pe la el. Unul dintre ei e cu nevasta. Au venit neanunţaţi. *Sidi* le-a spus să rămână la cină.

Bărbatul desfigurat la faţă clătină din cap aprobator.

— Bine. *Choukran*[35].

Lui Fouard nu avu timp să i se facă frică. Lama pumnalului urcă până la gât şi îl tăie dintr-o parte în alta, secţionând carotidele, înfundându-se în carne ca-n brânză. Simţi doar o arsură puternică, apoi avu senzaţia că i se goleşte creierul.

Cel care îi tăiase beregata îl împinse cu violenţă în faţă ca să nu fie împroşcat cu sânge, iar egipteanul se prăbuşi pe mozaicul negru cu alb. Golindu-se de tot sângele.

— Să mergem! zise simplu Basman Abu Cherif, după ce încuiase cu grijă uşa de la intrare.

[35] Mulţumesc (n.a.).

Capitolul IX.

Bob „Zgrunţurosul” sări-n picioare ca muşcat de scorpion, fiindcă suna telefonul mobil. Îl deschise şi apăsă tasta „Answer”.

— Am terminat! Mă duc să-i duc paşaportul, îl anunţă Wafik Aziz cu vocea înăbuşită.

Americanul avu impresia că scapă de o greutate de o tonă care îi apăsa stomacul.

— Bravo! Pe ce nume este?

— Ali Bin Zahour. E un paşaport libanez cu numărul 135468432. Bob îl notă la repezeală.

— Putem să ne întâlnim după aceea ca să-mi dai mai multe amănunte? îl întrebă el.

— Nu e prea uşor…

— La *Abdoun Circle,* ca şi ieri, peste o oră, zise tranşant americanul.

Închise ca să evite orice discuţie, apoi îi aruncă o privire plină de triumf lui Malko.

— De data asta îl avem! Imediat după ce vorbim cu Wafik, COS trebuie să-l sune neapărat pe generalul Samir Bouttikhi, şeful Serviciilor secrete iordaniene.

Scoase dintr-un dulap o sticlă de Defender „Succes” vechi de doisprezece ani şi umplu două pahare.

— Trebuie să închinăm pentru asta. Mai avem de aşteptat o oră.

*

* *

Mahmoud, grădinarul, nici nu îşi dădu seama când se abătu moartea asupra lui. Unul dintre cei cinci ucigaşi se apropie pe la spate, venind dinspre grădină şi îi străpunse aorta cu un pumnal cu lama foarte lungă. În câteva secunde, inima înceta să-i mai bată. Asasinul, un bărbat cu credinţă. Îi susţinu corpul până când atinse pământul, apoi îi îndreptă capul spre Mecca. Ca şi cum l-ar fi înmormântat.

Nu o văzu pe femeia care se pregătea să intre în bucătărie şi care asistase la această scenă… Palidă, ea se

întoarse din drum şi se furişă pe scara ce urca la primul etaj.

După ce îşi îndeplini sarcina, ucigaşul pătrunse în salon unde se aflau deja ceilalţi patru bărbaţi. Cei trei prieteni ai lui aşteptau într-un colţ, înconjurând fotoliul în care stătea Nassir Hindawi, ce părea complet derutat. Basman Abu Cherif discuta aprins cu stăpânul casei. Acesta din urmă izbucni:

— L-am primit pe acest om din ordinul precis al preşedintelui! Sună la Bagdad, dacă nu mă crezi!

Nu mai înţelegea nimic. Bărbatul care se afla în faţa lui pretindea că se bucură de aceeaşi autoritate ca şi el, dar cu ordine total pe dos!

— Omul ăsta este un trădător! repetă Basman Abu Cherif cu voce mai blândă. Am venit să-l pedepsesc. E pregătit să treacă de partea americanilor.

Mazhar Al Kharbit scutură din cap.

— Imposibil! Ascultă-mă, stai jos, serveşte-te cu o cafea, iar eu telefonez la ambasadă. Trebuie să clarificăm situaţia.

Nassir Hindawi, care auzise discuţia, se ridică indignat şi se apropie de ei.

— Ce se întâmplă aici? Cine sunteţi dumneavoastră? Ştiţi *cine* sunt eu?

Basman Abu Cherif se uită la el cu unicul său ochi.

— Da, făcu el, în timp ce punea mâna pe pumnalul cu lama lungă pe care îl ţinea ascuns în mânecă.

Dintr-un singur gest, îl împlântă în stomacul lui Nassir Hindawi care deschise larg gura şi ochii, slobozind un ţipăt atroce când Basman Abu Cherif ridică lama ca să secţioneze artera şi vârful plămânului. Acest gest fu începutul masacrului.

Fără un cuvânt şi cu mişcări sigure, cei patru ucigaşi îi înjunghiară pe ceilalţi supravieţuitori. Mai întâi pe femeie, care nu mai avusese timp să se ridice de pe scaun, tăindu-i beregata pe la spate. Bărbaţii încercaseră să se lupte, însă cei patru profesionişti îi înjunghiară cu lovituri precise şi mortale. Unul dintre invitaţi ajunse până în hol, dar fu prins şi omorât cu o lovitură în inimă.

Întreg masacrul nu durase cinci minute. Basman Abu

Cherif luă o curmală umplută de pe un platou şi le zise oamenilor săi:

— Verificaţi dacă au murit!

Examinară fiecare corp ce zăcea pe jos, apăsând cu degetul carotida. Dacă se mai simţea încă pulsul, o lovitură de pumnal în inimă termina de tot victima. După câteva secunde, adjunctul lui Abu Cherif îi zise:

— *Sidi,* lipseşte o femeie.

— Bine, aprobă palestinianul. Eşti un bun observator!

— Scotocim după ea prin casă, *sidi?*

— Nu, mă ocup eu de asta. Am văzut-o urcând, cred că s-a ascuns într-o cameră.

Se auzi soneria de la intrare, iar oamenii palestinianului rămaseră împietriţi. Acesta îi linişti cu un gest.

— Răspund eu. Mohammed şi Nabil, veniţi cu mine!

Trase chiar el zăvoarele, apoi deschise uşa. În cadrul uşii stătea un bărbat înalt, cu o mustaţă stufoasă care îl făcea să semene cu Saddam Hussein. El ridică sprâncenele mirat când îl recunoscu pe Basman Abu Cherif.

— Basman. Ce cauţi aici?

Palestinianul îl măsură din cap până-n picioare şi rosti un singur cuvânt:

— *Kleb!*[36]

Cei doi oameni îl şi înşfăcară pe Wafik Aziz şi îi duseră mâinile la spate. Erau mai scunzi decât el, dar antrenaţi în lupta de apărare. Basman Abu Cherif luă pumnalul cu lama lungă încă mânjit de sângele lui Mazhar Al Kharbit şi începu să-l înjunghie metodic, începând cu părţile nevitale. Wafik Aziz nu trebuia să moară imediat. Acesta, cu ochii deja înceţoşaţi, gemea cumplit la fiecare înţepătură de pumnal. Basman Abu Cherif, care cunoştea bine anatomia, îşi prelungea clipele de desfătare. Aplica lovitură după lovitură, iar sângele se scurgea o dată cu viaţa, din fiecare rană. Palestinianul ar fi vrut să continue aşa toată noaptea, însă, la a şaptesprezecea lovitură, lama devie şi secţiona artera pulmonară... Wafik scoase un grohăit şi un jet de sânge ţâşni din gură, apoi horeai câteva clipe şi se stinse.

— Lasă-l, ordonă Basman Abu Cherif.

---

[36] Câine! (n.a.).

Wafik Aziz se prăbuşi şi rămase ghemuit pe mozaic. Palestinianul îl cotrobăi prin buzunare şi îi luă doar carnetul de conducere. Se uită la ceas: totul mergea strună. Înainte de ivirea zorilor, el şi oamenii lui vor fi în Irak.

— Aşteptaţi-mă în maşină, le zise el, mă duc să mă ocup de femeie.

Bob „Zgrunţurosul" se uită a suta oară la ceasul lui Breitling B-One şi mormăi:

— *For Christ's sake!* Ce naiba face?

Era unsprezece şi treizeci de minute, iar ei aşteptau de o jumătate de oră la *Abdoun Circle.*

— Haideţi să vedem ce s-a întâmplat, îi sugeră Malko. Poate că mai e încă acolo. Nu are rost să ne facem griji.

Bob era prea nervos ca să mai discute. Fiindcă drumul era practic necirculat, în zece minute, ajunseră la poalele colinei unde se afla imensa casă a lui Mazhar Al Kharbit. O cercetară preţ de câteva minute. Nu zăriră nici un semn de viaţă. Reflectoarele luminau de aproape coloanele care o încadrau, ornate cu cele două acvile din piatră, simbolul Irakului.

— Mă duc să văd! zise Bob în timp ce sări din maşină.

Se afundă printre măslinii care acopereau colina. După câteva minute, se întoarse.

— Totul e în regulă, se află încă aici anunţă el, maşina lui e în faţă. Îl aşteptăm şi îl însoţim până la Abdoun. Astfel, vom verifica dacă nu e urmărit.

Deschise radioul – cânta muzică arabă – şi aprinse o ţigară, suflând cu voluptate fumul afară. Nu ajunsese s-o fumeze până la jumătate, că din depărtare se auzi sunetul unor sirene de poliţie. Se priviră reciproc, gândindu-se la acelaşi lucru. Urletul sirenei se auzea din ce în ce mai aproape.

— *Shit! Shit! Shit!* izbucni americanul demarând în trombă. Ajunseseră în susul pantei când două maşini de poliţie, cu girofarurile în funcţiune, urcară pe poteca ce ducea la vila lui Mazhar Al Kharbit.

*

* *

— Treaba nu a mers chiar atât de bine, zise cu calm

Christopher Angleton. Aparent nepăsător, întotdeauna o lua pe ocolite.

Malko şi Bob „Zgrunţurosul” s-au întâlnit în biroul şefului centralei de la prima oră. Acesta, anunţat de Serviciile secrete iordaniene, le-a dezvăluit amploarea catastrofei. Poliţia iordaniană, pe care amanta lui Mazhar Al Kharbit o chemase pe la miezul nopţii, descoperise în vilă doar cadavrele cu beregata tăiată: stăpânul casei, Nassir Hindawi, cei trei oaspeţi, cei doi servitori egipteni şi, în primul rând, cadavrul lui Wafik Aziz, agentul irakian „cumpărat” de Bob „Zgrunţurosul”.

Acesta vedea negru în faţa ochilor. Nu numai că nu izbutise să joace cartea cea mare, dar îşi pierduse în schimb şi speranţa de a-l mai recupera vreodată pe Nassir Hindawi.

Malko aruncă o privire pe *Jordan Times* care zăcea pe biroul lui Christopher Angleton. Aproape toată pagina întâi a cotidianului de limbă engleză era consacrată acestei întâmplări cu o serie de fotografii ce reprezentau vila lui Mazhar Al Kharbit. Pe Wafik Aziz şi trupurile neidentificate ascunse sub cearceafuri.

— Generalul Bouttikhi este foarte supărat, le explică Christopher Angleton. Căci mărturia unicului supravieţuitor al acestui masacru ne acuză pe noi. Am fost nevoit să jur că nu avem nici un amestec în acest incident îngrozitor.

Bob „Zgrunţurosul” era livid. Puse degetul pe declaraţia unicei supravieţuitoare, Zahra Zaroual. Amanta lui Mazhar Al Kharbit.

— Ia uitaţi-vă ce zice ticăloasa asta: „… Agresorii vorbeau engleza. Cred că erau americani. Au venit la noi pe la zece seara şi i-au măcelărit pe toţi cu arme albe. Wafik Aziz a sosit de la ambasadă şi l-au omorât şi pe el cu şi mai multă ferocitate. Eu datorez viaţa unui telefon care i-a deranjat pe asasini. Cel care mi-a tăiat beregata nu a mai verificat dacă am murit. Am oprit sângerarea cu un prosop şi am chemat poliţia care a sosit imediat. A fost oribil, nu mai înţeleg nimic, dar sunt sigură că e mâna celor din CIA.” Nenorociţii! izbucni Bob.

Telefonul sună, iar şeful centralei răspunse, traducând după aceea convorbirea.

— A fost generalul Samir Bouttikhi. M-a anunţat că au controlat o maşină a Ambasadei irakiene chiar înainte de a ajunge la graniţă, în jurul orei trei dimineaţa. La bord se aflau patru bărbaţi cu paşapoarte diplomatice şi că Moukhabaratul nu a avut ce să le facă.

— Purta semnătură! mormăi Bob. Aţi citit articolele! Wafik Aziz a fost înjunghiat cu şaptesprezece lovituri de pumnal, în timp ce victimele celelalte au murit „simplu”, cu beregata tăiată.

— Este un mesaj, începu Malko. Au descoperit că este trădător şi au vrut să ne facă să înţelegem acest lucru.

Şeful centralei dădu mai tare sonorul televizorului unde un mustăcios turuia în arabă.

— Acesta este persoana numărul doi a Ambasadei irakiene din Iordania, traduse americanul, adică adevăratul şef, fiindcă îl reprezintă pe Udei şi serviciile sale. Tocmai povesteşte că Serviciile secrete americane l-au asasinat pe Nassir Hindawi ca să se răzbune, deoarece a participat la programul militar irakian, iar pe Watik Aziz fiindcă făcea parte din Moukhabaratul irakian…

Falsul diplomat perora în faţa porticului albastru cu ţinte, încadrat de două turnuri pătrate, al Ambasadei irakiene de pe Al Kulihah Street, aflată chiar în centrul Ammanului. Deodată, Bob tresări.

— *Son of a bitch!* Vorbeşte despre mine. Zice că am venit aici special ca să-l asasinez pe Hindawi, că sunt un ucigaş cunoscut al CIA şi că înainte am fost în Afganistan…

Era alb ca varul. Malko încheie cu amărăciune:

— L-au supravegheat pe Wafik Aziz. Sunt mai puternici decât mi-am închipuit. Cred că au aflat imediat că l-aţi „cumpărat”. Sunt şmecheri, au prins doi iepuri dintr-o lovitură. S-au debarasat de Nassir Hindawi care putea constitui o piedică pentru ei, apoi de Wafik Aziz care era un trădător şi au lăsat în viaţă un martor ca să acuze CIA. Bună treabă…

— Ce vreţi să spuneţi cu asta? îl întrebă şeful centralei.

— Că intenţionat nu au ucis-o pe femeie, sublinie Malko. Aveau nevoie de un martor credibil ca să acuze CIA. Într-un fel sau altul, au ameninţat-o. Însă, în afară de ea, *toate*

celelalte victime au fost ucise. Nu este doar o pură întâmplare…

— Aveţi cu siguranţă dreptate, mormăi Bob. În orice caz, eu sunt înmărmurit. Bine că nu ne-au găsit ieri în faţa casei…

*

* *

Malko se uita la pastele *carbonata* din faţa lui care semănau cu mortarul, atât din cauza culorii, cât şi a consistenţei. Îl invitase pe Bob la *Romano,* considerat cel mai bun restaurant italienesc din Amman, situat vizavi de *Intercontinental.*

Aşezat în faţa lui, Bob era mai supărat ca niciodată. Era ultima gustare pe care o lua în Amman. Un elicopter al US Air Force îl va scoate discret din ţară cu acordul autorităţilor iordaniene.

— Bob. Sunteţi un fericit, observă Malko. Vă retrageţi.

Bob „Zgrunţurosul" sorbi un gât de Defender fără gheaţă, care fusese servit la masă.

— Aş fi preferat să-mi termin cariera în alt mod decât cu *două* eşecuri. Mai întâi în Kurdistan şi acum cu afacerea Hindawi. Sau mai degrabă cu Wafik Aziz. El nu va vedea niciodată Statuia Libertăţii…

— Irakienii sunt mai vicleni decât îi credem noi, conchise Malko. O dată ce Hindawi a murit, cum vom mai putea ajunge la pista bacilului de antrax? Cei care au dat lovitura la Londra o pot începe în orice moment.

Ferocitatea masacrului din noaptea precedentă purta fără îndoială amprenta lui Saddam Hussein. Opt persoane fuseseră măcelărite cu sânge rece, dintre care o femeie cu gâtul tăiat. Dar mai era un amănunt. Malko avea neplăcuta senzaţie că ceva îi scăpase de sub nas, dar nu vedea ce anume. Deodată, lăsă furculiţa şi îi zise vecinului său:

— Ceva mă intrigă! După cum reiese din anchetă, cei trei oaspeţi masacraţi nu fuseseră invitaţi. În concluzie, s-au aflat la locul nepotrivit, într-un moment nepotrivit… Ca şi cei doi servitori egipteni Nu trebuia să lase martori ce puteau arăta că a fost vorba de ucigaşi irakieni. Mă urmăriţi?

— Da, răspunse Bob cu gura plină.

— Deci, continuă Malko, înţeleg raţiunea celor două omoruri: a lui Hindawi şi a lui Wafik. Dar de ce Saddam Hussein l-a asasinat pe unul dintre credincioşii lui partizani, pe Mazhar Al Kharbit? De ce Nassir Hindawi s-a dus la el şi nu în altă parte? Acelaşi scenariu putea să se deruleze şi la Wafik Aziz, de exemplu. Şi cu acelaşi rezultat.

— Unde vreţi să ajungeţi? întrebă Bob care îşi terminase în sfârşit pastele.

— Cred că Mazhar Al Kharbit era vizat şi el de acest masacru, însă mă străduiesc să aflu de ce. Deocamdată, văd o singură ipoteză.

— Care anume?

— Trebuia să-l lichideze, fiindcă era amestecat şi el în operaţiunea terorismului bacteriologic. Urmărind filiera care vine de la Sverdlovsk şi ajunge la Londra, trecând prin Bagdad. Acum văd mai limpede. Bagdadul a reuşit să procure materiale pentru fabricarea armelor bacteriologice cu ajutorul răposatului Pavel Kaşurin. Cum Irakul este prea supravegheat, cum vectorii săi au fost distruşi, ori se află sub control, Saddam Hussein s-a hotărât să-şi folosească armele bacteriologice iniţiind atentate teroriste care pot destabiliza mai abitir ca un bombardament. Mai ales că acestea sunt mai greu de atribuit unui „sponsor”, ca majoritatea acţiunilor teroriste. Anul acesta, de exemplu, va fi prima dată când adevăraţii instigatori – cei răspunzători de explozia aparatului DC 10 al companiei UTA – vor fi deferiţi justiţiei datorită încăpăţânării unuia dintre judecători. Saddam Hussein ştie că, dacă reuşim să-l implicăm în atentatele bacteriologice, pedeapsa va fi îngrozitoare. Or, el îşi dă seama că dispunem de prima verigă a lanţului. Va face tot posibilul să şteargă urmele care îl leagă de teroriştii care au acţionat la Londra. Pentru că în mod sigur există un lanţ *clandestin de* comandament... Bob părea depăşit de raţionamentul lui Malko.

— La ce concluzie ajungeţi?

— Că probabil Mazhar Al Kharbit făcea parte din acest lanţ de comandament. Era un liant de care trebuia să se

debaraseze.

Bob clătină din cap.

— Dacă raţionamentul dumneavoastră este adevărat, înseamnă că îşi pune lui însuşi beţe în roate…

— Aşa pare la prima vedere, recunoscu Malko. Dar încă nu ştiu totul. Dacă a mai rămas o legătură?

— Care?

— Stewardesa Zahra Zaroual, amanta lui Al Kharbit… Asta ar explica de ce a fost cruţată… Nu numai ca să-i deruteze pe anchetatori, ceea ce nu ar avea o importanţă prea mare. Ci ca să mai aducă şi alte servicii, chit că o să fie lichidată mai târziu.

— Nu pot să vă mai urmăresc! izbucni Bob „Zgrunţurosul”. E adevărat că la început a existat un lanţ de comandament, însă acum, oamenii care comit aceste atentate sunt *programaţi* în mod individual şi nu mai au nevoie să ia legătura cu „sponsorul” lor. Raţionamentul dumneavoastră nu ţine.

— Nu sunt de acord! protestă Malko, pot avea nevoie de instrucţiuni suplimentare sau de material. Suşele bacilului de antrax nu ocupă loc şi sunt uşor de transportat.

— Credeţi că Zahra Zaroual lucrează şi ea pentru serviciile irakiene?

— De ce nu? Amantul ei a fost prieten intim cu Saddam Hussein şi ce era mai nimerit decât o stewardesă care trecea neobservată…

— Dar este încă în spital…

— O să iasă.

Bob „Zgrunţurosul” achită nota de plată.

— Vă urez noroc! Dar fiţi atent. Dacă aveţi dreptate, irakienii vor fi interesaţi de persoana dumneavoastră îndată ce îşi vor da seama.

— Ştiu, admise Malko. Voi încerca să fiu mai atent decât Wafik Aziz.

În sinea lui, ştia bine că, dacă ipoteza lui era adevărată, va avea de-a face cu ucigaşi profesionişti şi hotărâţi susţinuţi de un serviciu important. Dar nu părea modalitatea ideală ca să semneze o asigurare pe viaţă…

Capitolul X.

Când pătrunse în biroul lui Christopher Angleton. Imediat după ce a luat masa împreună cu Bob „Zgrunţurosul”, Malko se întreba dacă nu cumva îşi lăsase imaginaţia s-o ia razna în legătură cu Zahra Zaroual. La urma urmei, ucigaşii cei mai bine antrenaţi făceau greşeli, aşa că era cât se poate de normal ca o admiratoare înfocată a lui Saddam Hussein să acuze CIA. Lucru neobişnuit până acum. Christopher Angleton nu-l primi cu zâmbetul lui dintotdeauna. Părea distrus.

— Aveţi probleme cu iordanienii? îl întrebă Malko. Americanul scutură energic din cap.

— Nu. Dar tocmai am primit asta. Priviţi.

Malko luă un braţ de faxuri. Erau reproduceri după articolele apărute în *New York Times* şi în *New York Post.* Le parcurse cu rapiditate şi înţelese pe dată. După opinia acestor ziare, mai mulţi spectatori dintr-un cinematograf din Times Square, din New York, au fost seceraţi de „maladia legionarilor[37]”. Cincisprezece au murit, iar alte zeci de victime mai erau încă spitalizate suferind de serioase afecţiuni pulmonare. În articole se spunea că s-au contaminat prin sistemul de aer condiţionat care a făcut posibil transportul unor bacterii primejdioase.

Malko puse pe masă articolele. „Maladia legionarilor” se manifestase deja în repetate rânduri, în decursul ultimilor ani, cauzând moartea mai multor persoane. Astfel, putea fi infectat orice sistem de climatizare. Ridică capul şi întâlni privirea lui Christopher Angleton.

— Nu este vorba de „maladia legionarilor”, zise cu gravitate americanul. Analiza patologică este pur formală, căci s-a semnalat prezenţa unei forme pulmonare a bacilului de antrax, pulverizată sub formă de spray în sistemul de climatizare al cinematografului. Am aici toate

[37] Formă de pneumonie semnalată pentru prima dată la soldaţii din Legiunea străină (n.t.).

detaliile.

Flutura prin faţa lui Malko un mesaj proaspăt decodat primit de la Langley Acesta se aşează stupefiat. O nenorocire nu vine niciodată singură. Şeful Centralei CIA se instala în faţa lui.

— Stindardul negru flutură deasupra sediului din Langley, zise el. Abia anunţasem deznodământul recuperării lui Nassir Hindawi. Până aici au reuşit să arunce praf în ochii presei, însă medicii ştiu cu ce anume au de a face. FBI a venit să salveze cât de cât situaţia, dar pentru cât timp?

— Nu avem nici un fir?

— Nici unul.

Tăcerea se prelungi un timp, apoi o rupse Christopher Angleton:

— Din secunda în care acest lucru răsuflă, preşedintele este *obligat* să acţioneze, ordonând bombardarea Irakului. Nici nu vreau să mă gândesc ce se va întâmpla aici, cu o populaţie în majoritate pro irakiană şi cu un rege pro american.

Malko rămase mut. De la început, se aşteptase la întorsătură favorabilă, dar se vede treaba că era vorba de o campanie teroristă cu consecinţe incalculabile. Brusc, teoria lui despre Zahra Zaroual îi păru extravagantă. Christopher Angleton se trăgea de mustăcioara roşcată, cu capul plecat într-o parte precum o pasăre, ca de obicei.

— Aş avea o idee, începu Malko cu prudenţă.

— O idee! Ca să-i prindem pe terorişti?

Îşi pierduse cu totul tonul flegmatic.

— E doar o ipoteză neverificată, preciza el ca să-i domolească entuziasmul. Cu Hindawi mort, nu prea avem de ce să ne agăţăm.

— *For Christ' Sake!* Trebuie să urmăm cea mai neînsemnată pistă. Imaginaţi-vă că următoarea acţiune va lovi Israelul. Doisprezece morţi ar fi de ajuns ca să-i apuce pandaliile pe israelieni. Un tip ca Netanyahu ar fi în stare să facă orice porcărie. Ca de pildă, să distrugă Irakul cu rachete nucleare.

Este foarte adevărat că Netanyahu este capabil de orice.

— Nu e chiar o pistă, îşi continuă Malko ideea. Ci numai o

părere, îi spuse şi americanului teoria sa în legătură cu Zahra Zaroual.

Christopher Angleton păru descumpănit.

— Fireşte, raţionamentul dumneavoastră are o logică, recunoscu el, dar cum să-l exploatăm? Numai serviciile iordaniene ne pot ajuta. Mi-e teamă însă că generalul Bouttikhi va fi reticent.

— Nu vom ajunge la nimic bun cu ei, zise Malko. Iordanienii pot fi neîndemânatici. Nu putem s-o atacăm direct pe fata asta. Dacă este aşa cum cred eu, este pe fază.

— Atunci cum să procedăm?

— Nu prea ştiu, recunoscu Malko. Să o supraveghem. Dar va fi foarte dificil. Să încercăm să aflăm mai multe amănunte despre ea ca să ştim unde se duce sau cu cine se întâlneşte.

Era conştient de greutăţile planului propus de el. Ar fi fost nevoie de săptămâni sau de luni ca să o supravegheze îndeaproape, însă ce aveau de făcut acum depindea de zile, sau poate chiar de ore…

— Mi-a venit o idee, zise deodată Christopher Angleton.

— Care?

Secretara mea, Alia Barawi. Este fiica unui fost şef al Moukhabaratului. Este o persoană sigură şi cunoaşte tot Ammanul. Putem să-i cerem sfatul sau părerea. Nu va vorbi.

— În punctul în care ne aflăm…

— Sper să nu-i provocăm atâtea neplăceri ca şi Randei… Randa fusese ziaristă şi „informator” plătit de CIA, care a sfârşit cu un glonţ în cap pentru că îl ajutase pe Malko[38].

— Şi eu sper, oftă Malko. Întristat de acea amintire urâtă. Randa fusese o fetişcană delicioasă cu care avusese o aventură şi care îl ajutase nespus de mult.

Christopher Angleton se instalase deja la telefon. Puţin mai târziu, se auzi o bătaie în uşa care se deschise, iar în pragul ei apăru o tânără slăbuţă, îmbrăcată la patru ace ca într-o revistă de modă. Machiată, cu unghiile făcute, purta o rochie gri care ar fi părut extrem de decentă dacă nu s-ar fi

[38] Vezi SAS nr. 121, „La Resolution 687”, În versiunea românească: „Saddam Hussein trădat de fiii săi” (n.t.).

mulat cu atâta precizie pe trupul perfect. În picioare avea pantofi cu toc.

— V-o prezint pe Alia Barawi, spuse şeful centralei. Ea ştie tot ce se întâmplă în Amman. Prinţul Malko Linge are de descurcat o afacere pe aici, o puse în temă americanul pe tânăra femeie.

Alia Barawi îi aruncă lui Malko o privire gata să ucidă pe loc şi un ayatolah.

— Voi face tot ce îmi cereţi.

— E vorba de un lucru extrem de simplu, preciza Malko. Vreau cât mai multe informaţii despre amanta lui Mazhar Al Kharbit, singura supravieţuitoare a masacrului din strada Beet Dejan. Lucrează ca stewardesă la compania Royal Jordanian. O cheamă Zahra Zaroual.

— Ce vreţi să aflaţi?

— Unde locuieşte, ce prieteni are, ce părere are lumea despre ea, pe cine frecventează.

Ea îi aruncă din nou o ocheadă ucigătoare.

— Mă voi ocupa de toate astea, il asigură Alia Barawi în timp ce ieşea din încăpere.

Malko urmări gânditor balansul discret, dar provocator al şoldurilor tinerei femei. Alia era genul de femeie care purta fundiţe în păr, dar mergea fără chiloţi pe sub fustă.

*

* *

Vocea Aliei Barawi era şi mai duioasă la telefon decât în biroul lui Christopher Angleton, dar şi plină de respect.

— Domnule Linge, cred că am găsit câte ceva, îl anunţă ea. Pot să trec pe la hotel?

Lui Malko nu-i venea să-şi creadă urechilor. De când s-a întors de la ambasadă a trecut doar o jumătate de oră.

— Bineînţeles, zise el, dar pot şi eu să mă deplasez.

— Nu, nu, protestă ea, vă explic de ce. Să coborâţi peste un sfert de oră.

Malko îşi făcea pantofii la lustragiul instalat în hol. Când o maşină a Ambasadei americane, condusă de un şofer, se opri în faţa hotelului *Intercontinental.* Alia Barawi era instalată comod în spate. După ce îi dădu un dinar lustragiului, Malko se urcă înainte ca ea să coboare din

maşină. Crezu că a nimerit într-o baie de Chanel nr. 5. Alia Barawi punea picior peste picior, făcând să-i foşnească ciorapii şi îşi trăgea fusta cu un gest plin de pudoare. Se întoarse către Malko cu privirea strălucitoare.

— Cred că veţi fi mulţumit…

— Sunt deja, răspunse Malko puţin ambiguu.

Alia Barawi plecă privirea cu modestie. Rochia era atât de strâmtă încât se putea distinge sub ea dantela sutienului.

— Mulţumesc, zise ea. Lată ce am găsit: Zahra Zaroual are o soră, Nahida, care locuieşte la ea. Au un apartament în Al Rabiyeh, un cartier foarte elegant. Zahra a fost amanta lui Mazhar Al Kharbit de vreo trei sau patru ani. Trebuia să o ia de nevastă căci era tare îndrăgostit de ea. Lucrează ca stewardesă la liniile aeriene Royal Jordanian de zece ani. Cele două surori organizează mereu dineuri la ele în apartament, dar nu sunt văzute prea des în localuri publice.

Malko văzu că maşina se îndrepta spre cartierul Ras Al Ein, în oraşul vechi.

— Unde mergem?

— Să vizităm o expoziţie de fotografii, la Primăria nouă din Amman, îi explică Alia Barawi. Este organizată de *Royal Jordanian.* Încă nu v-am spus că sora lui Zahra. Nahida. Se ocupă de relaţiile cu publicul în cadrul companiei. Sunt aproape sigură că o vom găsi acolo. Acesta va fi un prim contact…

Malko rămase siderat.

— Cum aţi reuşit să aflaţi toate astea într-un timp atât de scurt? Alia Barawi îi surâse cu modestie.

— Nahida a ieşit mult timp cu un „moukhabarat” de-al prietenilor mei. A fost de ajuns să-i dau un telefon şi să-i spun că pe un amic îl interesează sora Nahidei…

— Cum adică „îl interesează”? Întrebă repede Malko.

— Am inventat o poveste. Că aţi întâlnit-o odată într-un avion şi doriţi să o revedeţi. De altfel, eu o cunosc pe Nahida, căci ne-am întâlnit de multe ori. Ammanul e un oraş destul de mic.

— Drept cine mă veţi prezenta? întrebă Malko contrariat fiindcă situaţia îi scăpase de sub control. Trebuie să fim prevăzători căci eu o bănuiesc pe Zahra că lucrează pentru

serviciile irakiene. De asemenea, prefer să stau încă deoparte.

Confuză, Alia Barawi nu mai zise nimic. Malko îşi reproşa că avusese o asemenea reacţie. Dacă se va afla în contact, îşi va asuma anumite riscuri. Iar bunăvoinţă nu trebuie niciodată descurajată.

— Aţi procedat cum nu se poate mai bine, spuse el. Sunt *foarte* mulţumit să văd cum arată.

După zece minute, se opriră în faţa unei clădiri ultramoderne din granit roz care se deosebea net de casele vechi din acest cartier obişnuit. Era o primărie nou construită, cu atrium, într-un stil arhitectural futurist. Din cauza zădufului de afară, aici tremurai de frig. Alia Barawi îl conduse pe Malko într-o sală de la parter cu pereţii acoperiţi cu fotografii imense luate în diferite locuri din lume. Vreo treizeci de invitaţi se aflau deja aici, iar servitorii ofereau cafele cu cardamon şi oranjade. Alia şi Malko se amestecară în micile grupuri. După câteva minute. Alia îi şopti la ureche:

— O vedeţi pe fata care discută cu tipul gras cu ochelari? Aceea cu haină neagră brodată. Ea este Nahida, sora lui Zahra.

Malko întoarse capul şi zări o tânără brunetă, înaltă, machiată foarte tare, cu părul căzându-i pe umeri, într-un taior foarte elegant cu fusta destul de scurtă, cocoţată pe nişte pantofi cu toc cui. Inima îi tresări în piept. Era chiar necunoscuta de la *Annabel's!* Cea pe care Alexandra o numise „putoarea".

Ca atrasă în mod misterios de privirea aţintită asupra ei. Nahida Zaroual întoarse capul către Malko. Zări pe figura ei surpriza absolută, apoi ea îi zâmbi şi reveni la discuţia ei. Alia Barawi nu-şi putea veni în fire.

— O cunoaşteţi? întrebă ea stupefiată. Malko era tot la fel de surprins ca şi ea.

— Nu chiar, însă am zărit-o acum zece zile la Londra, într-o discotecă. Părea atât de... eliberată.

Alia Barawi râse puţin forţat cu o umbră de gelozie.

— Nu mă miră. Gemenele nu prea seamănă. S-ar părea

că Zahra e mai tradiţionalistă, extrem de „moshtarana[39]”. lese puţin, este îmbrăcată mereu decent, nu consumă alcool. Nahida este opusul ei. Face colecţie de amanţi fără să se sinchisească de gura lumii. Acel „moukhabarat” e înnebunit după ea. Cu toate că pare o scorpie. Dar e foarte frumoasă.

Tăcu, fericită că şi-a vărsat amarul. Malko nu ştia ce atitudine să adopte. Era extrem de riscant să intre în contact cu Nahida Zaroual. Însă, pe de altă parte, dacă bătea în retragere, însemna că nu mai are ce să caute în Amman. Şi nici o şansă să ajungă la teroriştii lui Saddam Hussein.

— Întreaga lui strategie era zdruncinată de această întâmplare nesperata. Şi, cu toate astea, putea foarte bine să fie o simplă coincidenţă, în timp ce reflecta, o văzu pe Nahida lăsându-l pe bărbosul cu care discutase şi apropiindu-se de Alia Barawi. Cele două tinere se sărutară şi schimbară câteva cuvinte. Malko stătea mai departe. Brusc, auzi o voce melodioasă care îl întreba în engleză:

— Ne-am mai întâlnit cumva?

Nahida Zaroual îi adresa un zâmbet pofticios, carnasier, reflectat în ochii ei negri, cu aceeaşi expresie ca şi la *Annabel’s.* Era un splendid animal de pradă. Pieptarul taiorului stătea căscat din cauza sânilor voluminoşi. Iar picioarele bine făcute se iveau din fusta foarte scurtă, strânse în ciorapi negri şi lucioşi.

— La Londra, la *Annabel’s.*

Zâmbetul deveni mai larg şi o lucire provocatoare se aprinse în ochii de tăciune.

— Ce memorie bună aveţi! Ce faceţi în Amman?

În întrebarea ei nu era pic de şiretenie, ci doar simplă curiozitate.

— Domnul Malko Linge este expertul OPEP, făcu imediat Alia Barawi. Vine din când în când la Amman, iar eu sunt interpreta lui.

Nahida Zaroual ezită câteva clipe, apoi propuse:

— Dacă nu aveţi ce face în seara asta, veniţi la mine la masă, zise ea. Mai vin şi alţi prieteni. Alia, tu ştii unde stau?

[39] Decentă (n.a.).

Cele două tinere schimbară câteva fraze în arabă, apoi Nahida se scuză cu un zâmbet şi plecă la obligaţiile ei. Malko şi Alia se îndreptară spre ieşire. Creierul lui Malko fierbea. Ceva nu se lega. Faptul că Nahida Zaroual fusese la Londra în timpul atentatului îndreptat împotriva Ambasadei americane i se părea vădit suspect. Numai că el îi suspecta sora. Nu pe ea.

— La ce vă gândiţi? îl întrebă Alia.

— Sunt consternat, mărturisi Malko. Vă deranjează dacă mă însoţiţi?

— Nu ştiu dacă Nahida va fi încântată, făcu ea zâmbind. Dar nu veţi reuşi să găsiţi adresa singur. Se află după cel de-al cincilea cerc, pe o stradă fără nume. Îl anunţ pe soţul meu că am o întâlnire de afaceri. Dacă Nahida mă va întreba despre dumneavoastră, voi fi obligată să o mint.

— De ce?

— În legătură cu dumneavoastră, fiindcă în Iordania nu există petrol, iar ea ştie acest lucru. Ne trebuie deci alt motiv pentru prezenţa dumneavoastră în Amman.

— Vă mulţumesc pentru devotament, zise Malko puţin ironic. Sper ca acest lucru să nu ajungă la urechile soţului dumneavoastră.

Alia Barawi ridică din umeri indiferentă.

— Ştie că îi sunt credincioasă... Vă conduc la Inte*rcontinental şi v*in să vă iau pe la opt.

Când Alia îl lăsă la hotel, el era cam încurcat. Se juca cu focul. Cu siguranţă că Nahida îi va pomeni surorii ei despre el. Iar dacă supoziţia lui Malko era adevărată, aceasta îşi va pune unele întrebări. Acoperirea cu expertul OPEP era cam slabă, putea chiar s-o compromită pe Alia. Îl obseda o întrebare: ce făcea Nahida Zaroual la Londra exact în timpul în care se produsese un atentat comandat probabil de Irak? Răspunsul cel mai pesimist era că cele *două surori* lucrau pentru Irak.

Caz în care el se băga direct în gura lupului. Chiar dacă acel lup era atrăgător, trecutul imediat dovedea că Irakul nu va rămâne nepedepsit.

Capitolul XI.

După ce sună, Alia Barawi pufni cu un zâmbet ironic în colţul gurii.

— Tot Ammanul o să creadă că mă culc cu dumneavoastră... Sunase la uşa surorilor Zaroual care ocupau un apartament la etajul al doilea într-o clădire cochetă. Înconjurată de o grădină, nu departe de Zahran Street. Secretara lui Christopher Angleton îşi schimbase rochia de după-amiază cu alta mai decoltată şi părea încântată că îl însoţea pe Malko.

Uşa se deschise, iar în cadrul ei apăru Nahida, strălucitoare într-o rochie lungă din catifea reiată brodată, roşu închis cu auriu, care se mula pe ea ca o mănuşă. Ea îi sărută pe Malko şi pe Alia ca şi cum s-ar cunoaşte de când lumea. În încăpere se aflau deja vreo zece persoane care beau şi discutau. Prezentările se făcură în arabă şi în engleză. Nahida îi făcu cunoştinţă lui Malko cu mustăcioşi binevoitori şi cu femei cu priviri de jar, dar, din păcate, majoritatea erau înfăşurate în straie arăbeşti.

Ea îl conduse apoi la bar, unde se găseau toate băuturile alcoolice renumite. El optă pentru o cupă de Taittinger, în timp ce o filipineză micuţă se strecura printre invitaţi cu un platou plin cu gustări.

Apartamentul era spaţios, cu divane dispuse de-a lungul pereţilor, cu un birou plasat într-un colţ şi cu covoare peste tot. O combină hi-fi cânta în surdină muzică arabă.

Alia se servi cu o porţie zdravănă de Defender „Succes” şi îi şopti lui Malko:

— Îl vedeţi pe tipul acela înalt şi slab? Este Hussein, „moukhabaratul”, prieten cu mine şi fostul amant al Nahidei.

Zărindu-i, bărbatul în cauză se îndreptă spre ei cu un rânjet de canibal. De altfel, era foarte frumos, cu nişte ochi uimitor de deschişi la culoare, aproape verzi. Alia îl prezentă pe Malko cu ocupaţia de împrumut, iar iordanianul observă imediat râzând:

— Faceţi parte din OPEP? Însă în Iordania nu există petrol… Malko nu se lăsă intimidat şi zâmbi la rândul lui.

— Ammanul nu este punctul terminus. Plec în Irak. Dar am fost obligat să trec pe aici.

Ţinu un mic discurs despre copiii irakieni care mureau de foame, apoi „moukhabaratul” o atrase pe Alia într-o discuţie cu voce joasă. Rămas singur, Malko privea fotografiile care împodobeau biblioteca. Una dintre ele o reprezenta pe Nahida deghizată într-o regină din „*O mie şi una de nopţi*” alături de un şeic. Simţind pe cineva în spatele lui. Se întoarse. Cu un pahar în mână, Nahida îl studia cu un zâmbet ambiguu.

— Nu mă gândeam că o să vă întâlnesc din nou, spuse ea. În seara aceea la *Annabel’s,* eraţi cu o femeie încântătoare.

— Mulţumesc, zise Malko. Sunteţi la fel de frumoasă ca în fotografie.

Ea zâmbi.

— Nu sunt eu. Ci sora mea, Zahra. Mie nu-mi place să mă deghizez.

— Sora dumneavoastră, dar…

— Suntem gemene, răspunse ea, lumea ne confundă uneori.

— Este extraordinar! Apropo, ea ce mai face? Alia mi-a spus că a fost victima unui atentat îngrozitor.

Nahida luă o ţigară, iar el se grăbi să i-o aprindă cu bricheta Zippo gravată cu emblema lui. Ea îi suflă fumul în faţă cu o lucire ciudată în priviri.

— Mult mai bine, se află sub observaţie la spital, însă trebuie să iasă mâine… E un miracol că mai e încă în viaţă! Ce masacru înfiorător! Şi Mazhar care a fost atât de bun cu ea, o copleşea cu daruri. Fotografia pe care o vedeţi este făcută la un bal mascat pe care l-a organizat cu ocazia zilei ei de naştere…

— Care este cauza masacrului? Nahida făcu o mutră de neputinţă.

— Nu ştiu. Politica, poate. Războiul dintre americani şi Saddam Hussein. Au vrut să se răzbune fiindcă nu-i pot suferi pe arabi.

— Dar prietena dumneavoastră Alia lucrează la Ambasada americană…

— Ah, dar nu este acelaşi lucru. Mai rămâneţi un timp în Amman?

— Câteva zile, apoi plec în Irak.

— Alia trebuie să fie tare bucuroasă, zise ea pe un ton plin de subînţelesuri, aici nu prea avem multe distracţii.

— Of, suntem prieteni vechi, pretinse Malko. Că tot a venit vorba, ce aţi făcut la Londra? Bărbatul cu care dansaţi era logodnicul dumneavoastră?

Nahida Zaroual pufni:

— Logodnicul meu! Da de unde! Era un VIP care a călătorit prin compania mea. Un libanez oribil care crede că poate să aducă toate fetele în patul lui pentru că e bogat! *Royal Jordanian* m-a trimis să fac un turneu promoţional prin Europa: Londra, Paris, Frankfurt.

— Oricum, eraţi foarte seducătoare… Fata îl privi drept în ochi.

— Şi nu mai sunt?

Malko îi luă mâna şi i-o sărută, zicându-i pe un ton glumeţ:

— Vreţi să vă dovedesc contrariul chiar acum?

Nahida se prefăcu că se retrage, cu toată senzualitatea ei debordantă, cu privirea ei provocatoare şi cu atracţia pe care o emana.

— Nu. Nu vreau să mă cert cu Alia. Suntem prietene bune.

Ea se răsuci pe călcâie şi se duse la ceilalţi oaspeţi, lăsându-l pe Malko cu gura căscată. Ori îşi bătea joc de el, ori acoperirea lui ţinea de minune.

— E gata cuşcuşul, strigă după câteva clipe gazda, veniţi în bucătărie să mâncaţi!

*

* *

Jumătate din invitaţi plecase. Rămăseseră doar „moukhabaratul”, care legăna în mâini un pahar plin cu coniac Otard XO, alt iordanian rotofei, Nahida şi Alia care terminau ultima sticlă de Taittinger. Muzica arabă în surdină menţinea ambianţa. Nahida zise deodată:

— Ce-ar fi dacă am merge să dansăm! Alia scutură din cap.

— Duceţi-vă fără mine! Bărbatul meu o să mă omoare. Mi-a interzis să ies fără el.

Nahida zâmbi caustic.

— În curând o să fii „îmbrobodită”. Bine, eu mă duc să mă schimb. Ea apăru puţin mai târziu, îmbrăcată cu o fustă scurtă neagră şi cu un pulover foarte strâns pe ea. Apoi zise:

— Cine mă iubeşte, vine cu mine…

Găsise un mod elegant de a sfârşi dineul. Se întâlniră cu toţii la intrarea în clădire. Alia se apropie de Malko.

— Vă supăraţi dacă vă însoţeşte Nahida? Eu trebuie să mă întorc neapărat acasă.

— Deloc, răspunse Malko.

Ea se apropie şi îl sărută cast. Îşi lipise cu grijă abdomenul de pântecele lui ca să-i transmită un mesaj mut… Hussein, „moukhabaratul”, rotofeiul şi Malko rămaseră singuri cu Nahida. Fiecare venise cu maşina proprie. În afară de Malko care se urcă în Mercedesul 4x4 al tinerei iordaniene. Dădu drumul la radio tare şi începu să danseze pe scaun. Ajunseră pe Zahran Street, apoi coborâră până în al Patrulea Cerc. Nahida coti la stânga, după aceea la dreapta, chiar înainte de a ajunge la Jordanian Hospital şi opri în dreptul unui gen de fortăreaţă pe care strălucea firma luminoasă: *Yesterday.*

Interiorul era foarte întunecat, unii oameni terminaseră de mâncat, iar alţii dansau sub un ecran imens pe care se puteau viziona diferite clipuri. Se adunară cu toţii la barul de la etajul întâi, iar Malko comandă o sticlă de Taittinger. Când primele acorduri ale orgii YMCA se auziră, Nahida sări de pe taburet şi îl luă pe Malko de mână.

— *Yallah!* Ador melodia asta!

Când ajunse în ring, ea rămase la distanţă faţă de Malko şi se dezlănţui. După aceea, începu un slow şi veni să se cuibărească în braţele lui, lăsându-şi capul pe umăr, atingând cu obrazul alpacaua costumului. În repetate rânduri, buzele lor se atinseseră în treacăt, dar, cum stătea cu ochii închişi, ea părea dusă pe gânduri. Deschise

pleoapele şi zise:

— Ce ciudat! Parcă am fi la *Annabel's.*

Când se duseră din nou la bar, „moukhabaratul" şi iordanianul rotofei dispăruseră. Nahida izbucni în râs.

— Sărăcuţii! Aici nu prea sunt fete singure.

Mai băură puţină şampanie, apoi dansară iar. Nahida se mişca mai degrabă sexy, dar nimic mai mult. Salonul se golise. Practic, ei erau singurii clienţi. Nahida râse, dar mai întâi aruncă o privire la ceasul Breitling Callistino.

— E abia două. La Amman, oamenii se culcă devreme. Dar mie nu mi-e somn.

— Vreţi să veniţi la *Intersă* mai bem un pahar? îi propuse Malko. Ea îşi scutură pletele lungi.

— E sinistru acolo, cu dansatoarea aia orientală şi orchestra proastă. Mai bine mergem la mine.

*

* *

În apartament se simţea miros de tutun, iar combina mergea în continuare. Nahida găsi o sticlă de coniac Otard începută şi umplu două pahare, apoi se aşeză lângă Malko pe o superbă sofa roşie.

— V-a plăcut *mansaf-ul*[40] meu?

— A fost foarte vesel. Însă data viitoare am putea cina numai noi doi.

Nahida se uită la el cu coada ochiului.

— Alia nu vă ajunge?

Malko evită să-şi destrame de tot „acoperirea", ocolind răspunsul:

— În seara aceea la *Annabel's,* păreaţi disponibilă...

— Credeţi?

Ea îl sfredelea cu privirea. Se străduia să uite adevăratul motiv al prezenţei lui la dineu şi încercă să se poarte ca oricare alt bărbat.

Se aplecă şi o sărută pe Nahida. Mai întâi, buzele ei rămaseră strânse, apoi îi înapoie sărutul. Dar fără prea mare pasiune. Malko îi mângâie pieptul. Nahida îl lăsă câteva clipe, apoi îl respinse.

---

[40] Petrecerea (n.a.).

— *Msakar!*[41] zise cu dulceaţă în glas. Nici nu ne cunoaştem. El se îndepărtă, enervat de jocul ei.

— Ce s-ar fi întâmplat la Londra dacă v-aş fi luat de mână? o întrebă el.

Ea făcu o mutriţă distrată.

— Am fi dansat…

Se înfruntară din priviri, apoi acest joc nu-l mai amuză pe Malko. Din punct de vedere profesional, făcuse prea multe în seara asta. Şi în plus, nu-i plăceau femeile seducătoare. Se uită ostentativ la cadranul ceasului Breitling B-One.

— Trebuie să chem un taxi, zise el. Nahida se uită la el cu un surâs ironic.

— V-aţi supărat?

— De ce aş face-o?

— Am citit în privirea dumneavoastră că vreţi să vă culcaţi cu mine…

Ofensat, Malko răspunse:

— La Londra şi eu am citit acelaşi lucru în privirea dumneavoastră.

Nahida izbucni într-un râs forţat.

— Nu este adevărat. *Wahiet Allah!*[42]

Pe lângă asta, mai afişa şi puţină ipocrizie… El se ridică, iar ea făcu la fel. Pe un ton îndulcit, adăugă:

— Nu vreau să ne despărţim supăraţi, dar nu pot să fac dragoste cu un necunoscut…

Brusc, ea îl sărută, dar de data asta cu mai multă căldură. Malko reluă explorarea pieptului ei şi o simţi imediat reacţionând. Puţin gâfâind, ea se desprinse de buzele lui şi întrebă:

— Vă plac sânii mei?

— Sunt superbi, zise el, puţin surprins de întrebare.

Fără să scoată un cuvânt, ea îşi scoase puloverul, dând la iveală un sutien negru din dantelă, oferindu-i ca pe tavă.

— Sunt ai dumneavoastră, zise ea autoritar.

El o ascultă şi începu să-i mângâie, jucându-se cu sfârcurile, pipăind carnea moale. Nahida părea că se simte bine sub mângâierile lui, dar îi acoperi repede cu puloverul

[41] Ajunge (n.a.).

[42] Jur pe Allah (n.a.).

şi zise:

— Noi, femeile berbere, avem pieptul mare.

În aparenţă, momentul de recreere luase sfârşit... Fără un cuvânt, ea luă cheile maşinii, iar Malko o urmă. După ce se urcară în Mercedes, nu mai schimbară nici o vorbă. Când opri în dreptul lui Inte*r, ea s*coase din poşetă o carte de vizită.

— Sunaţi-mă, dacă mai rămâneţi în Amman.

Malko se pomeni în camera lui. Dus pe gânduri. Sau Nahida era o seducătoare minunată, sau atitudinea ei ascundea ceva. O femeie de patruzeci de ani nu se lăsa mângâiată, ca să se eschiveze după aceea... Dar fiindcă era sora lui Zahra, suspecta, el trebuia să se forţeze să afle mai multe.

*

* *

Christopher Angleton îl primi pe Malko neobişnuit de nervos, uitând chiar să-l servească cu o cafea.

— Aţi aflat ceva? îl întrebă el imediat. Alia mi-a spus că aţi reuşit să vorbiţi cu sora lui Zahra Zaroual. Mai mult, că o cunoşteaţi deja...

— „A cunoaşte" e mult spus, preciza Malko. Povestindu-i americanului scurta lui întâlnire de la *Annabel's.*

Şi în plus, despre dilema în care se găsea de-acum, Nahida îi va vorbi cu siguranţă despre el surorii ei. Dacă Zahra lucra pentru irakieni, îşi va pune unele întrebări.

— Şi pe deasupra, conchise Malko, în afară de informaţiile despre Zahra şi de-a o determina pe Nahida să vorbească, nu văd ce aş mai avea de făcut aici. Prezenţa Nahidei la Londra e destul de neobişnuită.

Şeful centralei se trăgea furios de mustaţa roşcată.

— Faceţi *tot* ce puteţi, zise el. Astă-noapte, am cerut de la Langley o informaţie suplimentară. Un ziarist de la *New York Times* cercetează întâmplarea de la cinematograful din Times Square. Dacă descoperă adevărul şi îl dă publicităţii, se va produce o catastrofă gravă. Dacă lumea va afla că Bill Clinton lasă să se desfăşoare o acţiune teroristă pe teritoriul american şi că mai încearcă să o şi acopere, Casa Albă se va cutremura din temelii. Şi noi o dată cu ea.

Malko se aşează şi îşi luă o cafea.

— E o minune că am întâlnit-o pe Nahida Zaroual la Londra, observă el. Dacă mă port brutal, nu voi obţine absolut nimic. Compania are zece mii de ofiţeri activi… Chiar nimeni nu e în stare să facă ceva?

Americanul scoase un oftat de neputinţă.

— Ştiţi foarte bine că suntem o administraţie imensă, dar nu întotdeauna eficientă. Am avea nevoie de zece ori mai mulţi oameni ca dumneavoastră sau ca Bob. Eu sunt foarte conştient că ne-ar trebui mai multe săptămâni ca să le „tratăm" pe surorile Zaroual aşa cu se cuvine. Dar ne confruntăm cu o singură problemă: nu dispunem de nici un pic de timp! Ne atârnă două săbii ale lui Damocles deasupra capului. În primul rând, ziaristul acela de la *New York Times,* dar, mai ales, ameninţarea că acel comando care a acţionat în Time Square va da o alta lovitură. Nu am aflat nimic în legătură cu el. NIMIC. Eu vorbesc despre un comando, însă poate foarte bine să acţioneze un singur om – sau o femeie. Or mai fi şi alţii… Şansele de a-i prinde sunt practic inexistente. Unica metodă ar fi să ajungem la filieră, cum de altfel aţi început să faceţi. Chiar dacă aţi dispune de un batalion de puşcaşi marini, tot nu aţi rezolva mare lucru. Probabil că Zahra Zaroual nici nu e amestecată în povestea asta… în acest caz, stăm şi mai rău.

— Nu a fost alertată şi NSA?

— Ba da, fireşte, însă sistemele de ascultare nu reuşesc să culeagă informaţii decât dacă oamenii comunică între ei. Deocamdată, nu o fac. Vă daţi seama că nici măcar nu am dat de pista cipriotă a coletului expediat din Nicosia…

— Unde e Zahra Zaroual?

— Se află încă sub tratament la spital, dar generalul Bouttikhi mi-a spus că va ieşi în curând. Rana a fost superficială.

— Ori eu am avut dreptate, ori este norocoasă, conchise Malko. Dar în acest caz, irakienii vor încerca să-i închidă gura.

— Serviciile iordaniene îi vor acorda în mod cert protecţie. Doar cunosc foarte bine dorinţa de răzbunare a irakienilor. Pentru noi, acest lucru nu schimbă nimic.

Malko se ridică.

— Singura noastră şansă este ca Zahra să lucreze din nou ca stewardesă. Dacă are vreun rol în aceasta campanie teroristă, este puţin probabil să-şi aibă legăturile în Amman. Spuneţi-le celor de la Langley că mă străduiesc să fac tot ce pot. Voi aştepta până mâine dimineaţă, când o voi suna pe Nahida. Oricum, aş proceda la fel şi într-o situaţie normală.

— Să ne ajute Dumnezeu! zise cu jumătate de glas şeful centralei. Totul depinde de dumneavoastră.

Alia Barawi se foi pe scaun în clipa în care Malko străbătu biroul ca să ajungă pe culoar, în timp ce Christopher Angleton primea un alt oaspete. Ea îi zise lui Malko cu un ton plin de subînţelesuri:

— Aţi încheiat bine seara?

— Foarte bine! răspunse Malko, lăsând-o în ceaţă. Până mâine dimineaţă va număra fiecare oră.

*

* *

Basman Abu Cherif îi întinse zâmbind paşaportul ofiţerului sirian care verifica traficul la postul de frontieră siriano-iordanian. Din fericire, aşteptase foarte puţin, iar palestinianul avea toate actele în regulă.

Controlul dură doar câteva minute, apoi reuşi să se avânte cu Mercedesul lui pe autostrada A 15 care ducea direct la Amman.

Nici prin gând nu-i trecuse să se întoarcă aşa de repede, dar el obişnuia să asculte de şefi fără să discute. Misiunea pe care i-o încredinţaseră nu suferea amânare şi el era singurul care o putea duce la bun sfârşit. Era nevoie de un luptător experimentat, cu sânge rece, ca să poată elimina, pe un teren mai degrabă ostil, un agent CIA vechi în această meserie care se afla pe urmele lui. Şi pe deasupra fără ca iordanienii să-şi dea seama de acţiunea dusă chiar pe teritoriul lor. Datorită „meseriei” lui, Basman Abu Cherif credea că a reuşit deja să închidă cercul.

Ofiţerul sirian îi înapoie paşaportul şi palestinianul trecu în viteza întâi. Peste două ore, va fi în Amman şi se va duce în ascunzătoarea pe care o folosea doar în operaţiunile absolut secrete. Exact ca aceasta pe care o conducea.

*

* *

Malko se trezise de la şapte dimineaţa. Dar nu se cuvenea să o sune pe Nahida Zaroual înainte de ora zece. Ziua precedentă se scursese cu o încetineală exasperantă. Ca să-şi mai omoare timpul, se duse să hoinărească prin Abdoun Circle, locul în care magazinele moderne apăreau ca ciupercile după ploaie. Un mare magazin de decoraţiuni interioare expunea, chiar vizavi de cinematograful unde îl întâlnise pe Wafik Aziz, ultimele creaţii ale arhitectului Claude Dalle. Deschise telefonul şi formă cu grijă numărul Nahidei Zaroual.

Dădu peste robot şi lăsă un mesaj. Abia după zece minute, telefonul sună şi auzi vocea melodioasă a Nahidei Zaroual.

— Aveţi noroc că nu am plecat încă la treabă, însă nu răspund la toată lumea. Ei, cum vă petreceţi sejurul la Amman?

— Bine. Dar ar fi şi mai plăcut dacă aş putea să vă revăd, zise el galant.

Nahida Zaroual îi mulţumi cu un râs cristalin.

— Sunteţi foarte amabil. Azi mă duc la spital s-o iau pe sora mea acasă. Dacă nu cumva vă e teamă să cinaţi cu două fete bătrâne…

Malko simţi cum pulsul o ia razna. Avea prilejul să culeagă informaţii interesante.

— Unde doriţi să mâncăm?

— Oh, acasă! Za o să fie încă obosită. Sunteţi sigur că nu vă rătăciţi?

— Cred că nu.

— Atunci, vă aştept la ora opt.

Închise telefonul zicându-şi în sinea lui că cei de la Langley vor fi nebuni de bucurie. Oricum nu putea să avanseze mai repede de-atât.

Capitolul XII.

Imediat ce Malko se dădu jos din maşina parcată în faţa clădirii în care locuiau gemenele, doi bărbaţi înfăşuraţi în *keffieh-uri* apărură şi îl întrebară în engleză unde merge.

— La Nahida Zaroual, zise el. De ce mă întrebaţi? Unul dintre ei îi puse repede sub nas o legitimaţie.

— Moukhabarat. Trebuie să vă percheziţionam, *please... Malk*o lăsă să-l pipăie fără să discute. Îi verificară paşaportul, apoi avu voie să sune la uşă. Îl întâmpină Nahida, îmbrăcată într-o rochie lungă de primire a oaspeţilor care îi amintea de aceea pe care o purtase la Anna*bel's Deco*lteul pătrat îi punea în valoare sânii. Pentru o fată bătrână, era fardată cam prea tare...

— Sunteţi păzită, nu glumă, observă el.

— Din cauza surorii mele. Cei din Moukhabarat se tem să nu fie atacată din nou.

— Cine s-o atace, americanii?

Ea ridică din umeri.

— Nu ştiu. Sora mea nu-mi spune prea multe, a fost tare şocată. De altfel, ea nici nu va cina cu noi, căci se simte încă slăbită şi s-a îndopat cu somnifere... Am pregătit o masă libaneză şi vom mânca aici.

Malko reuşi să-şi mascheze dezamăgirea. Sperase din toată inima să se întâlnească cu suspecta lui. Bineînţeles, fără să aspire la o confesiune din partea ei, însă. Uneori, oamenii se mai trădează...

În colţul special pregătit pentru cină. Se afla o canapea joasă, ticsită cu pernuţe, aşezată în faţa unei măsuţe pline cu fel de fel de platouri cu aperitive din bucătăria libaneză. Nahida îl servi pe Malko şi destupă o sticlă de Arak. Tăifăsuiră despre una, despre alta în timp ce ciuguleau de pe foile de viţă keftas, taboule, salată de vinete şi fasole bătută. Nahida umplea fără încetare paharul lui Malko.

— Ce mai face prietena dumneavoastră Alia? îl întrebă ea..

— Bine.

— L-aţi spus că cinaţi cu mine?

Ea îl fixa cu o privire provocatoare. Malko zâmbi, dar nu îi răspunse. Trebuia să facă un efort ca să nu uite că în spatele acestui limbaj preţios, se afla o anchetă periculoasă şi delicată. Privirea lui era irezistibil atrasă de uşa camerei unde se găsea probabil Zahra.

Nahida îşi dădu seama şi îl întrebă cu ironie în glas:

— Sunteţi dezamăgit că sora mea nu este cu noi? Luat pe neaşteptate, Malko răspunse scurt:

— Nu, de ce aş fi?

— Nu ştiu. Ideea de a face dragoste cu doua gemene nu v-ar excita oare? Mulţi bărbaţi visează acest lucru.

Aici îl ghicise bine. Începuse să-i fie lehamite de rolul ei de seducătoare. Puse jos paharul cu Arak şi rosti apăsat:

— Ideea asta nu mi-a trecut încă prin cap. Însă gândul de a face dragoste cu o *singură* geamănă îmi place nespus de mult.

— Ce vreţi să spuneţi?

Sprijinită într-un cot şi tolănită pe perne. Nahida Zaroual îi aruncă o privire insistentă.

— Asta, zise Malko.

Se întinse lângă ea, o cuprinse în braţe şi, fără să stea pe gânduri, începu să-i ridice rochia lungă. Într-o clipită, avansa de-a lungul coapsei cărnoase. Când era gata să-i atingă pântecele, Nahida îl prinse de mână.

— Opriţi-vă!

Era prea târziu, căci el descoperise ce ţinea ea atât de mult să ascundă. Sexul ei curgea ca un izvor. Malko îşi pironi privirea aurie în ochii ei de tăciune, în care citi tulburare.

— Nahida, spune-mi că nu ai chef să faci dragoste!

Ea încercă să respingă mâna care o ţinea strâns.

— Poate că da… Dar dumneavoastră nu ştiţi nimic despre femeile orientale. Avem nevoie de timp.

Fără să-i răspundă, el se rostogoli peste ea, depărtându-i uşor picioarele. Nahida tot mai încerca să-l respingă.

— Doar nu aveţi de gând să mă violaţi!

— De ce nu?

Ceea ce păruse până acum un simplu joc se preschimbă

deodată în ceva serios... Când Nahida îşi dădu seama că Malko se încălzise, ea se zvârcoli ca un şarpe, încercând să se elibereze şi să-l muşte. Dar el îi ridică rochia şi mai sus, dezgolind mai mult pântecele şi, cu un ultim efort, găsi drumul până la sexul ce i se oferea, afundându-se până la rădăcină. Nahida se arcui. Îl zgârie şi zise printre dinţi:

— Violator împuţit!

Era prea mult. Fără măcar să o sărute, Malko începu s-o pistoneze ca un soldat. Numai după câteva minute, ea încetă să se mai zbată. El îi simţi pântecele animându-se şi, cu părere de rău parcă, ea îl înconjură cu braţele. Ea gâfâia cu ochii închişi, şoptind cuvinte în arabă. După ce se retrase, Nahida oftă dezamăgită, însă el o răsucise deja pe burtă şi o posedă în această poziţie.

Nahida avea nişte fese superbe, tari, rotunde, cambrate Cu capul afundat în perne, ea se lăsă posedată, până când Malko alunecă uşurel afară şi ajunse în dreptul fantei dintre fese.

— *La! Msakar!*[43]

Ea *vru* să se îndrepte de şale ca să-i scape. Însă el o însoţi cu acelaşi gest şi o pătrunse dintr-o dată, fără nici un efort. Apoi rămase nemişcat, plantat în străfundurile ei.

— Nemernicule, mă doare! se prefăcu ea.

Era greu de crezut, având în vedere blândeţea cu care îi violase crupa. Dar foarte repede, ea începu să participe şi făcură în sfârşit dragoste. Rochia ei de primire se lipise de piele din cauza transpiraţiei, părul îi acoperea faţa, iar ea juisa întruna.

Totuşi, când Malko explodă în străfunduri, ea avu tupeul să se întoarcă spre el cu o privire de femeie snopită în bătaie.

— Acum ai obţinut ce ai vrut, murmură ea cu voce sfârşită. M-ai violat!

El îi contempla curbura armonioasă pe care tocmai o posedase. Nahida era lovitura secolului, deşi făcuse atâtea mofturi.

— Sper că sora ta nu a auzit nimic, zise el.

După ce îi trecu starea de excitaţie, el reveni cu

[43] Nu! Opreşte-te! (n.a.).

picioarele pe pământ. Adevăratul motiv al prezenţei lui aici era misiunea încredinţată de CIA.

— Dumnezeule! Mi-ar fi atât de ruşine, se miorlâi ea.

El credea că cele două gemene îşi spuneau *totul... Nahi*da îşi trase rochia peste cap, eliberând în sfârşit sânii grei şi umflaţi pe care îi prinse în palme şi îi oferi lui Malko. El se ocupă imediat de ei în timp ce femeia gângurea. Acest lucru îi trezi din nou dorinţa. De data asta, când se lungi peste ea, coapsele se desfăcură de la sine... Apoi ea îi mărturisi:

— M-ai regulat foarte bine! Mi-am dorit asta de când te-am văzut la Londra.

— Atunci de ce ai făcut tot circul ăsta? Ea îi aruncă o privire tulbure.

— Îmi place ca un bărbat să mă dorească atât de tare. Încât să treacă peste toate opreliştile ca să mă aibă.

— Sora ta e la fel ca tine? Ea se întrista dintr-o dată.

— Nu ştiu, nu vorbim niciodată despre asta... Nu ne atrage acelaşi gen de bărbaţi. Eu nu aş putea să fac niciodată dragoste cu irakianul ei. Cu toate astea, este foarte îndrăgostită de el. Nu se despart nici o clipă.

Ea se ridică şi dispăru în baie. Malko se îmbrăcă. Ancheta lui progresa încet. Nahida apăru demachiată. Cu ochii trişti, îmbrăcată într-un capot din mătase.

— Acum trebuie să dorm, zise ea. Mâine dimineaţă mă scol devreme.

Malko aruncă o privire spre uşa camerei care rămăsese închisă..

— Salut-o pe sora ta.

— O s-o vezi altă dată, când se va simţi mai bine, spuse Nahida, i-am povestit despre tine.

El se pomeni în răcoarea nopţii, un pic năucit de acest interludiu erotic foarte intens, dar şi dezamăgit totodată. Nu aflase *nimic.*

Trecu pe lângă cei doi tipi din Moukhabarat înfăşuraţi în *keffieh-urile* lor şi ajunse la maşina parcată lângă un gard viu. În clipa în care deschidea portiera, simţi un şoc electric urmat imediat de un ţiuit în urechea stângă. Ca o descărcare de curent static. Îşi frecă urechea, dar nu simţi

nimic neobişnuit şi se urcă la volan. Când ajunse la hotel, încă îi mai tiuia urechea. Se privi în oglindă, însă nu văzu nimic anormal şi se culcă. Cum va proceda oare ca să afle mai multe despre Zahra Zaroual, amanta irakianului asasinat? Nu ştia că, începând de a doua zi, Christopher Angleton, sâcâit de Langley, va deveni din ce în ce mai insistent. Dar dacă, în timpul interludiului său amoros, teroriştii au dat din nou lovitura cu arma lor bacteriologică? Până la urmă adormi, gândindu-se la crupa apetisantă a Nahidei.

*

* *

Malko apăsă butonul cadranului luminos al ceasului Breitling B-One care afişa ora patru şi zece dimineaţa. O senzaţie de greutate care îi apăsa pieptul îl trezise. Urechea îi mai tiuia încă. Încercă să tragă adânc aer în plămâni, dar nu se simţi mai bine. Temându-se ca nu cumva să nu se trezească după această noapte albă. Puse ceasul să sune la ora nouă. Dar nu mai reuşea să adoarmă.

Pe la şase dimineaţa, respira din ce în ce mai greu. Brusc. Îl cuprinse o greaţă teribilă şi fugi la baie ca să vomite. Acum era îngrijorat de-a binelea şi se hotărî să-l sune pe Christopher Angleton.

— Mă întreb dacă cumva am o criză de anghina pectorală, îi spuse Malko. Nu mă simt bine deloc…

— Trimit o maşină şi îl anunţ pe medicul ambasadei, zise imediat şeful centralei.

Malko se îmbrăcă. Parcă avea picioare de cârpă. Din nou fu cuprins de o violentă senzaţie de vomă şi fu nevoit să se întindă, îndată ce se ridică în picioare, pereţii se clătinau în faţa ochilor. Avea ameţeli, iar urechea stângă îi tiuia necontenit.

Se simţi mai uşurat când portarul îl anunţă că îl aşteaptă cineva jos, dar crezu că nu va ajunge niciodată până la recepţie.

Şoferul ambasadei îl aşeză în spate şi o luă în direcţia colinei Abdoun. După douăzeci de minute, Malko era întins pe patul de consult din infirmeria Ambasadei americane. Medicul de gardă împreună cu o infirmieră se învârteau în

jurul lui, luându-i mai întâi tensiunea, apoi îi făcură o electrocardiogramă.

— Tensiunea este foarte mică, zise el după aceea, dar nu aveţi nimic la inimă şi nici la arterele coronare.

Medicul îl ajută să se urce din nou pe patul de consult.

— Odihniţi-vă, o să vă luăm o probă de sânge.

Îi dădu un calmant şi Malko aţipi. Medicul se întoarse mai târziu.

— Analizele sunt normale, zise el. Nu aveţi nici o infecţie şi nici urmă de toxine în organism. Dar vă mai ţin sub observaţie. Vă simţiţi mai bine?

— Nu, spuse Malko, respir foarte greu şi am senzaţia că mă sufoc.

*

* *

Christopher Angleton scria la calculatorul său portabil un raport pentru Langley, când secretara îl anunţă că a venit medicul ambasadei. Acesta intră cu un aer îngrijorat.

— Mă nelinişteşte pacientul meu, zise el dintr-o dată. Analizele arată o scădere a oxigenului din sânge.

Şeful centralei sosise la ora opt la ambasadă ca să se intereseze de starea lui Malko. Dar acesta dormea şi nu voise să-l deranjeze. Asta se petrecuse în urmă cu două ore.

— Ce înseamnă asta? întrebă Christopher Angleton.

— Că în curând se va asfixia. Sângele lui nu mai poate fixa oxigenul. Dacă nu reuşim să oprim acest proces, va cădea într-o comă profundă.

— Ce am putea face?

Medicul se aşeză şi îşi aprinse o ţigară.

— Nu ştiu! mărturisi el. Nu am mai întâlnit un asemenea caz. Nu există nici urmă de toxină în sânge şi totuşi parcă ar fi fost otrăvit. Să fi fost posibil acest lucru?

— Da, recunoscu şeful centralei. Se află pe urmele unei reţele de terorişti extrem de periculoşi. Dar nu mi-a pomenit de nici un atentat. Trebuie neapărat să facem ceva…

— Sună telefonul. Christopher Angleton ridică receptorul şi i-l întinse doctorului. Acesta ascultă câteva clipe, apoi închise.

— Era infirmiera, zise el. L-a pus sub cortul cu oxigen. Şi-

a pierdut cunoştinţa. Voi face analiza sângelui din două în două ore. Cu masca de oxigen, putem deocamdată să-l menţinem în viaţă, însă, dacă nu vom găsi cauza acestei stări…

Christopher Angleton înţelese… Imediat ce medicul plecă din birou, trimise un mesaj „flash” la Divizia Tehnică a CIA. Descrise simptomele lui Malko şi ceru ajutor. CIA experimentase într-o vreme numeroase otrăvuri care omorau fără să lase urme.

*

* *

Un soare strălucitor învăluia biroul lui Christopher Angleton. Cu stomacul strâns, americanul privea astrul ridicându-se deasupra colinei Al Diyar. Aflat cu patru etaje mai jos, Malko se lupta cu moartea. Inconştient de douăzeci şi patru de ore, supravieţuia numai datorită cortului cu oxigen.

Divizia Tehnică nu fusese în stare să dea nici un sfat. Simptomele nu corespundeau nici unei otrăvi cunoscute. Se auzi o bătaie în uşă. Christopher Angleton strigă să intre. Medicul ambasadei se strecură în birou.

— Situaţia pacientului nostru se agravează, îl anunţă el. Cantitatea de oxigen din sânge scade în mod regulat. Dacă nu l-am ţine sub cortul de oxigen, ar fi murit deja. Dar nici aşa nu va rezista mult timp.

Christopher Angleton nu răspunse. Avea figura întunecată. Era *sigur* că incidentul avea legătură cu ancheta lui Malko. Fusese examinat din toate punctele de vedere, dar fără nici un rezultat concret. Şeful centralei făcu un gest de neputinţă.

— Faceţi tot posibilul, poate că procesul se va inversa, îi ceru el medicului.

Dar acesta ieşi fără să-i răspundă. Cei doi cunoşteau adevărul. Dacă nu se întâmpla o minune. Malko era terminat. Organismul nu poate rezista fără oxigen. Creierul nemaifiind irigat, vor apărea leziuni grave.

Sună telefonul. Secretara îi spuse că îl caută omologul din Mossad aflat la Amman.

— Prea târziu! făcu Angleton care nu-i iubea prea tare pe

israelieni.

Trimise din nou un mesaj de ajutor la Langley. Malko fiind netransportabil, va trimite pe cineva la Washington. Secretara îl sună din nou. Era tot israelianul care voia să vorbească urgent cu el… De voie, de nevoie, acceptă. Când vorbea englezeşte, Shimon Aviz avea accentul greoi al evreilor din ţările germanice sau slave. Imediat ce îl auzi pe american la capătul celălalt al firului, zise:

— Am primit un telefon de la Langley în legătură cu prietenul dumneavoastră…

Christopher Angleton tresări.

— Sunteţi la curent cu acest lucru?

— Nu chiar întru totul, dar aş putea să vă ajut.

— Veniţi imediat la mine!

Ambasada Israelului se afla la mai puţin de cinci sute de metri de cea americană. Christopher Angleton avu timp să fumeze două ţigări Gauloises blondes înainte să intre israelianul în birou. Era un bărbat înalt, aproape chel şi prost îmbrăcat. Ascultă descrierea amănunţită a simptomelor lui Malko, apoi telefona la Tel Aviv. Discuţia avu loc în ebraică, fapt pentru care Christopher Angleton nu putu să o înţeleagă. După ce termină, şeful Mossadului zise cu voce calmă:

— Ne trimit un elicopter. Va sosi în douăzeci şi cinci de minute, dacă aţi putea aranja cu oficialităţile de la Palat.

— De ce un elicopter?

— Ca să câştigăm timp, răspunse flegmatic Shimon Aviz. Am descris simptomele unui specialist. Crede că ştie despre ce e vorba. Dacă are dreptate, fiecare secundă contează. Prietenul dumneavoastră poate să cadă în orice moment într-o comă din care să nu-şi mai revină…

Christopher Angleton se şi repezise la telefon, sunând pe linia directă a generalului Samir Bouttikhi, şeful General Intelligence Directorate iordanian. În afară de rege, era singurul care putea acorda într-o oră autorizaţia de pătrundere a unui elicopter israelian în spaţiul aerian iordanian.

*

* *

Specialistul israelian – un medic foarte brunet, cu figura unui actor de cinema – vorbea numai ebraica. După ce elicopterul aterizase în perimetrul Ambasadei americane, el fusese condus la infirmeria în care Malko se afla tot sub cortul cu oxigen. Examenul acestuia i se păru superficial lui Christopher Angleton, dar spuse fără şovăire:

— Trebuie să-i fac o injecţie.

— Pentru ce? îl întrebă americanul.

Medicul israelian nu catadicsi să-i răspundă. Sparse cu grijă o fiolă şi umplu seringa. Erau pe puţin cinci centimetri cubi dintr-un lichid roşiatic. Apoi făcu injecţia intravenoasă în braţul lui Malko. Acesta nu avu nici o reacţie. Cu acelaşi aer flegmatic, medicul israelian puse în servietă seringa şi fiola goală, apoi îi strânse mâna lui Christopher Angleton zicându-i câteva cuvinte în ebraică, traduse imediat de Shimon Aviz.

— Dacă este ceea ce cred eu, într-o oră prietenul dumneavoastră se va simţi mai bine. Dar trebuie să mai rămână aici câteva zile, până creşte din nou cantitatea de oxigen din sânge. Nu va rămâne cu nici o sechelă.

— Bine, bine, dar ce a avut?

Şeful Mossadului îi puse medicului întrebarea. Urmă o discuţie scurtă în ebraică, după care Shimon Aviz îi explică lui Christopher Angleton:

— Simptomele îl fac să creadă că prietenul dumneavoastră a fost otrăvit cu un produs cu denumirea de Fentanyl. Este un opiareu de sinteză, de aproximativ o sută de ori mai puternic decât morfina, la o cantitate egală. Fentanylul este folosit ca anestezic şi ca *painreliever*[44]. În cantitate foarte mică. Orice supradoză este fatala imediat. Fiindcă este asimilat extrem de rapid de organism, nu lasă nici o urmă.

Christopher Angleton asculta cu gura căscată.

— Dar prin ce metodă a fost otrăvit? Cei doi discutară din nou în ebraică.

— Fentanylul poate fi administrat pe cale orală, prin injecţie sau prin *transdermal delivery,* traduse Shimon Aviz.

— Ce vrea să însemne acest lucru?

---

[44] Antalgic. Substanţă care calmează durerea (n.t.).

Israelianul zâmbi evaziv.

— Este un procedeu asupra căruia nu aş dori să zăbovesc... Această substanţă este introdusă prin presiune, iar ea pătrunde în piele şi trece imediat în sânge. Doctorul Abraham doreşte acum să-l lăsaţi să plece.

Un puşcaş marin îl conduse pe medic până la elicopterul israelian, iar Shimon Aviz şi Christopher Angleton rămaseră singuri.

— Cum de sunteţi atât de bine informaţi în legătură cu acest produs şi cu efectele lui? întrebă americanul.

Shimon Aviz îi zâmbi.

— S-a întâmplat să folosim Fentanyl, dar nu pot să vă spun mai mult. Sper din tot sufletul să fie vorba despre el... Ţineţi-mă la curent.

— Cine mai foloseşte acest procedeu?

— Irakienii, câteodată, dar nu sunt sigur că îl stăpânesc prea bine. De regulă, preferă Thalliumul. Acum trebuie să plec.

*

* *

Închis în biroul lui, Christopher Angleton încerca să nu se mai gândească la ora care trecea... Medicul israelian plecase de vreo patruzeci şi cinci de minute, iar cel al ambasadei nu se mişcă nici o clipă de la căpătâiul lui Malko. Dacă injecţia nu era bună, chiar că nu mai avea ce face...

Soneria telefonului îl făcu să tresară.

— Acum respiră mai bine, îl anunţă medicul, iar cantitatea de oxigen din sânge a mai crescut. Cred că va scăpa.

Christopher Angleton nu-şi mai simţea picioarele. Se duse la barul din lemn de mahon şi luă o sticlă de Defender, turnându-şi o porţie zdravănă pe care o dădu dintr-o dată pe gât, ca să alunge tensiunea nervoasă resimţită în ultimele ore. Abia după câteva minute îşi recapătă cât de cât puterea de a ridica receptorul ca să sune la Ambasada Israelului. Dar Shimon Aviz plecase.

— Spuneţi-i că bolnavul se simte mai bine, anunţă simplu şeful Centralei CIA.

*

* *

Malko fixa cu neîncredere cadranul ceasului Breitling B-One care îi arăta data de luni, 23 martie 1998. Nu-i venea să creadă că zăcuse la pat cinci zile la rând! Nici nu îşi mai amintea că îşi pierduse cunoştinţa, ci numai îngrozitoarele ameţeli, greaţa care îl terminase şi senzaţia că se sufoca. Nici de pereţii goi din infirmerie, nici de singurii vizitatori Christopher Angleton şi Alia Barawi. Ţiuitul din urechea stângă îi dispăruse în sfârşit.

De când îşi recăpătase cunoştinţa, îl chinuia o întrebare. Cum fusese otrăvit? Primul imbold a fost s-o acuze pe Nahida. Dar se gândi să refacă filmul zbenguielilor cu ea, dar nu întrevăzu nici o posibilitate de a-l fi otrăvit… Îi rămânea doar senzaţia ciudată pe care o simţise când descuia portiera maşinii. Şocul pe care îl pusese pe seama curentului static. De atunci simţise ţiuitul în ureche.

Christopher Angleton vorbise din nou cu Shimon Aviz care îi mărturisise până la urmă că irakienii şi Mossadul foloseau acelaşi procedeu: un fel de pistol cu aer comprimat care introduce Fentanylul prin presiune chiar de la doi sau trei metri distanţă. Cineva se putea ascunde foarte bine după gard, aşteptându-l pe Malko. Fără intervenţia israelianului, nimeni nu ar fi ştiut ce s-a întâmplat. Acum se iviseră mai multe întrebări fără răspuns.

De ce nu îi trăsese mai bine un glonţ în cap cu un pistol cu amortizor? Cei doi tipi din Moukhabarat probabil că nu văzuseră nimic. Întrebarea aceasta avea un răspuns cât se poate de simplu: cel care a vrut să-l suprime pe Malko nu dorea ca moartea lui să aibă vreo legătură cu vizita lui La Nahida Zaroual… De altfel, singura cauză plauzibilă a acestei tentative de omor era legată de Zahra Zaroual. Bunăoară, unica lui pistă. Concluzia putea fi trasă de la sine…

Christopher Angleton deschise uşa camerei şi apăru îmbrăcat într-o haină muştar cu cravată galben canar.

— Ce spaimă am tras din cauza dumneavoastră! Dacă nu erau „Schlomos” ăia… Ce aveţi de gând să tăceţi acum?

— Să mănânc o masă copioasă, zise Malko. Iar după aceea să mă gândesc. Sunt sigur că Zahra Zaroual este

implicată în afacerea de care mă ocup. Dar acum este prevăzătoare, iar oamenii care o înconjoară sunt gata de orice ca s-o apere. Iar eu nu ştiu din ce parte s-o apuc…

Christopher Angleton se trăgea de mustaţa roşcată.

Dacă reprezintă un asemenea risc pentru irakieni, de ce nu au lichidat-o până acum? Doar ne-au demonstrat că nu se poartă cu mănuşi.

— Nu văd decât un răspuns: au nevoie de ea, zise Malko. Altminteri. În seara masacrului, ar fi omorât-o şi pe ea ca pe ceilalţi.

— Mă duc la rege, spuse americanul, l-am dat instrucţiuni Aliei. Când vă veţi simţi mai bine. Vă va duce o maşină la *Intercontinental.* O să facem planul de bătaie după aceea.

*

* *

Malko intră în biroul Aliei Barawi. Rumegând încă ceea ce i s-a întâmplat. Fireşte, nu era pentru prima dată când scăpa din ghearele morţii. Însă, de obicei, se confrunta cu un pericol brutal, imediat, care îl înspăimânta îngrozitor. Dar acum, nici nu avusese timp să-şi dea seama că aproape trecuse Styxul fără nici un zgomot.

După ce dispăruse complet greaţa, moartea i se păruse o toropeală mai degrabă plăcută, apoi simţise neputinţa de a comunica şi, în fine, o masă neagră îl înghiţise. Şi acum mai avea senzaţia că nu a scăpat de tot… Aplecată peste tastatura calculatorului, Alia ridică privirea.

— În sfârşit, v-aţi făcut bine!

Ea împinse scaunul rotitor, iar Malko îi zări picioarele strânse în ciorapii de nailon, gri ca şi rochia mulată pe corp. Acest lucru avu efectul unui şoc electric. Înainta spre ea, iar femeia se ridică vizibil tulburată.

— Vă simţiţi bine?

Ceva în privirea ei îl făcu pe Malko să simtă lavă curgând prin artere. O dorinţă aprigă de a se smulge din masa aceea de întuneric ce ar fi putut să-l înghită pentru totdeauna. Fără un cuvânt, se apropie de Alia şi o sprijini de birou. Contactul cu trupul ei îi aduse aminte de ciudatul şoc electric pe care îl simţise când au vrut să-l asasineze. Cu privirea ridicată spre el, Alia zise cu voce şovăitoare:

— Să chem o maşină?

Nu putea să ignore faptul că el stătea aplecat deasupra ei cu tot corpul. Când îi apucă şoldurile cu mâinile, ea se cutremură.

— Aşteptaţi! Poate să intre careva.

— Dar nu fără să bată la uşă, o contrazise Malko.

Îi prinse şoldurile şi începu să-i ridice rochia, dezvelindu-i coapsele, pântecele şi minusculul triunghi alb din nailon. Împinse genunchiul între picioarele fetei, obligând-o să le depărteze. În această poziţie, se sprijini de birou ca să nu cadă, ca un iepure înnebunit de groază. Malko avea impresia că întreaga lui vitalitate era concentrată în sexul care se întărise brusc. Când Alia îl zări gol lângă pântecele ei, bâigui:

— Doar nu o s-o faceţi aici…

Fără un cuvânt. Malko îi îndepărtă triunghiul de nailon, îndoi puţin genunchii şi o pătrunse dintr-un singur elan, smulgându-i un ţipăt sugrumat. Era prea excitat ca raportul lor să dureze mult… Se goli în pântecele ei dintr-o mişcare a bazinului care aproape că o înălţă de pe sol, în timp ce ea se apucase cu mâinile de reverele hainei de alpaca.

Când se retrase, Alia îl fixă consternată.

— Procedaţi deseori aşa?

— Nu prea des, făcu Malko. *Acum,* puteţi să chemaţi o maşină.

*

* *

Aşezat pe patul lui de la *Intercontinental,* Malko se uita fix la telefon. O dată cu recăpătarea forţelor, îi revenise şi cheful să-şi reia ancheta. Formă numărul Nahidei Zaroual. Tânăra răspunse imediat.

— Eu sunt! zise Malko.

Nu reuşi să rostească o vorbă mai mult.

— Nemernicule! Cum îndrăzneşti să mă mai suni! izbucni ea. Închisese. Malko sună din nou. Acelaşi joc, cu o cascadă de insulte în arabă şi în engleză. Până în clipa în care el o ameninţă că vine la ea. Nahida se linişti puţin şi zise cu amărăciune:

— M-ai regulat şi ai şters-o! Atât ai vrut! Nici măcar nu

mi-ai trimis flori! Nu mi-ai dat nici un telefon. Nimic, pentru tine am fost doar o gaură! Când mă gândesc ce mult mi-ai plăcut la Londra! Credeam că eşti un gentleman Dar tu eşti un... un...

Această scenă îl făcu pe Malko să se simtă prost. Nu putea să-i spună ce s-a întâmplat de fapt...

— Am fost nevoit să plec imediat la Bagdad, o minţi el. Nu am avut timp să te anunţ. Poţi să verifici la hotel, dacă vrei. Îţi cer iertare în genunchi. Vrei să mănânci cu mine?

— Nu pot. În seara asta rămân cu Zahra. Mâine începe lucrul.

— Ah, da? S-a făcut bine?

— Mai e puţin şocată A cerut să facă o cursă foarte scurtă: Amman – Larnaca. Se va mai odihni un pic acolo. Mâine seară sunt liberă.

— Atunci, pe mâine seară, încheie Malko, ştiind că îi va trage iarăşi clapa.

Trebuia să se ducă în Cipru, acolo de unde fusese expediat pentru New Jersey coletul ce conţinea sporii ucigaşi ai bacilului de antrax. Poate chiar de Zahra Zaroual.

Capitolul XIII.

Amestecându-se printre grupuleţele de taximetrişti şi de agenţi de voiaj care îşi pândeau clienţii, Malko se uita discret la tabela de afişaj a sosirilor de pe aeroportul din Larnaca. Avionul companiei Royal Jordanian care venea de la Amman ateriza în acest moment. El sosise cu două ore în urmă cu un aparat al companiei Cyprus Airways. Că se găsea acum în Cipru. Îi dădea un sentiment ciudat, fiindcă fusese sigur că nu va mai pune niciodată piciorul aici. Cu atât mai mult cu cât era încă în viaţă şi putea respira normal.

Imboldul pe care îl avusese faţă de Alia, de a o poseda chiar pe biroul ei, fusese un soi de reflex condiţionat, mai mult o reacţie a cărnii decât a spiritului.

— În momentul de faţă, mintea îi funcţiona cu claritate. Ştia că au vrut să-l omoare din cauza legăturii lui cu gemenele Zaroual. Deocamdată, el avea încredere în Nahida, căci comportamentul lui Zahra era din ce în ce mai bizar. Cum putea să se ducă la lucru numai la câteva zile după ce era să fie omorâtă?

Pe de altă parte, cei care au vrut să-l elimine pe Malko erau profesionişti, ajutaţi fără doar şi poate de un serviciu important... Nutrea speranţa să nu-l fi urmărit până la aeroport. Ca o măsură de prevedere, el şi-a cumpărat biletul în ultimul moment şi nu a anulat întâlnirea cu Nahida... Dacă era nevinovată, se va revanşa acoperind-o cu flori. Dar deocamdată, avea alte planuri. Numai Christopher Angleton. Care comunicase informaţia Centralei din Cipru, ştia unde se află şi făcuse recomandarea ca nimeni să nu ia legătura cu Malko ca să nu-i „polueze” şederea aici. Nici serviciile cipriote nu se aflau deasupra oricăror bănuieli şi îi supravegheau cu siguranţă pe agenţii CIA din Cipru.

Uşa culisantă de la sosiri se deschise şi apăru un grup de oameni în uniformă. Era echipajul de pe Tristar aparatul companiei Royal Jordanian. Malko avu un şoc. Zahra

Zaroual era identică cu Nahida, pe care Malko o cunoştea! Rochia încheiată până la gât nu lăsa să se vadă urma rănilor. Însă ea discuta voioasă cu un steward mustăcios. Malko aşteptă ca întreg echipajul să se adune afară pe trotuar, apoi ieşi.

Se duse la maşina închiriată care se afla în parching şi urmări microbuzul echipajului. Dar acesta nu merse prea departe, ci se opri în faţa unui hotel modest din Larnaca, *Oasis... Vrem*ea era urâtă, cu un vânt rece care sufla dinspre Turcia. Din parching, el urmărea echipajul care dispăru în hotel. Cursa companiei Royal Jordanian pleca în aceeaşi seară, deci trebuia s-o supravegheze pe Zahra toată ziua.

Se resemna să aştepte în parcare, la volanul maşinii. S-ar putea ca, din cauza vremii, ea nici să nu iasă. Dar meseria lui era să aştepte...

*

* *

Pe la unsprezece fără zece, Malko tresari. O femeie îmbrăcată cu un impermeabil şi cu pantaloni ieşea din *Oasis.* Aproape că nu o recunoscu pe Zahra Zaroual, căci îşi desfăcuse cocul, iar părul negru şi ondulat se revărsa pe umeri. Ea se apropie de şirul de taxiuri şi discută cu şoferul maşinii din faţă, apoi se urcă în ea... Malko aşteptă câteva clipe, iar după aceea o urmări. Merseră prin Larnaca, luând-o apoi pe autostrada veche ce ducea la Nicosia, capitala împărţită în două.

După vreo patruzeci de minute, Zahra Zaroual coborî în faţa fortificaţiilor din vechiul oraş, la baza unui fort ce arbora două steaguri, unul turc şi altul grec, apoi înainta pe jos până la „linia verde”.

Malko parcă maşina cum putu şi o urmări. Ea ajunse la postul de frontieră grec, instalat într-un baracament izolat în mijlocul unui maidan, rămase acolo câteva minute, după care ieşi şi străbătu pe jos terenul viran ce despărţea zona greacă de cea turcă. Era un drum mărginit de case distruse, de garduri din sârmă ghimpată, de vegetaţie şi de saci cu nisip. Merse apoi de-a lungul hotelului *Ledra Palace* cu zidurile găurite de gloanţe, devenit acum Cartierul General

al ONU.

Malko ajunse şi el la postul de frontieră grec. O pancartă anunţa că se putea trece în partea turcă între nouă şi unu, cu condiţia să te întorci în aceeaşi zi, înainte de ora cinci după-amiază. Un poliţist notă numărul paşaportului şi îl sfătui să nu se lase agăţat de turci... Parcurse pe jos trei sute de metri pe terenul viran, un amestec între Beirut şi Sarajevo, până la postul de control turc. Aici dură mai mult fiindcă se ocupau de fleacuri. Fu nevoit să plătească suma exorbitantă de cincizeci şi cinci de lire cipriote şi primi o broşură în care erau descrise amănunţit atrocităţile grecilor în timpul ultimului conflict armat.

Zahra Zaroual nu se vedea pe nicăieri. Malko ajunse la o staţie de taxiuri unde un mustăcios cât o namilă îl asalta numaidecât, întrebându-l în engleză unde doreşte să meargă.

— Adineauri a trecut o doamnă pe aici. Încotro a luat-o? îl întrebă Malko.

— Famagusta şi Kyrenia. Vă costă o sută de lire.

— Să mergem, făcu Malko. Apoi se urcă într-un Mercedes antic lustruit ca nou, al cărui şofer nu ştia o boabă englezeşte.

Îndemnat de „dispecer”, bărbatul îi zâmbi prietenește lui Malko şi porni. Zona turcă, ce găzduia o sută şaizeci de mii de locuitori, era mizerabilă, nu făcea turism, nici nu avea relaţii în afară. Singura legătură cu exteriorul era o cursă zilnică la Istanbul, care nu se umplea nici pe sfert. Atunci, ce căuta Zahra Zaroual în acel loc dezolant?

Taxiul străbătea o câmpie monotonă, cu puţini locuitori, mărginită la nord de un masiv muntos. Parcă ar fi în Europa de Est din anii ’50. Locuitorii greci ai oraşului Famagusta. Odinioară cea mai frumoasă staţiune balneară din Cipru, situată la extremitatea sudică a insulei, fuseseră alungaţi de turci, iar acum nu mai era decât un *„ghost town*[45]*”,* ca vechile orăşele din Vestul Sălbatic american. De ce venise Zahra până aici? Nu găseai nici măcar o cafea.

Zdruncinat de hopuri, Malko moţăia. După patruzeci şi cinci de minute, şoferul se întoarse spre el şi rosti câteva

[45] Oraş-fantomă (n.a.).

vorbe de neînţeles. Zări ruinele unei străvechi citadele, chiar pe malul mării. Ajunseseră în partea oraşului Famagusta deschisă încă pentru turişti, un fel de „hai la noi să mâncăm nimic”. Taxiul se opri în faţa gheretei unui ghid care ceru cincizeci de piaştri pentru un tichet ce permitea accesul la ruinele castelului Iago. Numeroase taxiuri staţionau lângă un autocar gol.

Cel al lui Zahra trebuia să fie printre ele. Începu să plouă. Malko se grăbi să se amestece în grupul de turişti englezi de vârsta a treia, care voiau să afle totul despre fiecare pietricică în parte… Citadela era o împletire de ziduri, de încăperi goale, de terase cu deschidere la mare, turnuleţe şi de drumuri de apărare. Udaţi de picăturile ploii, turiştii englezi îl ascultau cu stoicism pe ghid. Malko se îndepărtă puţin de ei, pornind în căutarea stewardesei de la Royal Jordanian. O descoperi după câteva minute. Se adăpostise de ploaie sub o arcadă, dar nu era singură…

Lângă ea, un mustăcios lat în umeri, cu o haină din piele neagră, părea că se adăposteşte şi el de ploaie. Ai fi crezut că nu se cunosc, dar, dacă îi observai cu atenţie, vedeai că discută amândoi. Se deplasară puţin, depărtându-se unul de celălalt, apoi se apropiară, amestecându-se printre turişti. Se izolară ca să discute puţin. Treabă de profesionişti. Iar ploaia nu mai contenea.

Malko nu-şi putea lua ochii de la cei doi. Avea în faţă motivul pentru care Zahra Zaroual venise în Cipru: o întâlnire secretă. Pulsul se ridică rapid. Acum răbdarea şi logica primiseră recompensa bine meritată. De aceea, încercaseră să-l şi omoare. Se blestemă în gând că nu-şi luase aparatul de fotografiat.

În jurul lui, englezii se întreceau să mitralieze cu aparatele lor bătrânele pietre. O pereche de vârstnici care se fotografiau cu mult entuziasm îi dădură o idee. Se apropie de ei şi le propuse să le facă el o poză, lucru ce păru să-i copleşească.

— Doriţi să vă mai fac fotografii cu aceste ruine minunate? le propuse el după aceea.

Fără să aştepte răspuns, se întoarse şi îi prinse în cadru pe Zahra Zaroual şi pe străinul cu haină din piele neagră.

După zece minute, făcuse cunoştinţă cu domnul şi doamna Morrison din Edimbourg, care stăteau în Nicosia, la *Holiday Inn* şi aflase că mai rămâneau încă două zile... Malko le înapoie aparatul cu promisiunea că se vor reîntâlni la un afte*rnoon tea, apoi* îşi reluă urmărirea. Exact la timp ca s-o vadă pe Zahra urcându-se într-un Mercedes albastru, iar mustăciosul într-un alt taxi.

Ud leoarcă, el îşi scurtă vizita, spre dezamăgirea şoferului său, care ţinea cu tot dinadinsul să-i arate o superbă catedrală ortodoxă transformată acum în moschee şi alte câteva ruine care îl interesau şi mai puţin. Se instala comod pe bancheta din vinilin. În acest moment, trebuia neapărat să identifice „contactul" lui Zahra Zaroual.

Torsul motorului deveni mai strident, căci urcau pe un drum de munte foarte anevoios. Cu un rânjet ştirb, şoferul se întoarse către el şi zise în timp ce îi arăta un sat în vale, situat pe malul mării:

— Kyrenia!

Kyrenia era un mic port încântător stil Saint-Tropez, cu două vase de pescuit, numeroase restaurante şi magazine. Primul lucru pe care îl zări Malko. Era Mercedesul albastru în care se urcase Zahra.

Coborî din taxi şi plecă la plimbare prin port. Nu-i trebui mult ca s-o găsească pe iordaniană. Stătea la o masă într-un restaurant cu specific pescăresc, numit *Canli Balik,* în compania unei femei ce părea venită din Extremul Orient. Malko se instala la o masă la restaurantul de alături şi le observa cu atenţie. Figura orientalei îi păru cunoscută... îşi aminti rapid. Ori se înşela, ori era vorba despre ospătăriţa din restaurantul japonez de la Holi*day Inn din* Nicosia, unde se dusese o dată cu Wilson Parker.

Faptul în sine nu avea nimic şocant. Cele două femei puteau foarte bine să se întâlnească în acest colţişor fermecător. Zahra venea des în Cipru şi avea probabil mulţi prieteni. Poate că acesta era şi motivul primei lor întâlniri... Malko comandă peşte prăjit foarte uscat, care trebuie să fi stat la prăjit zile întregi, apoi plecă primul spre punctul de control. Imediat după ce ajunse în zona greacă, se aşeză în ambuscadă şi se puse pe aşteptat.

Zahra Zaroual apăru peste o oră, singură. După ce trecu pe jos „linia verde”, se urcă într-un taxi. De ce nu se întorseseră cele două femei împreună? Se hotărî să nu o mai urmărească pe Zahra şi se duse direct la Ambasada americană. Avea nevoie de ajutor.

*

* *

În barul de la *Holiday Inn,* situat la subsol, era o gălăgie de nedescris. Toţi turiştii fugiseră de vremea rea şi se înghesuiseră aici. Malko aruncă o privire prin salon şi găsi cu uşurinţă persoanele căutate: domnul şi doamna Morrison din Edimbourg.

— Ei sunt, îi spuse el bărbatului care îl însoţea, un gentleman înalt, foarte elegant, cu un blazer şi o cravată „club”.

Se îndreptară spre soţii Morrison care îl recunoscură imediat pe Malko. Acesta se întoarse spre însoţitorul său.

— Vi-l prezint pe Andrew Gotham. Lucrează ca secretar principal la Ambasada Marii Britanii.

Soţii Morrison se ridicară amândoi odată, bâlbâindu-se încurcaţi. Andrew Gotham îi salută respectuos după care îl întrebă pe domnul Morrison:

— Dragă domnule, aş putea să vorbesc câteva clipe numai cu dumneavoastră? Este vorba de o problemă foarte importantă.

Tonul era politicos, dar vocea fermă. Domnul Morrison se ridică intrigat şi îl urmă pe diplomatul britanic. Se făcură nevăzuţi pe o scară. Se întoarseră după vreo zece minute Domnul Morrison părea picat din lună... Nici măcar nu îl reţinu pe Malko când acesta îşi luă la revedere. În hol, Andrew Gotham observă zâmbind:

— Cred că o să-şi aducă aminte de această excursie câte zile va avea. L-am spus că, fără să vrea, a adus un enorm serviciu ţării sale şi că trebuie să păstreze cu sfinţenie secretul acestei întâlniri. O să-i înapoiez mâine fotografiile care ne interesează...

— În fond, este foarte adevărat, zise Malko, poate că a făcut ţării un mare serviciu. Dar cum vom putea să-l identificăm pe bărbatul pe care l-am văzut la Famagusta

împreună cu Zahra Zaroual după ce developăm filmul?

Englezul se opri în mijlocul holului stupefiat.

— Depinde. Dacă locuieşte în zona turcă, va fi foarte greu. Dacă nu chiar imposibil. Dacă a venit doar pentru o zi în zona grecească, trebuie să ne înţelegem cu turcii. În prezent, puţini oameni mai trec frontiera. Din felul în care l-aţi descris, reiese că nu este european. Ar trebui să verificăm registrul poliţiei turce de la postul de control. Acolo îşi notează numele şi seria paşaportului. Mă ocup eu de acest lucru şi vă sun mâine.

Malko nu prea voia să se întoarcă în Larnaca, la hotelul *Oasis.* Risca să fie reperat şi, după opinia lui, iordaniană îşi îndeplinise misiunea în Cipru. Rămânea totuşi un mister. Ce căuta ospătăriţa din restaurantul japonez în compania ei?

Se hotărî să se mute la *Hilton,* în Nicosia. După ce ajunse, îl sună pe Vladimir Sevcenko. Ucraineanul nu se găsea în Cipru şi cu atât mai puţin Tairova Nisenko. Îi rămâneau de cercetat două anexe: mai întâi, arabul cu haina neagră din piele de la Famagusta, apoi ospătăriţa de la restaurantul japonez.

În plus, neavând armă, se simţea gol-goluţ. Agresiunea căreia îi căzuse victimă în urmă cu două săptămâni, în timp ce se afla la *Four Seasons,* demonstra că irakienii aveau o reţea secretă în Cipru. Wilson Parker, şeful centralei, putea cu certitudine să-l „depaneze”.

Wilson Parker şi Malko abia se auzeau în zgomotul infernal din taverna *Plato’s.* Acesta era unul dintre puţinele locuri plăcute şi simpatice din Nicosia, îmbrăcat tot în lambriuri închise la culoare şi cu un bar imens la care servea un tip chel cu coadă de cal. Pereţii erau decoraţi cu rasteluri pentru sticle şi cu o colecţie întreagă de pistoale din secolul trecut. În meniu se menţiona cu mândrie că localul deţinea douăzeci şi opt de mărci de votcă. Cunoscându-i gusturile lui Malko, şeful centralei alesese pentru această întâlnire un loc unde se putea mânca. Malko se mai liniştise. La centură îi atârna un pistol Beretta 92 pe care i-l împrumutase americanul.

Li se serviră frigăruile de pui în clipa în care în salon năvăliră vreo şase băieţi ce păreau militari, acum îmbrăcaţi în civil.

— Ia te uită! Sunt tipii de la ONU, observă americanul. Bine că au venit să facă vânzare în barurile de noapte!

Trecură pe lângă ei, iar Malko îi auzi vorbind nemţeşte.

— Sunt austrieci, preciza Wilson Parker.

Malko era numai ochi şi urechi, iată acoperirea de care avea nevoie ca să poată lua legătura cu ospătăriţa de la restaurantul japonez din *Holiday Inn:* un ofiţer singuratic din contingentul austriac al ONU.

Wilson Parker îşi aprinse o ţigară şi zise:

— Peste o jumătate de oră, avem întâlnire cu Andrew Gotham şi cu un ofiţer din KYP.[46] în faţă la *Ledra Palace.* Gotham ne aduce fotografiile.

*

* *

Doi bărbaţi aşteptau la intrarea hotelului *Ledra Palace,* exact sub sigla Naţiunilor Unite. Andrew Gotham, şeful MI 6 în Cipru şi un mustăcios înfofolit într-o canadiană pe care britanicul îl prezentă drept căpitanul Denktash. Merseră toţi patru la postul turc de poliţie unde fură luaţi în primire pentru controlul paşapoartelor de o matroană grasă.

Andrew scoase la întâmplare fotografiile mărite făcute de Malko şi le dădu să circule prin secţia de poliţie. Dar acest lucru nu aprinse nici cea mai mică scânteie. Mustăcioşi de genul celui din poză erau cu miile în Cipru: greci, turci sau arabi.

Rămânea registrul în care era înregistrat numele fiecărei persoane care trecea „linia verde” cu data trecerii şi seria paşaportului. La data care îi interesa, fuseseră înscrise şaizeci de nume. Malko le elimină pe toate din autocarul cu turişti suedezi. Apoi, veneau la rând cei doi englezi. Rămăseseră vreo zece nume pe care Malko le copie cu grijă de mână. Ar fi trebuit probabil să declanşeze un război mondial ca să scoată registrul din mâna turcilor… Lista lui cuprindea libanezi, israelieni. Ciprioţi, chiar şi un egiptean.

Mulţumindu-i la nesfârşit mentorului turc, ei se despărţiră

[46] Serviciile de Informaţii turce (n.a.).

şi ajunseră în zona greacă. Acum trebuia să confrunte numele găsite cu cele incluse în calculatorul central de la Langley, care recenza toate persoanele ce aveau mai mult sau mai puţin de-a face cu terorismul.

*

* *

Instalat comod în biroul lui Wilson Parker. Malko privea cum plouă. Munţii din zona turcă abia se zăreau. Aştepta de mai bine de o oră ca unul dintre adjuncţii şefului centralei să termine de descifrat numele culese la postul de control turc. Malko se gândea că oricum se va duce singur să cineze la *Holiday Inn* şi va încerca să se apropie de chelneriţa din restaurantul japonez.

Se auzi o bătaie în uşă. Iar Wilson Parker strigă să intre şi adjunctul său – un băiat gras cu ochelari cu rame de baga – intră în încăpere cu un zâmbet ce prevestea o veste bună.

— Am găsit câte ceva, *sir,* zise el.

Malko nu se putu abţine să nu intervină primul:

— Ce anume?

— Unul dintre paşapoarte corespunde unui document folosit de un palestinian cunoscut ca făcând parte din grupul terorist al lui Abu Ibrahim. Este vorba de un document libanez eliberat la data de 7. 09. 1988, pe numele de Mohammed Ali Boudiaf, născut la Ramallah, pe 2 iunie 1953.

Grupul lui Abu Ibrahim a confecţionat numeroase valize-capcană şi este printre cele mai periculoase, deşi nu se compune decât din vreo zece militanţi. Mai mult, de vreo cincisprezece ani, opera începând din Bagdad, sub protecţia Moukhabaratului irakian.

Capitolul XIV.

Malko simţi cum pulsul său o ia razna. Câştigase lozul cel mare! Ajungea puţin câte puţin la pista care trebuia să-l ducă la teroriştii care au lansat atacul bacteriologic împotriva Ambasadei SUA din Londra. Începând cu omul de ştiinţă rus din Sverdlovsk, Nicolai Garonov, până la traficantul ucrainean Pavel Kaşurin, apoi la Mazhar Al Kharbit, agentul lui Saddam Hussein asasinat la Amman şi în sfârşit, la Zahra Zaroual. Amanta acestuia, care servea în aparenţă drept agent de legătură. Acum înţelegea mai bine de ce încercaseră să-l lichideze la Amman.

De acum, dispunea de trei piste: Mohammed Ali Boudiaf, Zahra Zaroual şi, eventual, chelneriţa de la *Holiday Inn.*

— Cum putem să-l găsim pe Mohammed Boudiaf? întrebă el.

— Mai întâi, vom încerca prin intermediul ciprioţilor, zise şeful centralei. În acelaşi timp, voi trimite un mesaj la centrala din Beirut ca să-i interogheze pe libanezi. De asemenea, vom verifica amănunţit toate avioanele care au plecat ieri. Este floare la ureche, fiindcă nu sunt multe curse care pleacă din Larnaca. Să zicem că vor fi mai multe mâine. Malko se ridică.

— Foarte bine. Acum că suntem siguri, eu mă întorc la postul de frontieră. Poate că turcii îşi vor aminti ceva.

Îndată ce funcţionara grasă de la graniţa turcă îl zări, îi adresă un zâmbet amabil, apoi îl conduse până la staţia de taxiuri. Când l-au văzut, şoferii s-au arătat extrem de cooperanţi... Astfel, Malko a reuşit să-şi completeze informaţiile. L-au găsit şi pe şoferul care l-a dus pe Mohammed Ali Boudiaf la Famagusta. Palestinianul era singur şi a făcut drumul dus-întors. Ceea ce confirma supoziţia lui Malko. Boudiaf a făcut drumul numai ca să se întâlnească cu Zahra Zaroual. Acum mai rămânea cea de-a doua întâlnire a stewardesei cu chelneriţa de la Holi*day Inn.*

*

* *

Restaurantul cu specific japonez de la *Holiday Inn* era atât de pustiu, încât Malko crezu că nu s-a deschis. Se pregătea să plece în momentul în care ospătăriţa cu gura mare pe care Wilson Parker o numise Kuniko apăru tiptil.

— Aţi venit pentru cină?

Malko nu vedea ce altceva ar fi putut face într-un restaurant…

— Da, zise el, uitându-se ostentativ la mesele libere, apoi adăugă zâmbind: dacă tot sunt singurul client, am putea cina împreună…

Ea nu sesiză ironia şi îl aşeză lângă un reşou pe care se pregătea teppanyaki. Când veni să-i aducă sake-ul. Malko o întrebă:

— Sunteţi japoneză?

Ea surâse timid.

— Numai după tată. Eu m-am născut la Manilla, dar vorbesc japoneza…

— Şi cum aţi ajuns în Cipru?

— Oh, stau aici doar provizoriu, îi explică ea, călătoresc în jurul lumii şi mă opresc unde găsesc de lucru…

— Şi eu sunt tot în trecere, zise Malko. Fac parte din detaşamentul austriac al Naţiunilor Unite. Am venit pentru şase luni. Stau la *Ledra Palace.*

— Trebuie să fie foarte interesant, făcu ospătăriţa pe un ton amuzat.

— Cum vă cheamă?

— Kuniko. Acum vă las, vine bucătarul.

Ea dispăru, în timp ce bucătarul începu să taie carnea şi legumele pe placa reşoului. Ea apăru doar ca să-i aducă nota de plată. Se vedea că nu voia să stea de vorbă cu el.

*

* *

După expresia îngrijorată a şefului Centralei CIA, Malko înţelese numaidecât că veştile nu erau prea bune. De fapt, americanul începu repede:

— Nu am reuşit să-l localizăm pe Mohammed Ali Boudiaf. Nu se află în memoria calculatoarelor de la poliţia cipriotă, iar prezenţa lui nu a fost semnalată la nici o cursă ce a plecat ieri din Larnaca.

— Nici în Liban?

— Parcă sunt picaţi din nori! Nu au mai auzit de multă vreme de el. Adresa de pe paşaport este fictivă. Este a unui teren viran din Beirutul de Vest. Credeau că tipul se află în Irak în Liban nu a mai apărut de mult timp.

— În concluzie, dispune de mai multe paşapoarte şi s-a folosit de acesta pentru că nu duce nicăieri. Poate fi oriunde, fie în Cipru, fie a plecat sub alt nume…

— Exact, confirmă Wilson Parker. În Cipru, s-au stabilit câteva mii de libanezi. Dacă are alt nume, nu-l mai putem găsi decât dacă avem un noroc chior.

— Cum se poate ajunge de aici în Irak?

— Fie prin Rusia, dar e foarte complicat, fie prin Iordania. S-ar putea să fi plecat bine mersi la Amman cu un nume fals.

Orice ar fi făcut, tot de Amman se izbeau.

— Mă întorc la Amman, se hotărî Malko. Voi încerca să o iau la întrebări pe Zahra Zaroual. De-acum am aflat atâtea, încât aş fi în stare să o dezarmez. Aţi putea dumneavoastră să aranjaţi în mod discret ancheta cu privire la Kuniko. Ospătăriţa japoneză de la *Holiday Inn?*

Americanul se strâmbă.

— „În mod discret” nu face parte din vocabularul ciprioţilor… Dacă le pomenesc despre acest lucru, o vor convoca imediat, o vor interoga, îi vor trage două perechi de palme şi, oricum, o vor alerta. Dar voi încerca să găsesc eu singur o soluţie. Din păcate, nu există un consulat al Japoniei în Cipru.

— Aţi putea să arătaţi fotografia lui Mohammed Ali Boudiaf mai multor lucrători de la aeroport? Măcar să ne spună încotro a plecat. Dar eu cred că se află încă în Cipru.

— De ce credeţi asta?

— Există şi alte modalităţi de a o întâlni pe Zahra Zaroual. Călătoreşte mereu. Azi la New York, mâine la Bangkok sau la Cairo şi tot aşa. Deci, dacă s-au întâlnit în Cipru, înseamnă că el a rămas aici.

— O să cercetez. Îmi activez toate sursele, promise şeful centralei. Practic, cei de la Langley mă sună din cinci în cinci minute. Sunt morţi de frică.

Malko făcu rapid un calcul în minte. De la prima întâlnire cu Nahida Zaroual la Primăria din Amman, se scurseseră nouă zile. Cinci dintre ele le petrecuse zbătându-se între viaţă şi moarte. Nu putea nici el să se mişte mai repede.

— Au avut veşti proaste? îl întrebă Malko.

— Nu încă, replică Wilson Parker pe un ton lugubru. Pentru moment, FBI-ul a reuşit să-i „pună botniţă" ziaristului de la *New York Times,* ameninţându-l că pune în pericol securitatea naţională. Însă ceilalţi pot oricând să atace din nou şi, de data aceasta, ne va fi foarte greu să dăm vina pe „maladia legionarilor".

— Dar a fost un interval destul de mare de timp între atentatul de la Londra şi cel de la New York, observă el. Poate că vom mai beneficia de un răgaz de câteva zile. Oricum, eu nu am chef să pierd nici un minut. Mă întorc imediat la Amman şi mă duc direct la Zahra Zaroual. Acum ştiu mai multe lucruri ca s-o încolţesc.

*

* *

Malko ajunse în al Şaselea Cerc şi coti la dreapta, spre Al Rabiyeh, oprindu-se puţin mai departe, în faţa clădirii cu trei etaje unde locuiau Zahra şi Nahida Zaroual, vrând să le ia pe nepregătite. De îndată ce apăsă pe butonul interfonului. O voce de femeie îl întrebă în arabă.

— Sunt, eu, Malko Linge, spuse el.

— Cine?

— Malko Linge. O caut pe Zahra Zaroual.

— Eu sunt, zise ea după câteva clipe de tăcere. Dar dumneavoastră cine sunteţi?

— Un prieten austriac al surorii dumneavoastră, dar aş dori să vă vorbesc câteva clipe.

— Nu acum, sunt obosită. Dacă vreţi să o vedeţi pe sora mea, o găsiţi la birou, la sediul companiei Royal Jordanian, lângă *Marriott.*

Malko nu mai apucă să spună ceva că ea întrerupse interfonul. Rămase pe gânduri câteva clipe. Ori Zahra era într-adevăr obosită, ori înţelesese perfect ce dorea Malko şi îl mătrăşise. Sau, datorită celor descoperite în Cipru, trebuia să acţioneze de urgenţă. Singura modalitate de a se apropia

de Zahra era sora ei. Dacă îi făcea pe iordanieni să intervină, ea risca să se împotmolească. Se urcă în maşină şi se îndreptă spre *Marriott.*

La intrarea în birourile companiei, paznicul i-l arătă pe cel în care lucra Nahida Zaroual. Acesta era un fel de colivie din sticlă cu plante şi cu pereţii acoperiţi cu fotografii mari. Ea era înăuntru. Malko bătu la uşa din sticlă şi o împinse. Nahida înălţă capul cu un zâmbet care se şterse instantaneu când îl văzu.

— Ia te uită, v-aţi amintit că mai exist, zise ea cu voce de gheaţă. Sunteţi mai rău decât bărbaţii arabi... Dispreţuiţi femeile...

Din ochii negri ţâşneau scântei... Din cauza furiei, nu-l mai tutuia. Malko se aşeză în faţa ei şi îi zise zâmbind:

— Nahida, vă datorez mii de scuze, dar am fost plecat în Cipru. Ea înălţă sprâncenele mirată.

— În Cipru? Şi nu aţi putut să mă anunţaţi? Telefonul s-a inventat de mult, nu-i aşa...

— Nu am vrut să vă spun că plec în Cipru. Ochii negri scânteiară şi mai tare.

— Puţin îmi pasă ce faceţi! Nu sunt îndrăgostită de dumneata. Discuţia lua o întorsătură periculoasă. Malko se strădui să surâdă ca să mai domolească furia Nahidei.

— Nahida, trebuie să vorbesc ceva cu dumneavoastră. Este foarte important. E vorba despre sora dumitale.

— Despre sora mea! Dar nici măcar nu o cunoaşteţi... (Ea se gândi câteva clipe, apoi izbucni în râs.) Să nu-mi spuneţi că v-aţi dus în Cipru după sora mea! Ieri a fost acolo.

— Nu m-am dus după ea, o corectă Malko. Dar am fost în Cipru din cauza ei. Ca să o urmăresc.

— Ca s-o urmăriţi?

Era clar că Nahida nu ştia nimic. Malko se hotărî să lămurească lucrurile.

— Nahida, începu el, eu nu lucrez în domeniul petrolier, ci pentru Central Intelligence Agency. Fac o anchetă legată de o reţea teroristă irakiană şi cred că sora dumitale face parte din ea... Am urmărit-o în Cipru unde s-a întâlnit în taină cu un terorist palestinian care lucrează pentru Irak. Adineauri am fost la ea, dar nu a vrut să-mi deschidă.

Văzu cum privirea Nahidei începu să oscileze, apoi zise imediat:

— Bine a făcut! zise ea tranşant. Nu înţeleg o iotă din ce îmi spuneţi. Acum lăsaţi-mă în pace! Sora mea se odihneşte acasă. Se simte încă foarte slăbită.

Se ridică şi ieşi din birou, lăsându-l acolo pe Malko. O zări oprindu-se în hol şi discutând cu nişte oameni. Luă telefonul şi formă numărul de acasă al gemenelor. Robotul se declanşa aproape instantaneu. Închise fără să lase vreun mesaj. Exact în acel moment, Nahida Zaroual intră în birou nervoasă foc. Oricum, reuşise s-o tulbure.

— Mai sunteţi încă aici! strigă ea.

În ciuda tonului agresiv, se vedea clar că e descumpănită. Malko se aruncă în vâltoare.

— Sora dumitale, Nahida. Se află în pericol de moarte, zise el cu voce egală.

Cuvântul „moarte” păru să aibă efectul unei lovituri de cuţit. Ea se aşeză cu trăsăturile încordate şi întrebă cu voce monocordă:

— Ce vreţi să spuneţi?

— Măcelul de la Al Kharbit a fost pregătit de un comando irakian cu scopul de a elimina martorii unei operaţiuni teroriste. Sora dumneavoastră a fost cruţată pentru că a participat la această operaţiune şi mai poate încă să aducă unele servicii. De aceea s-a dus în Cipru. Şi v-am spus adineauri ce a făcut acolo. Când m-am dus astăzi la ea, cred că bănuia că am aflat ceva despre ea. De aceea a refuzat să mă primească. Şi mai cred că şi-a anunţat imediat prietenii că sunt pe urmele ei. Iar aceştia precis au sfătuit-o să dispară.

Fără să-l slăbească pe Malko din priviri. Nahida luă o ţigară Gauloises blondes din pachetul pus pe birou şi o aprinse cu o brichetă Zippo aurită. Era de-a dreptul tulburată de ceea ce aflase de la Malko. Ea îl atacă:

— Dacă ceea ce spuneţi este adevărat, Zahra nu se teme de nimic. S-a întâlnit cu nişte prieteni…

— V-am minţit, spuse Malko, nu am fost în Irak. Când am plecat de la dumneavoastră în seara aceea, am fost victima unui atentat foarte sofisticat. Mi-au introdus în corp un gaz

mortal. Timp de cinci zile, m-am zbătut între viaţă şi moarte şi am fost salvat printr-o minune. Au vrut să scape de mine pentru că mă apropiasem prea mult de sora dumneavoastră. Oamenii care se află în spatele acestei afaceri omoară precum respiră. Decât s-o lase pe Zahra să vorbească, mai bine o omoară. Am sunat-o, dar mi-a răspuns robotul. Dacă mai e în apartament, trebuie neapărat s-o împiedicăm să iasă. Sunaţi-o. Chiar dacă e vinovată, mă angajez să nu suporte consecinţe prea mari.

Nahida rămase tăcută câteva secunde, apoi luă telefonul şi formă numărul cât putu de repede. După aceea ascultă şi rosti câteva cuvinte în arabă. Mai ascultă puţin şi închise.

— Nu este acasă. Cred că a ieşit să facă nişte cumpărături, zise ea pe un ton neconvingător.

Malko se ridică.

— Nahida, haideţi să mergem acum la dumneavoastră, altminteri, sunt obligat să-l sun pe generalul Bouttikhi. Trebuie neapărat să o găsim pe sora dumitale.

Nahida Zaroual mai trase un fum din ţigară, apoi se ridică. Îşi luă poşeta şi ieşi înaintea lui Malko din birou fără să scoată o vorbă. După ce se urcă în maşină, continuă să fumeze cu figura întunecată. Ajunseră în faţa locuinţei. Urcară împreună şi intră în prima în apartament strigând:

— Za!

Nici un răspuns. Nu le trebui mult să verifice dacă Zahra Zaroual se afla acolo.

— Cred că s-a dus la cumpărături, repetă Nahida cu voce nesigură. Trebuie să se întoarcă.

După câteva minute, ea se cutremură şi îl întrebă pe Malko cu un ton agresiv:

— Dacă ceea ce mi-aţi spus este adevărat, de ce este în pericol?

— Pentru că Saddam Hussein *ştie* că CIA se află pe urma acestei operaţiuni, zise Malko cu asprime în glas. Încearcă să şteargă urmele, căci ştie ce consecinţe se vor abate asupra lui dacă va fi prins cu mâţa-n sac. Pe lângă toate astea, sacrificarea câtorva fideli nu prezintă o importanţă prea mare pentru el.

Nahida nu îl contrazise, dar se mulţumi să spună:

— Sunt sigură că Zahra ne va explica totul.

*

* *

Soarele răsărise, învăluind apartamentul într-o lumină puternică. Malko aruncă o privire la ceasul său Breitling B-One. Aşteptau de vreo trei ore. Extrem de nervoasă şi deprimată, Nahida fumase şase ţigări Gauloises blondes. Malko avea stomacul strâns. Îndelungata absenţă a Zahrei nu era semn bun. Doar dacă nu cumva era pe drum spre Irak.

— Trebuie să facem ceva, zise el, rupând liniştea apăsătoare.

— Ce anume? cârâi Nahida.

Malko îl sună de pe telefonul portabil pe Christopher Angleton pe linia directă şi îi explică ce s-a întâmplat.

— Îl anunţ imediat pe generalul Bouttikhi, spuse americanul. Este singura persoană care ne poate ajuta. Unde sunteţi?

— La surorile Zaroual.

— Foarte bine. Nu vă mişcaţi de acolo!

Tăcerea se lăsă din nou, iar timpul continua să se scurgă.

Trecuseră aproape patru ore de când Zahra ieşise. Malko vedea bine că Nahida este înnebunită de grijă. Fuma întruna cu privirea fixă. Cu trăsăturile încordate, tresărind la cel mai mic zgomot... După douăzeci de minute, telefonul lui Malko sună.

— Au găsit-o pe Zahra Zaroual acum două ore, îl anunţă Christopher Angleton.

— E...

— Moartă. Zăcea pe un maidan de lângă hotelul *Semiramis.* Avea gâtul tăiat.

Nahida se ridică în picioare şi începu să urle:

— Ce se întâmplă? Unde este sora mea?

Malko ar fi dat orice numai să nu se afle acum, aici. Într-un fel, era răspunzător de moartea Zahrei. Ar fi făcut mai bine să fi rămas jos, la intrarea în clădire.

— A fost asasinată, zise el aproape în şoaptă.

Urmă o tăcere fără sfârşit. Apoi Nahida se ridică şi dispăru în bucătărie. Malko crezu că s-a dus după un pahar

cu apă. Apăru cu un obiect în mână. În semiîntuneric, avu mai întâi impresia că era o sticlă. În clipa în care ea trecu pe lângă lampa de pe birou, Malko zări lucind lama unui enorm cuţit de bucătărie. Nahida se şi năpustise asupra lui, cu figura schimonosită de ură şi de durere, amenințându-l cu cuţitul.

— Nemernicule! Tu mi-ai omorât sora! Acum crapi şi tu! Malko nu se ridicase încă din fotoliu. Ea abătu cuţitul asupra lui cu toată puterea.

Capitolul XV.

Malko avu răgaz doar o fracţiune de secundă ca să reacţioneze. Privirea fu atrasă de picioarele Nahidei care stăteau pe covoraşul chinezesc. În loc să se ridice, se aplecă, prinse colţurile covorului şi îl trase brusc spre el. Acest lucru nu o împiedică pe femeie să abată cuţitul asupra lui, dar, dezechilibrându-se, îl rată pe Malko cu câţiva centimetri, iar cuţitul se înfipse adânc în braţul fotoliului... Femeia se prăbuşi greoaie, fără să dea drumul mânerului, ca un înecat agăţat de colacul de salvare. Încercă să se ridice, însă Malko o prinse de mână şi îi luă cuţitul. Imediat, femeia se năpusti cu ghearele spre el, cu ochii înotând în lacrimi, înjurând în arabă şi în engleză. El simţi usturimea zgârieturilor. Se feri de loviturile de picior şi încercă să o liniştească. Dar nu reuşi.

— A murit din cauza dumitale! Ticălosule! Nenorocitule!

Se străduí să-i scoată ochii cu unghiile. Tulburat şi îndurerat de moartea Zahrei, Malko încerca să o calmeze. Fu nevoit să o culce pe burtă şi să-i prindă mâinile la spate. Ea muşca furioasă covoraşul. Apoi, pierzându-şi forţele, Nahida nu se mai zbătu, nici nu mai urlă, dar izbucni într-un hohot de plâns. Malko o lăsă să se descarce. Mai târziu, când se auzi soneria, Nahida se prăvălise într-un fotoliu cu privirea rătăcită.

Malko se duse să deschidă şi se pomeni în faţa lui Christopher Angleton, însoţit de un iordanian înalt, foarte frumos, în ciuda sprâncenelor foarte stufoase.

— Vi-l prezint pe generalul Samir Bouttikhi, zise americanul. A ţinut neapărat să vă cunoască.

Malko strânse mâna generalului, şeful serviciilor iordaniene. Când acesta o zări pe Nahida prăbuşită în fotoliu, se întoarse imediat spre american.

— Este sora Zahrei? Aş vrea să vorbesc cu ea.

Malko şi Christopher Angleton se retraseră în bucătărie. Americanul era foarte tulburat.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu nimic precis, răspunse Malko, mă bazez doar pe supoziţii. Când am sunat la ea, cred că Zahra era înspăimântată, căci a refuzat să-mi deschidă. După aceea, a intrat în panică şi a sunat pe cineva cu care s-a întâlnit. Probabil asasinul.

Christopher Angleton scutură din cap.

— A avut ghinion… Imediat după masacru, serviciile iordaniene au verificat-o fără să mă anunţe. Rana de la gât a fost superficială. Asta le-a mirosit a înscenare… Au pus-o sub supraveghere, dar fireşte că nu s-au gândit s-o urmărească şi în Cipru. Azi, un agent din Moukhabarat a păzit clădirea. V-a văzut venind şi a anunţat imediat şefii…

— De ce nu a urmărit-o?

— Ba a făcut-o, dar a pierdut-o la stop. Corpul a fost găsit de nişte poliţişti oarecare în parchingul de la *Semiramis,* fiind anunţaţi de un trecător. De data asta, i-au tăiat beregata de-adevărat.

— Deci teoria mea e bună, începu Malko. Suntem pe drumul cel bun care ne duce la teroriştii de la Londra. Însă cei care îi apără elimină orice şansă de a ajunge la ei. Sunt sigur că Zahra a telefonat special ca să se întâlnească cu cineva. Trebuie să aflăm cu cine anume.

— Îi spun generalului Bouttikhi.

Se întoarseră în living. Nahida îşi ţinea capul în mâini şi plângea, în timp ce generalul Bouttikhi vorbea cu ea în şoaptă. El se întoarse şi zise liniştit:

— Mă descurc. E un şoc teribil pentru biata fată. I-am spus tot ce ştiam. Am jurat pe Coran că nu americanii i-au ucis sora şi pe irakienii din vila lui Al Kharbit.

— Generale, începu Malko, înainte ca Zahra să iasă din casă. A sunat pe cineva. Se pare că pe asasin. Poate că mai avem timp să-l prindem.

— Telefonul era ascultat, zise imediat şeful GID[47], mă voi interesa.

Scoase celularul, formă un număr şi avu o discuţie mai lungă în arabă. După cinci minute, telefonul sună, apoi zise:

— Apelul a fost făcut la un abonat din cartierul Ras Al Ein. Serviciile noastre nu au auzit de el. Cei din Moukhabarat se

[47] General Intelligence Department (n.a.).

îndreaptă într-acolo.

*

* *

Basman Abu Cherif îşi impuse să meargă mai bine de un kilometru înainte să oprească un taxi. Era tulburat. Nu pentru că de data asta o omorâse cu adevărat pe Zahra Zaroual, ci pentru că fusese obligat să acţioneze foarte repede. Ştia că poliţia va sosi imediat după apelul fetei. Odată dispărut, nu vor putea să-i dea de urmă, iar numărul de telefon era al unui simpatizant plecat într-o călătorie care îi lăsase un rând de chei de la apartament. Fireşte că aceasta era o ascunzătoare cunoscută, dar mai existau şi altele în afară de ea.

Nu îi plăcea deloc ce întorsătură luase această afacere. Americanii se mişcau foarte repede. Nu înţelegea cum de reuşise să supravieţuiască bărbatul pe care îl stropise cu otravă. *Nimeni* nu putea supravieţui unei asemenea doze şi i se spusese că nu există antidot…

Ajunse în sfârşit la autogara şi se urcă într-un taxi. Din cauza întunericului, şoferul nu putea să-i distingă figura lui mutilată care se putea ţine minte foarte uşor. Îi spuse adresa şi se destinse. După douăzeci de minute, coborî pe Jabal Amman, intră în mod ostentativ într-o clădire, ieşi după vreo două minute şi luă alt taxi până în Ras Al Ein. Merse pe jos până la un imobil cu locuinţe ieftine care nu avea lift şi era foarte murdar. Urcă la etajul al cincilea, bătu la o uşă şi i se deschise imediat. Souha se holba la el stupefiată. Gătea în minuscula ei garsonieră…

— Ce s-a… Nu trebuia să vii aici!

— Nu rămân mult timp, îi promise el. Dar am nevoie de un loc unde să-mi petrec noaptea.

Tânăra îi aruncă o privire plină de neîncredere…

— Noaptea? Dar eu am doar un singur pat…

Ipocrizia ei îl încântă pe Basman Abu Cherif. El înainta şi se lipi de tânăra irakiană.

— Chiar te deranjează?

Musafirul îşi strecură mâna în lungul coapselor, iar ea simţi că i se înmoaie picioarele. Cu nerăbdare, Basman Abu Cherif o lipi de masă, îi ridică rochia, îi dădu ciorapii în jos şi

o posedă afundându-se în ea dintr-un singur elan. Acum o jumătate de oră, era hărţuit de Moukhabarat, iar acum, se afla la adăpost, înăuntrul unei putori ude leoarcă. O să petreacă o noapte foarte frumoasă. Pentru el, a ucide era cel mai puternic afrodiziac.

*

* *

Nahida fuma o ţigară cu privirea stinsă şi ochii roşii. Generalul Bouttikhi plecase promiţând că il va ţine pe Christopher Angleton la curent. Nimănui nu îi era foame. Malko rupse tăcerea apăsătoare:

— Nahida, am vrut să o salvez pe sora dumitale, dar nu mi-am închipuit că va reacţiona astfel, i-a fost frică de mine şi a căzut singură în braţele asasinului. Mi-e teamă acum să nu fii şi dumneata în pericol.

— Eu? De ce?

— Aceia care au ucis-o pe Zahra cred probabil că ea vă spunea totul… Deci, pentru ei, reprezentaţi un pericol.

Tânăra clătină din cap.

— Nu mi-a spus absolut nimic. Ştiam doar că este amanta lui Mazhar Al Kharbit. Era îndrăgostită de el. Iar acesta se purta frumos cu ea. Prin părţile astea, e lucru rar. Ea se gândea să se mărite.

— Nu vorbeaţi niciodată despre Irak?

— Niciodată. Avea o mare admiraţie pentru Saddam Hussein, ca de altfel majoritatea oamenilor. Nu-i iubea pe americani. Când i-am povestit despre dumneavoastră, s-a înfuriat îngrozitor şi mi-a spus că sunt o idioată dacă am încredere în ei. Mi-a mai spus că sunt duşmanii arabilor…

Telefonul sună şi Nahida se duse să răspundă. Îi arătă receptorul lui Christopher Angleton.

— Este pentru dumneavoastră.

După ce ascultă un timp, americanul închise.

— Nu l-au prins, anunţă el fără alte comentarii. Apartamentul este locuit de un irakian plecat într-o călătorie, însă vecinii au văzut pe altcineva. (Se întoarse către Nahida şi adăugă). Aţi văzut-o vreodată pe sora dumneavoastră însoţită de un bărbat cu faţa mutilată, mic de statură şi chior?

— Nu, niciodată, făcu ea clătinând din cap.

— Probabil că este asasinul. Cred că Moukhabaratul îl va identifica.

— Şi ce rezolvăm cu asta? Tot nu o putem învia pe sora mea.

— Dumneavoastră rămâneţi aici. Căci sunteţi în pericol. Nahida nu zise nimic. Christopher Angleton se ridică.

— Sunt obligat să mă întorc la ambasadă. Trebuie să dau raportul.

Lui Malko îi veni brusc o idee. Îl conduse până la uşă şi îl întrebă în şoaptă:

— L-aţi putea ruga pe generalul Bouttikhi să facă în aşa fel încât toate mijloacele de comunicare în masă să nu pomenească nimic despre asasinat?

Americanul se uită la el surprins.

— Da, cred că da, dar de ce?

— Mi-a venit o idee, zise Malko. Vă spun mâine despre ce este vorba.

Când se întoarse în cameră, Nahida tocmai înghiţea nişte pastile pe care el încercă să i le smulgă.

— Ce faceţi?

— Liniştiţi-vă, făcu ea. Nu am de gând să mă sinucid. Este melatonină. Mai iau din când în când ca să suport mai bine decalajul de fus orar. Acum, vreau să dorm ca să nu mă mai gândesc...

— Rămân cu dumneavoastră, nu vreau să vi se întâmple ceva, zise Malko..

Ea ridică din umeri fără să-i răspundă şi dispăru în dormitor. Malko se aşeză pe sofa, după ce verifică uşa. Nu era înarmat, fiindcă înapoiase Beretta 92 înainte să plece în Cipru, dar se îndoia că asasinii lui Zahra se vor întoarce atât de curând. În plus, Moukhabaratul iordanian supraveghea clădirea.

*

* *

De la fereastră, Malko privea cerul senin. Apartamentul era liniştit, iar Nahida nu se trezise. Neras, frânt de oboseală, nici măcar nu făcuse un duş. Sucea şi răsucea în minte toate posibilităţile. Omorul Zahrei închidea o pistă,

chiar pe cea mai bună. Mai dispunea de două elemente: Kuniko, japoneza de la *Holiday Inn şi* Mohammed Ali Boudiaf despre care nu ştia absolut nimic… Nu stătea pe roze…

Se aşeză la birou şi se uită prin hârtiile împrăştiate pe el. Găsi o agendă deschisă la pagina cu săptămâna în curs, unde, din fericire, erau însemnări în engleză. Întâlniri de afaceri şi mondene. Cuvântul „Cyprus" se potrivea cu voiajul ei din ziua respectivă. Brusc, inima o luă din loc: mai găsise o inscripţie, dar peste patru zile! Deci Zahra avusese intenţia să se întoarcă în Cipru! Mobilul sună şi îi întrerupse firul gândurilor. Era Christopher Angleton.

— L-au identificat pe bărbatul pe care l-a sunat Zahra, îl anunţă el. E vorba despre Basman Abu Cherif, un palestinian care are legături cu serviciile irakiene de ani de zile, membru al grupului lui Abu Ibrahim. Au făcut rost şi de fotografie. A fost desfigurat din cauza unei scrisori-capcană trimisă de Mossad. În urmă cu câţiva ani.

— Îl vor găsi? …

— Nu sunt siguri. Are un paşaport diplomatic irakian… A fost văzut deseori în Iordania. Nici generalul Bouttikhi nu îl poate reţine fără ordinul regelui, fiindcă s-ar produce un *casus belli*[48] cu Irakul…

— Aţi reuşit să obţineţi tăcerea din partea mass-media?

— Da. Nici ei nu ţin prea tare să facă zarvă în jurul acestei crime. Ar avea prea multe ecouri politice.

— Dar compania Royal Jordanian?

— Numai directorul ştie, dar va păstra tăcerea. Ceilalţi angajaţi cred că e în concediu sau e bolnavă. Ce idee v-a venit?

— Vă spun mai târziu, zise el, căci se temea să nu fie ascultat la telefon.

Nahida apăru brusc din dormitor, cu figura răvăşită, cu ochii umflaţi şi tot îmbrăcată. Ea îl fixa pe Malko cu o privire absentă şi se prăbuşi într-un fotoliu.

— Dumnezeule, oftă ea, când m-am trezit am crezut că am avut un coşmar… Că sora mea era plecată în călătorie. Iar dumneavoastră sunteţi încă aici! Deci este adevărat, ea a…

[48] Stare de război (lb. lat.).

— Da, aprobă Malko, din nefericire, este adevărat.

De-abia atunci zări el cuţitul de bucătărie care zăcea înfipt în braţul fotoliului... Nahida văzu şi ea şi îşi muşcă buzele.

— Vă rog să mă iertaţi, zise ea. Când am aflat de nenorocirea asta, am simţit că înnebunesc. Sora mea este eul meu.

Izbucni imediat în lacrimi.

— Ce mă fac eu fără Zahra?

Malko se apropie de ea ca s-o consoleze. O cuprinse de după umeri şi o duse până la sofa.

— Un singur lucru vă rămâne de făcut, zise el cu blândeţe. Să vă răzbunaţi sora.

Nahida ridică privirea stupefiată.

— Să o răzbun? Dar cum? Nu ştiu ce făcea ea. Nu mi-a spus niciodată nimic.

— Vă cred. Dar *noi* avem nişte piste. Toate acestea mă fac să mă gândesc că sora dumneavoastră a fost omorâtă la fel ca celelalte persoane din vilă pentru că putea duce la operaţiunea teroristă îngrozitoare organizată de Irak.

Încercă să-i povestească totul, începând cu atentatul de la Ambasada americană din Londra. Nahida făcu ochii mari.

— Dar este îngrozitor! Cum de a putut Zahra să participe la asemenea orori? Era atât de blândă.

Ce să-i răspundă? Militanţii implicaţi în acţiuni teroriste erau adesea nişte oameni extrem de cumsecade. De când răsfoise agenda Zahrei, lui Malko îi mai veni o idee. După părerea lui, irakienii ştiindu-se urmăriţi, trebuie să le fi dat ordin comandourilor lor să-şi mai reducă activitatea. Fapt care îi dădea lui Malko un răgaz pe care trebuia să-l folosească cu orice preţ.

— Faceţi o baie, o sfătui pe Nahida. După aceea, vă însoţesc la Zahra. Sunt unele formalităţi de îndeplinit. Dar mai întâi, trebuie să vă liniştiţi.

De data asta, Nahida nu comentă şi dispăru în baie. Malko profită şi îl sună pe Christopher Angleton.

*

* *

Nahida Zaroual aproape că mai semăna a om. Îşi

strânsese părul lung în coc, se machiase, se îmbrăcase cu o rochie simplă neagră, dar sexy şi se apropie de Malko, adresându-i-se iarăşi familiar. Numai lucirea de disperare din ochii negri îi trăda deznădejdea.

— Mulţumesc, eşti foarte amabil!

— Îmi pare rău pentru sora ta, făcu el, aş vrea să o răzbun.

— Bine, dar cum?

— Avea prieteni în Cipru?

— În Cipru? Nu cred, nu mi-a vorbit niciodată despre ei. De ce?

Malko îi arătă agenda deschisă.

— Se gândise să se întoarcă la Larnaca poimâine. Înainte ca eu să vorbesc cu ea.

Nahida rămăsese perplexă.

— Nu înţeleg. Stewardesele „senioare” ca Zahra nu sunt trimise în curse ca aceea din Cipru, decât la cererea lor.

— Zahra se ducea în Cipru ca să se întâlnească cu cineva, îi explică Malko, aşa cum a făcut-o şi alaltăieri. Acesta este motivul pentru care nu ţi-a spus nimic.

— Este posibil, consimţi Nahida. Dar acum chiar că nu mai poate să plece în voiajul ăsta.

— Fireşte, zise Malko. Dar aş vrea să pleci tu în locul ei.

Capitolul XVI.

Nahida Zaroual se uită la Malko cu stupefacţie.

— Ce vrei să spui?

— Nimeni nu a aflat încă de moartea surorii tale, îi explică el, în afară de ucigaş. Nu sunt sigur că oamenii cu care Zahra a intrat în contact în Cipru au legături cu cei de aici. Sora ta plănuise să se ducă din nou în Cipru la sfârşitul săptămânii, nu ca să facă turism, ci ca să se întâlnească cu cineva.

— Cu cine?

— Nu ştiu, mărturisi Malko. În urmă cu patruzeci şi opt de ore s-a întâlnit cu două persoane: un palestinian şi o japoneză. Palestinianul, Mohammed Ali Boudiaf, este un terorist cunoscut, dar nu ştim absolut nimic despre japoneză, o oarecare Kuniko. S-ar putea să nu aibă nici o legătură cu afacerea noastră. Părerea mea este să te duci acolo unde s-a dus sora ta şi să sperăm că oamenii aceia sau alţii vor veni la întâlnire. Acest lucru ne va permite poate să identificăm eşalonul cipriot al reţelei.

— Dar ce le voi spune? obiectă Nahida. Chiar dacă fizic mă vor confunda cu Zahra, îşi vor da seama numaidecât că nu e ea.

— Este adevărat, recunoscu Malko, dar eu vreau să-i identific. Aceste întâlniri – dacă vor avea loc – se vor desfăşura sub protecţia *noastră,* în colaborare strânsă cu poliţia cipriotă. Chiar dacă vor bate în retragere, după ce vor realiza că tu nu eşti Zahra, va fi prea târziu pentru ei.

— Este periculos, obiectă Nahida. Mi-ai spus că mi-au omorât sora.

— În clipa în care îşi vor da seama de farsă, vor şti că au căzut într-o capcană. Ştiindu-se sub supraveghere, nu îşi vor asuma nici un risc.

Nahida părea dusă pe gânduri. După câteva secunde de tăcere, comentă:

— Dacă cei pe care îi urmăreşti aparţin aceleiaşi organizaţii, înseamnă că ştiu deja ce i s-a întâmplat lui

Zahra...

— Există această posibilitate, recunoscu Malko. În acest caz. Nu se va întâmpla nimic.

Adâncită în gânduri, Nahida trăgea cu nervozitate din ţigară. Malko respectă tăcerea pe care tot ea o rupse:

— Sunt de acord, zise ea cu voce sfârşită. Accept. Dar numai în speranţa că îi vom prinde pe asasinii lui Zahra. Să nu îmi mai ceri niciodată ceva.

— Voi face tot posibilul să-i găsesc pe ucigaşii surorii tale, îi promise Malko.

*

* *

Basman Abu Cherif luă sticla cu scotch şi dădu pe gât cele câteva picături rămase pe fund. Capul i se învârtea uşor. De două zile. Nu mâncase decât nişte *keftas.* Dar băuse mult. Se ridică şi se duse la fereastra de la care se vedea staţia de taxiuri colective şi de autobuze din Ras Al Ein.

Un zumzet surd urca până la el împreună cu mirosul de benzină, cu zgomotul claxoanelor şi cu discuţiile. Acest lucru îi dădea dureri şi mai mari de cap şi se duse să se întindă puţin. Crezuse că nu va sta decât o noapte la Souha, însă evenimentele hotărâseră altceva. Aflase de la „cineva" că Serviciile iordaniene erau foarte îngrijorate după asasinarea Zahrei Zaroual şi că îl bănuiau numai pe el. Era mai bine să se dea la fund câteva zile. Fireşte că dispunea de un paşaport diplomatic irakian care îi permitea să înfrunte în mod deschis toate controalele. Însă, dacă îl supăra pe rege, acesta putea să-l declare *persona non grata* în Iordania.

Palestinianul se uită la sticla de scotch goală. Simţea o nevoie acută de tărie, dar nu îndrăznea să se ducă să-şi cumpere. Souha era la lucru, iar cartierul gemea de agenţi din Moukhabaratul iordanian. Se duse să cotrobăie prin bucătărie şi găsi o sticluţă cu Arak începută din care trase un gât, fără apă. Alcoolul îi arse stomacul, alungând pentru moment greutatea care îl apăsa. De când îi tăiase beregata lui Zahra, trecuse prin diferite stări. Mai întâi, tensiunea provocată de această acţiune. Când omora, se transforma

într-un robot. După aceea, euforia că îi mai reuşise o misiune. După fiecare acţiune de acest gen, pe măsură ce se îndepărta, cu toţi muşchii încordaţi, ca o pisică la pândă, se aştepta să audă strigătele sau fluierul care anunţau începutul vânătorii. În compania lui Souha, toate angoasele se destrămaseră într-un coit eliberator şi brutal, un soi de exorcism senzual, de izbăvire a vieţii.

Şi-apoi, se trezise foarte devreme, înainte de ivirea zorilor, cu senzaţia că Zahra îl fixa cu privirea. Impresia fusese atât de puternică, încât aprinse lumina imediat ca un automat, ca să se asigure că era singur. Souha stătea cu spatele la el, pe jumătate dezvelită, în mod normal, acest lucru trebuia să-i trezească poftele. Se întrebase ce s-a întâmplat, refăcând filmul evenimentelor petrecute în ajun. O singură imagine îi stăruia în minte. Ultimele secunde de viaţă ale tinerei căreia îi tăiase gâtul. Privirile lor se întâlniseră. Expresia nedumerită, apoi îngrozită a Zahrei. Amestecată cu un soi de reproş mut, căreia, pe moment, nu-i dăduse nici o atenţie.

Până atunci, omorâse zeci de femei şi de bărbaţi. Duşmani, trădători sau oameni cu care nu avusese nimic de împărţit. Era pentru prima oară când îşi lichida tovarăşa de luptă. Un om cu sufletul curat ca şi el. Zahra nu o făcea pentru bani. Nici din dragoste, ci numai şi numai din convingere. Exact ca şi el.

În timp ce o omora, îşi dăduse seama că de fapt se atingea pe el însuşi, că îşi ucidea propria fiinţă. După ce se întorsese din Cipru, fusese programată să fie lichidată. Aceasta era legea nemiloasă a organizaţiei din care făceau amândoi parte. Nu mai folosea la nimic, în schimb, reprezenta un risc foarte mare. Telefonul pe care ea i-l dăduse simplificase mult lucrurile.

Însă, din parchingul de la *Semiramis,* nu se mai simţea acelaşi om. Continua să fugă precum un răţoi fără cap. Ca un automat. Instinctul sexual care îl chinuia dintotdeauna dispăruse complet, făcând loc unei stări nedefinite de rău. Şi nu era deloc teama de a fi prins.

Se ridică şi se duse să pună muzică. Timp de câteva minute, se lăsă legănat de ritmul unui dans oriental, dar

după aceea, răul îl cuprinse din nou.

După o oră, când se întoarse Souha. Basman Abu Cherif înţelesese că privirea lui Zahra îl va urmări până în ultima clipă a vieţii sale. Tânăra irakiană se aşeză mirată lângă el şi îi zise imediat:

— Eşti bolnav?

— Nu, nu, mi-e bine, mormăi Basman Abu Cherif. Te-ai întâlnit?

— Da.

Ea îi transmise ordinele cu obişnuita-i precizie. Palestinianul o asculta nepăsător. Să fie oare o întâmplare că îi încredinţaseră această nouă misiune care se asemăna perfect cu precedenta? Sau pur şi simplu pentru că la Bagdad, cei care dădeau ordine ştiau că unui om deja mort nu-i mai era frică de nimic? Scoase din buzunar o bancnotă de douăzeci de dinari şi i-o întinse lui Souha.

— Du-te şi cumpără-mi o sticlă de scotch!

*

* *

Soarele inunda cu razele lui vechea citadelă în ruine care se afla vizavi de Famagusta. Malko se plimba printre metereze de vreo jumătate de oră. Nahida nu va întârzia. Se hotărâse să o determine să reia programul exact al surorii ei. Grupuri de turişti rătăceau printre ruine cu camere de luat vederi. Din colţul în care se găsea, supraveghea locul în care taxiurile îi lăsau pe turişti. În sfârşit, o zări pe Nahida Zaroual coborând dintr-un Mercedes negru şi îndreptându-se spre metereze. După câteva clipe, dintr-o alta maşină coborâră doi bărbaţi cu aparate de fotografiat la gât. Erau falşii „turişti”, dar adevăratele „dădace” ale Centralei CIA din Cipru.

Cei doi americani nu o lăsaseră o clipă singură pe Nahida Zaroual de când coborâse din cursa de Amman, dar nu intraseră deloc în vorbă cu ea. Nici Malko nu voia să se apropie, decât în caz de pericol.

Chiar de când sosise, îşi recuperase de la Ambasada americană Beretta 92 care îi atârna liniştitor la centură... Cercetările în legătură cu japoneza Kuniko de la Holi*day Inn nu d*useseră la nici un rezultat. Ciprioţii nu o cunoşteau...

O urmări din priviri *pe* Nahida care escalada bătrânele pietre, ducându-se spre el. Îşi terminase plimbarea printre zidurile învechite fără să se grăbească şi se opri pe o cornişă ca să fumeze o ţigară, apoi se îndreptă spre taxi. Nimeni nu îl băgase în seamă. Următoarea vizită era la Kyrenia.

Malko ajunse la câteva minute după tânăra femeie. Nici aici nu veniseră prea mulţi turişti, iar majoritatea erau englezi. Nahida Zaroual începu să urce spre micul port, apoi se aşeză la o masă din restaurantul în care Malko o zărise pe sora ei în compania lui Kuniko, japoneza de la *Holiday Inn.* Se instala şi el în localul alăturat şi comandă o cafea turcească…

Se scurse astfel o jumătate de oră. Nu se întâmplă nimic. Nici o legătură, în afară de doi tineri care voiau s-o agate. Descurajat, Malko plecă pe urmele Nahidei. Îi mai rămăsese o singură carte de jucat. Dar era mai mult decât un joc al întâmplării.

Se duse la taxi. După patruzeci de minute, era în camera lui de la *Hilton.* Pe la şase, cineva bătu la uşă. Era Nahida, sfârşită şi descurajată.

— Tot circul ăsta nu a servit la nimic! făcu ea trântindu-se pe pat. Nu am văzut pe nimeni. Mă întorc la Amman.

— Mai aşteaptă! o rugă Malko, mai avem ceva de făcut. A doua persoană cu care s-a întâlnit sora ta a fost chelneriţa japoneză de la restaurantul *Holiday Inn.* Dacă te duci acolo şi îi dai întâlnire, s-ar putea să meargă.

— Ce pot să-i spun eu?

— Pur şi simplu, îi spui că vrei să te întâlneşti cu ea. Dacă acceptă, nu va putea nega că nu o cunoaşte pe Zahra fiindcă te va recunoaşte. Dar fii atentă, că se teme. Eu nu am reuşit să stabilesc o legătură cu ea…

— Unde vrei să mă întâlnesc cu ea?

— Într-un loc public. La Nicosia, există un restaurant libanez, foarte liniştit *Abu Faisal.*

Nahida oftă din tot sufletul.

— M-am săturat, aş vrea să dorm mult. Mă gândesc tot timpul la Zahra…

La Amman, Malko o însoţise la Jordan Hospital, la morgă,

ca să recunoască cadavrul surorii ei gemene. Îngrozitoare corvoadă.

— Curaj, zise el. Mai rezistă şi în seara asta, după aceea, nu îţi voi mai cere absolut nimic. Dar este foarte important. Doar e sora ta şi trebuie să o răzbuni. De asemenea, trebuie să oprim o acţiune teroristă. Au operat deja o dată la Londra şi încă o dată la New York.

— Sunt de acord, făcu Nahida cu voce obosită. Dă-mi ceva tare de băut, altminteri, nu voi rezista.

*

* *

Cu stomacul strâns, Nahida pătrunse în restaurantul japonez de la *Holiday Inn.* Înăuntru se găseau vreo douăzeci de clienţi, printre care şi „turiştii" care o păziseră şi în plimbarea ei prin zona turcă. Ea se îndreptă spre masa din mijloc, cea unde se servea teppanyaki, aşa cum îi sugerase Malko. Ospătăriţa, strânsă cu un *obi,* apăru numaidecât. Când Nahida se întoarse cu fata la ea, japoneza încremeni, cu un amestec de surpriză şi de teamă în ochi. Privirile li se întâlniră, iar Nahida se grăbi să spună în şoaptă:

— Kuniko, trebuie să ne întâlnim, eu plec mâine. Surprinsă, japoneza o privi lung, o cercetă preţ de câteva clipe, apoi zise şi ea încetişor:

— La mine acasă, peste două ore, suflă ea, după ce termin aici.

Se întoarse repede ca să se ocupe de ceilalţi clienţi. Nahida fu nevoită dă dea comanda unui chelner. Mancă apoi fără prea mult apetit somonul la grătar cu sare, udat cu sake. Simţi deodată un nod în stomac atunci când îşi dădu seama că nu ştie unde locuieşte Kuniko...

În momentul în care ea ceru nota de plată, japoneza nu mai apăru. Căută în zadar să-i mai atragă atenţia înainte de a ieşi din restaurant. Imediat ce se văzu afară, se grăbi să se întâlnească cu Malko la *Hilton,* unde el mâncase.

— Am întâlnire! îl anunţă ea.

Bucuria lui Malko fu de scurtă durată, fiindcă nu ştia unde locuieşte.

— O să pun pază în faţă la *Holiday Inn* şi apoi o s-o urmăresc. Pe urmă, îţi voi spune unde locuieşte.

*

* *

Malko făcuse de trei ori înconjurul hotelului până să găsească intrarea de serviciu, pe Granikos Street. În afară de intrarea principală, era singura. Mai avea de aşteptat o oră, căci restaurantul se închidea foarte târziu. Se întoarse fără grabă la intrarea principală de la *Holiday Inn şi* era cât pe ce să se ciocnească de japoneză, înfăşurată într-un trenci, ieşind prin Regaena Street. O zări din profil şi doar o fracţiune de secundă. Îi lăsă puţin avans, însă inima îi bătea cu putere. De ce plecase mai devreme de la restaurant?

Planul lui funcţiona. Vizita falsei Zahra declanşase reacţia. Acum, trebuia să o păzească…

Japoneza merse pe Regaena Street cam două sute de metri, fără să se întoarcă. După aceea, când ajunse la podul din Solomon Square, o luă pe una din străduţele din vechiul oraş, îndreptându-se către „linia verde”. Când Malko ajunse la colţ, notă numele străzii: Guermanou Praton. Era o străduţă îngustă, mărginită de magazine închise şi foarte puţin circulată. Nu putea să se apropie mai mult. Japoneza rămase pe trotuarul de pe partea stângă. Străbătu două intersecţii mici. Apoi dispăru într-o clădire.

Malko ajunse în faţa unei porţi de garaj, la numărul 58. După aceea, traversă pe trotuarul de vizavi. Fereastra de la etajul al doilea se lumină. Acum ştia unde locuieşte japoneza şi trebuia să se întoarcă pe unde venise.

Nahida aştepta la *Hilton,* fumând nervoasă. El îi spuse adresa şi o sfătui să mai aştepte o jumătate de oră. Cei doi bodyguarzi de la CIA se aflau la câţiva metri. Malko îi făcu semn cu o privire unuia dintre ei, apoi se întâlniră în toaleta de la subsol şi îi spuse ce are de făcut.

Plecă apoi în strada Guermanou Praton. Ajuns la numărul 58, împinse poarta de garaj şi descoperi o intrare întunecoasă ce dădea într-o curte. Pe stânga, erau o scară exterioară şi nişte cutii de scrisori pe care nu scria nici un nume, doar numere. Se pare că în vechiul imobil erau numai şase apartamente. Intră să cerceteze curtea şi urcă scara ca să se asigure că totul era „curat”. După aceea, se ascunse în curte şi începu să supravegheze intrarea. Îşi

pregăti pistolul Beretta 92 punând un glonţ pe ţeava.

*

* *

Nahida Zaroual împinse poarta de la numărul 58, cu îndoială în suflet. Se simţea bine ştiindu-se protejată de CIA, însă inima tot îi bătea cu putere. În acelaşi timp, o forţă de nestăvilit o împingea înainte: dorinţa de a-şi răzbuna sora. Revedea în minte trupul Zahrei învelit cu cearceaful alb, coborât în groapă şi înmormântat cu faţa spre Mecca. În ciuda acestei viziuni, nu-i venea totuşi să creadă că nu va mai vorbi niciodată cu Zahra, nici că nu va putea s-o mai atingă…

Treptele din lemn scârţâiau sub paşii ei, la un aparat de radio cânta muzică grecească, un sirtaki şi îi veni brusc un chef nebun să danseze… Urca în continuare ca un automat. La etajul al doilea erau două uşi. Sună la prima, dar nu primi nici un răspuns, apoi încercă la cea de-a doua. Nici acolo nu auzi nimic, însă uşa se deschise imediat, ca şi cum cineva i-ar fi pândit zgomotul paşilor.

Chelneriţa de la *Holiday Inn* stătea în faţa ei, cu figura întunecată şi cu ochii ca două liniuţe. Ea închise uşa cu grijă şi o întrebă pe Nahida în engleză:

— Vreţi un ceai?

— Da, mi-ar face plăcere.

Apartamentul era micuţ, alcătuit dintr-o cămăruţă cu multe rafturi, o dormeză şi o măsuţă joasă aşezată în faţa ei, plus o chicinetă. Kuniko dispăru în ea câteva clipe, apoi reveni cu o tavă în mână. Era surâzătoare.

— Este ceai verde, zise ea. Vă place?

— Da, zise Nahida.

Era ceva în atitudinea japonezei care o neliniştea.

— Vreţi să ţineţi tava o clipă? îi ceru ea.

Nahida întinse mâinile ca să ţină tava. Imediat după ce o ridică, zări un pumnal fin pe care Kuniko îl ascunsese dedesubt şi pe care îl ţinea în mâna dreaptă. Într-o fracţiune de secundă, vârful îi apăsa gâtul Nahidei, de unde apăru o picătură de sânge.

— Ticăloaso! suflă japoneza. Nu mă cheamă Kuniko şi nici pe tine Zahra! Tu eşti nemernica de soră-sa, aia care

umblă cu imperialiştii! Imbecilo! Când mi-ai spus Kuniko, mi-am dat seama de toată porcăria, pentru că e numele pe care l-am spus unei singure persoane. Unui agent de-al americanilor! Acum o să crapi!

Groază o amuţise pe Nahida, însă, în clipa în care simţi lama pumnalului înfigându-se în gât, ea urlă cât o ţinu gura şi încercă să scape de japoneză.

O fracţiune de secundă mai târziu, uşa se dădu de perete, împinsă cu toată puterea lui Malko, ce apăru cu pistolul în mână. Japoneza se întoarse cu un mârâit de furie. Până se gândi ce să facă mai întâi, să o ucidă pe Nahida sau să se năpustească la intrus, ea se pomeni cu ţeava pistolului Beretta ochindu-i capul.

— Lasă pumnalul! strigă Malko.

Spre marea lui mirare, ea se supuse, apoi se îndreptă spre uşa deschisă a băii, unde intră cu câteva secunde înaintea lui Malko. Acesta văzu cum bagă mâna în trusa de toaletă, ia ceva şi duce la gură.

Apoi, se întoarse spre el cu o privire de nebună, cu pumnii strânşi şi fălcile încleştate. Deodată, corpul fu scuturat de o convulsie puternică, ochii se dădură peste cap. Ea deschise gura ca să respire mai bine, apoi se clătină, respiraţia deveni şuierătoare, trăsăturile, rigide şi se prăbuşi grămadă pe sol.

Malko se aplecă peste ea şi apăsa cu degetul pe carotida stângă. Inima bătea slab, simţi pulsul micşorându-se apoi oprindu-se de tot. Japoneza nu mai respira, omorâtă fulgerător de otrava pe care o înghiţise.

Malko se ridică şi veni lângă Nahida. Ţintuită pe dormeză, aceasta ţinea strâns rana de la gât.

— Îmi pare nespus de rău, zise Malko. Acum s-a terminat…

Aruncă o privire apartamentului frumos aranjat. Ultima lui pistă se întrerupsese brusc tocmai în clipa în care pătrundea în centrul sistemului inamic. Kuniko a preferat să se sinucidă decât să fie arestată, ceea ce înseamnă că a jucat un rol important în această nebuloasă teroristă pe care o urmărea de la Londra. O hăituiala presărată numai cu cadavre.

Se uită la chipul liniştit al japonezei. Oare ce secret ducea cu ea în mormânt?

Capitolul XVII.

— A înghiţit Norcuron, zise şeful Centralei CIA din Cipru. Este un derivat din curara care se prezintă sub formă de pulbere albă. În doze foarte mici, se foloseşte pentru anestezii. Un miligram este suficient ca să provoace moartea prin stop respirator. Printre lucrurile ei au mai fost găsite încă trei doze.

— Nimic altceva? întrebă Malko.

— Nimic, mărturisi americanul. Noi împreună cu poliţia cipriotă facem cercetări ca s-o putem identifica oarecum. Am trimis la Tokyo amprentele. Are un paşaport care pare în regulă, pe numele de Ayako Shinetoba, născută pe 6 decembrie 1965, la Kyoto. A venit în Cipru de doi ani şi a găsit imediat de lucru la *Holiday Inn,* după ce a fost câtva timp animatoare în cabaretul *Miami.*

Malko rămăsese perplex. Aparent, sinucigaşa avea o personalitate obişnuită, o chelneriţa fără trecut. Conducerea de la *Holiday Inn* nu avea nimic de spus, iar poliţia cipriotă nici atât. Şi, cu toate astea, era amestecată într-un fel sau altul într-o operaţiune teroristă irakiană. Pe deasupra, fusese atât de hotărâtă să se sinucidă. Trupul ei, depus la Morga din Nicosia, nu fusese cerut de nimeni…

Secretara intră în birou şi puse un fax în faţa şefului centralei. Acesta îl parcurse la repezeală, apoi fluieră surprins şi i-l întinse lui Malko.

— A sosit direct de la Tokyo! Paşaportul lui Ayako Shinetoba aparţine unei japoneze care făcea o vizită în Irak în 1988. Dar i-a fost „furat” la Bagdad. Adevărata Ayako Shinetoba locuieşte în Tokyo unde lucrează la o firmă de produse cosmetice. La vremea respectivă, ea a declarat autorităţilor irakiene şi japoneze pierderea paşaportului. Ca să poată fi folosit, au schimbat numai fotografia.

— Irakienii sunt specialişti în sportul ăsta, zise Malko. Serviciile lor se servesc după aceea de ele ca să-şi trimită oamenii în diferite ţări. Deci, japoneza de la *Holiday Inn,* oricare i-ar fi fost numele, lucra pentru Moukhabaratul

irakian.

— Cu siguranţă, confirmă Wilson Parker. Rămâne de aflat ce rol avea. Mai aştept încă un fax de la Tokyo unde am trimis şi amprentele. Aici nu există nici măcar un consulat japonez.

Mai băură puţină cafea. Malko o lăsase pe Nahida la *Hilton,* sub paza celor două „dădace" de la CIA. Urmărirea începută la Londra nu era prea concludentă. Se lovea de oameni feroce, hotărâţi, care păreau întotdeauna cu un pas înaintea lui. Cu toate acestea, avansa şi el, chiar dacă călca pe un pat de cadavre…

Secretara intră iarăşi în biroul şefului centralei cu un fax lung de un metru.

— A sosit răspunsul din Tokyo, *sir,* zise ea, apoi se retrase. Wilson Parker întinse documentul pe birou şi exclamă imediat surprins:

— Japonezii au făcut treabă bună! În realitate, fata asta se numeşte Setsko Ayakawa. Este ultimul recrut al Fracţiunii Armatei Roşii japoneze. Sekigun-Ha!

Lui Malko nu-i venea să-şi creadă auzului. Fantoma unei cauze apuse bazată pe utopia revoluţionară din anii 70, ai cărei membri fuseseră deja aruncaţi la coşul de gunoi al istoriei. De fapt, aşa se părea.

— Vă imaginaţi! strigă americanul nevenindu-i să creadă. Chelneriţa asta micuţă, membră în această organizaţie de nebuni furioşi! Nu e a-de-vă-rat!

Malko era de aceeaşi părere.

Fracţiunea Armatei Roşii din Japonia fusese creată la sfârşitul anilor şaizeci de o superbă fată cu părul lung şi drept, Fusako Shinegobu, studentă la Universitatea Majli din Tokyo. Îndrăgostită de extrema-stângă, ea organizase o mişcare de subversiune nihilistă, combinată cu doctrina revoluţionara. A fost un război orb dus împotriva ordinii japoneze. La vremea respectivă, Fusako Shinegobu nu ezitase să danseze în cabaretele cu striptease din Tokyo ca să adune ceva bănuţi pe care apoi îi împărţise săracilor…

Din păcate, activităţile ei nu au rămas la fel de nevinovate. Convingând un grup de fete şi băieţi, ea s-a dedat unei serii de atacuri asupra unor posturi de poliţie din

Japonia şi, în 1971, a atacat un avion al companiei JAL[49] care făcea cursa Tokyo – Puyong-Yang, în Coreea de Nord. Această ispravă a făcut ca gruparea Sekigun să intre în istorie. Bineînţeles că autorităţile nord-coreene i-au primit cu braţele deschise pe aceşti „revoluţionari”. Marele lider Kim Il Sung afirmase chiar despre ei că: „voi sunteţi la fel de preţioşi ca ouăle de aur”.

Însă aceste cuvinte înflăcărate nu i-au ferit de probleme. Urmărită de poliţia japoneză, Fusako Shinegobu a fost nevoită ca, împreună cu treizeci dintre tovarăşii ei, să se refugieze în Orientul Mijlociu şi să se alăture grupărilor extremiste palestiniene adunate în valea Bekaa. Acestea s-au bucurat nespus când au văzut că le sosesc întăriri, iar japonezii, copleşiţi de putere şi-au exersat spiritul înflăcărat revoluţionar pe un teren nou de acţiune.

Prima lor operaţiune de răsunet a zguduit opinia publică mondială. Pe 7 mai 1972, pe aeroportul Lod din Tel Aviv, trei japonezi din Sekigun şi-au scos din bagaje armele automate şi au mitraliat toţi pasagerii care se aflau în jurul lor. Bilanţul s-a soldat cu douăzeci şi şase de morţi şi aproximativ o sută de răniţi. Doi membri ai comandoului au fost ucişi de poliţia israeliană, iar cel de-al treilea, Kozo Okamoto, în vârstă de numai douăzeci şi doi de ani, a fost arestat şi a declarat că Armata Roşie japoneză a trecut la lupta de clasă împotriva sioniştilor…

Doi ani mai târziu, Armata Roşie japoneza şi-a făcut din nou apariţia cu ocazia luării de ostatici din Ambasada Franţei din La Haye. Principalul lor obiectiv fusese eliberarea unuia dintre membrii lor, un oarecare Yoshiaki Yamada, arestat la Orly când se pregătea să se lanseze într-o serie de atentate în Europa. Luarea de ostatici a fost condusă de o femeie, Kazue Yoshimura. Pe 16 septembrie, echipa fracţiunii Sekigun zbura spre Siria cu un tovarăş eliberat şi cu preţul răscumpărării în valoare de trei sute de mii de dolari… De acolo, au plecat la baza lor din Bekaa, unde Sekigun îşi pregătea viitoarele lovituri: atacul ambasadelor americană şi suedeză din Kuala Lumpur, în 1975 şi explozia unui avion al companiei JAL, la Decca, în

[49] Japan Airlines (n.a.).

1977.

De atunci, pusă la naftalină chiar de „naşii” ei, sirienii, dar cu baza tot în Liban, fracţiunea Sekigun a rămas tăcută până de curând. Majoritatea serviciilor de informaţii o consideră ca retrasă din activitate, deşi mai există un nucleu de vreo cincisprezece persoane reunite sub sceptrul încă strălucitor al lui Shinegobu, care acordă din când în când câte un interviu în ziarele japoneze, din sălaşul ei din Bekaa.

Recent însă, Sekigun s-a trezit la viaţă. S-a auzit că, la cererea sirienilor, a plecat din Liban, iar Statele Unite i-au cerut Siriei să nu mai acorde azil teroriştilor în partea Libanului controlată de trupele siriene. Însă nimeni nu ştie unde au reuşit să se adăpostească fugarii din Sekigun. Şi toată lumea era convinsă că şi-au încetat definitiv activitatea.

Cu toate astea, în 1994, un activist al grupului, Yukiko Ebita, a fost arestat la Bucureşti, unde venise cu un paşaport fals peruvian. După doi ani, în 1996, i-a venit rândul lui Kazue Yoshimura, organizatoarea luării de ostatici din La Haye, să fie prinsă şi arestată la Lima, în Peru. La sfârşitul lui martie, Yoshimi Tanaka, un alt membru al grupului Sekigun, a fost prins la graniţa dintre Cambodgia şi Vietnam, însoţit de trei diplomaţi nord-coreeni şi având asupra lui un teanc de dolari falşi.

Ceilalţi membri au rămas ascunşi undeva, prin lume. Chelneriţa de la *Holiday Inn* era oare un element izolat, ori avea legături cu nucleul bandei care era de negăsit? Malko şi şeful Centralei CIA se priviră. Americanul zise cu tristeţe:

— Nu-mi place deloc. Aceşti supravieţuitori ai altor vremuri sunt nişte „clienţi murdari”. Nişte fanatici care nu se dau în lături de la nimic. Nişte nebuni furioşi pe care Occidentul şi în special Statele Unite şi Israelul îi aruncă ca pe nişte gunoaie. Atentatul de la Lod stă mărturie.

Fantomele din Sekigun se transformaseră în mercenarii morţii. Şeful centralei gândea la fel ca Malko.

— Dar furioşii ăştia nebuni, de când s-a destrămat URSS-ul şi de când Siria i-a părăsit, au nevoie să supravieţuiască într-un fel până îşi vor găsi alţi „sponsori”.

— Dar până acum nimeni nu s-a gândit ca au vreo legătură cu Irakul? întrebă Malko.

— Din câte ştiu eu, nu. Însă, înainte de arestarea lui Kazue Yoshimura la Lima, pe care au găsit-o cu paşaport fals peruvian, nu se ştia dacă a avut vreo legătură cu Cărarea Luminată sau cu mişcarea Tupac Amaru, responsabilă de luarea de ostatici din Ambasada Japoniei de la Lima, la sfârşitul lui 1996.

— Dar această Setsako Ayakawa nu se retrăsese în Cipru, observă Malko. Aproape că i-a mărturisit acest lucru Nahidei Zaroual înainte să se sinucidă. Însuşi gestul pe care i-a făcut dovedeşte că ştia multe lucruri. Nu uitaţi că pachetele conţinând bacilul de antrax expediate la New Jersey veneau din Cipru. După părerea mea, fata asta care avea un serviciu stabil nu trebuia să-i servească decât pe cei „de-ai casei", adică pe mesageri, cum a fost şi Zahra Zaroual. Aceasta îi transmitea informaţii sau ordine pe care japoneza le transmitea mai departe altor persoane.

— Dar nu ştim nimic despre acestea, făcu Wilson Parker.

— Poate că există vreo pistă de cercetat, îi sugeră Malko. Fiind obişnuiţi să trăiască în afara legii, oamenii aceştia sunt extrem de prudenţi. Ca să o întâlnească pe Zahra. Setsako Ayakawa s-a dus în zona turcă. Poate că şi celelalte întâlniri şi le dădea tot acolo.

— Cum am putea dovedi acest lucru?

— Există o metodă. Să ne uităm în registrele de călători de la punctul de control turc din ultimele trei luni. Să căutăm întâi călătoriile lui Setsako Ayakawa. Aici nu vom întâmpina nici o problemă. După aceea, să căutăm numele persoanelor care au trecut în aceeaşi zi cu ea. Să introducem aceste date în calculator. Daca se întâlnea mereu cu aceeaşi persoană, va reieşi de aici.

— Ce idee extraordinară! recunoscu Wilson Parker, însă mă tem că nu ne va duce nicăieri. Ciprioţii mi-au spus că, în afară de chelneriţa de la *Holiday Inn,* alţi japonezi nu mai sunt aici.

— Nu japonezi cu paşapoarte japoneze, dar fata din grupul Sekigun arestată la Lima avea paşaport peruvian. Poate că acelaşi caz îl vom întâlni şi aici.

— Îi sun imediat pe turci, zise Wilson Parker în încheiere. Singurul risc ar fi să găsim ca şi prima dată pe cineva inabordabil…

Gândul că un comando din Sekigun umbla liber cu arme bacteriologice îi dădea fiori reci pe şira spinării. Nişte oameni nebuni, mânaţi de o ură oarbă pentru lumea capitalistă.

*

* *

Nahida Zaroual se uita la televizor în apartamentul lui Malko de la *Hilton.* Dăduse o declaraţie la poliţia cipriotă, iar şocul agresiunii a cărei victimă fusese de curând se adăugase celui al morţii surorii ei.

Malko o găsi tolănită într-un fotoliu, uitându-se la CNN cu un aer absent şi cu un pahar de scotch în mână. De la plecarea lui Malko, sticla de Defender scăzuse vizibil. Ea ridică spre el o privire întunecată.

— Cred că plec mâine la Amman.

— Am identificat-o pe japoneză, o anunţă Malko.

El îi aprinse ţigara Nahidei cu bricheta Zippo ornată cu blazonul lui şi începu să-i povestească tinerei copleşind-o şi mai tare.

— Nu-mi vine să cred că sora mea a fost amestecată în povestea asta oribilă, oftă ea. Oamenii ăştia sunt nebuni…

— Nu sunt nebuni, o corectă Malko. Sunt nişte fanatici manipulaţi de o mare putere ca Irakul. Îşi imaginează că trăiesc numai ca să le vină de hac duşmanilor dintotdeauna, imperialiştii. Irakienii le furnizează banii, armele, actele false şi le cer în schimb nişte „servicii”… Setsako Ayakawa s-a sinucis pur şi simplu ca să nu-şi denunţe complicii. Îţi închipui un grup ca acesta care ameninţă omenirea?

— Cam greu, recunoscu Nahida Zaroual. Nici nu mai ştiu ce e cu mine. Am chef să-mi schimb ideile, să uit ultimele zile. Du-mă undeva în seara asta!

— Cu plăcere!

Se apropie de valiza deschisă a femeii, luă o rochie şi i-o întinse.

— Uite. Pe asta o purtai la Londra, la *Annabel’s.*

Nahida îşi termină băutura dintr-o înghiţitură, lăsând pe

fundul paharului doar cuburile de gheaţă şi luă rochia zâmbind puţin forţat.

— Voi încerca să mă fac frumoasă.

*

* *

În seara aceea, Nahida era cea mai frumoasă. Lumânările din cârciuma *Kalymnos* îi luminau figura cu flacăra lor jucăuşă. Se machiase cu mare grijă, iar gravitatea întipărită pe chipul ei îi dădea un farmec aparte. Malko reuşise să facă rost de o sticlă de şampanie Taittinger Comptes albă din 1989, care mergea de minune cu peştele prăjit. O muzică suavă crea o atmosferă apăsătoare, abia tulburată de vocile şi de hohotele de râs de la masa vecină. Nahida aruncă într-acolo o privire plină de tristeţe.

— Eu nu o să mai fiu niciodată veselă, zise ea în timp ce se juca distrată cu bricheta lui Malko, deschizând-o şi închizând-o la loc cu zgomotul caracteristic. Malko îi luă mâna şi i-o sărută.

— Eu sper că da.

Terminară şampania sporovăind despre nimicuri. Malko nu-şi putea înfrâna dorinţa pe care o simţea pentru Nahida. Rochia pe care şi-o pusese la cererea lui îi venea ca o mănuşă, punându-i în valoare sânii grei. Ea îşi încrucişa privirea cu a lui, schiţă un surâs, îi întinse bricheta cu blazonul familiei şi îi propuse:

— Haideţi să plecăm.

*

* *

Abia intraţi în apartament, Malko o luă pe Nahida în braţe. Ea se lăsă în voia lui, întorcându-i chiar sărutările. Nu mai făcuseră dragoste de la prima lor întâlnire. Încet, încet, Nahida răspunse dorinţei lui Malko, îşi lipi pântecele de el, iar respiraţia îi deveni mai sacadată. Se clătinau în mijlocul camerei. Malko o luă pe tânăra femeie de mână şi o duse în pat, unde aceasta se lungi cu ochii închişi.

El începu să o mângâie din nou, ridicând încet rochia lungă, cu gesturi din ce în ce mai îndrăzneţe. Nu voia să o dezbrace complet pe Nahida. Rochia era atât de vaporoasă că nu îl deranja nici un pic. Totuşi, Nahida nu prea se lăsa.

Văzând că ea e mai reţinută, el îşi rări mângâierile. În acea clipă, tânăra deschise ochii.

— Fă dragoste cu mine, murmură ea.

Când se aşeză peste ea, coapsele se deschiseră cu docilitate. O pătrunse fără dificultate, explorându-i cu meticulozitate pântecele. Nahida îl cuprinse în braţe şi se mişca uşor o dată cu el, păstrând acelaşi ritm. Malko se mişca din ce în ce mai repede şi simţi seva urcând din străfunduri.

— Vino! Vino! îi ceru Nahida.

El o ascultă şi se răspândi în ea cu un mârâit de plăcere. Nahida deschise ochii, iar Malko îi întâlni privirea de o adâncă tristeţe.

— Iartă-mă, zise ea, nu pot să juisez. Mă gândesc întruna că, dacă nu ne-am fi întâlnit la Londra, acum sora mea nu ar zăcea în pământ pe vecie.

El rămase nemişcat în ea, aşteptând să se repete vraja. Ştia că e ultima oară când mai fac dragoste. După un timp se retrase. Imediat, coapsele Nahidei se închiseră uşurel, ca o scoică ce vrea să se apere. Se întoarse pe o parte şi adormi.

*

* *

Telefonul sună în timp ce Nahida mai dormea încă, îmbrăcată cum rămăsese de cu seară. Malko se grăbi să răspundă.

— Am găsit! îl anunţă triumfător Wilson Parker. Oamenii mei s-au cocoşat astă-noapte verificând listele turcilor.

— Ce anume aţi găsit?

— De fiecare dată când Setsako Ayakawa trecea în zona turcă, se ducea şi un bărbat care nu era prezent niciodată când ea nu se afla acolo.

— Cine este? Un japonez?

— Nu. Are un paşaport libanez pe numele de Abad Al Chir. Are domiciliul în Cipru.

— Unde?

— La Dometios, un sătuc aflat la câţiva kilometri de Nicosia, practic pe „linia verde”.

— Sosesc acum, zise Malko.

Capitolul XVIII.

Fusako Shinegobu urcă scara ce ducea la primul etaj al vilei albe, de formă cubică, izolată, care se afla la numărul 66, pe Odos Ebbarateidi, drumul de legătură între satul Dometios şi Ortakiol. Ajunse pe terasa acoperită ce străjuia şoseaua şi strânse rufele care se uscau pe frânghii. În acelaşi timp, cerceta cu privirea spaţiul ce înconjura vila. Căutând să descopere cel mai mic semn de îngrijorare. Putea fi un lucru fără importanţă, însă orice noutate putea fi sinonimă cu pericolul. În douăzeci şi opt de ani de fugă prin lumea întreagă, dacă a reuşit să scape de cei care o hăituiau, datora acest lucru vigilenţei care o ţinea trează în orice moment.

În partea dreaptă, nu zări nimic suspect. Şoseaua Odos Ebbarateidi era împărţită în două de un baraj făcut din canistre vechi pentru ulei, vopsite în alb şi albastru, întărite puţin mai departe de o barieră şi de un panou albastru ce indica „zona tampon”, adică terenul viran care despărţea partea turcă de cea greacă. Din 1974, nimeni nu se mai ducea în satul Ortakiol, aflat în zona turcă, cu alte cuvinte, în altă lume. Cu toate acestea, câmpia se întindea cât vedeai cu ochii, primitoare, până la masivul muntos, în stânga drumului, se înălţa o clădire albă cu acoperiş din tablă ondulată, vopsit în albastru, ce adăpostea un mic detaşament al trupelor ONU, cu misiunea să evite orice fel de incidente.

Japoneza cercetă apoi spaţiul din faţa ei – câmpia şi câţiva copaci – şi sfârşi cu porţiunea de drum ce ducea la Dometios. Era pustiu ca întotdeauna, pentru că se înfunda. Ultimele case de la periferie se aflau la mai puţin de cinci sute de metri de vila în care se ascundea de mai bine de un an. În afară de trupele ONU şi de câţiva puşti care se învârteau pe acolo, nimeni nu venea niciodată în zonă.

Liniştită, Fusako Shinegobu coborî cu un braţ de rufe. Ziua, nu ieşea niciodată afară. Deşi, cine ar recunoaşte-o pe studenta sexy de odinioară cu părul lung, negru şi bine

făcută, în femeia aceasta tunsă scurt, încărunţită înainte de vreme, cu figura ascunsă de ochelari de soare. Îmbrăcată mereu cu o bluză largă şi pantaloni?

De mai multe ori pe zi făcea aceste inspecţii obligatorii. Experienţa o învăţase că niciodată nu îţi puteai lua destule măsuri de prevedere. De aceea, nici unul dintre sătenii din Dometios nu bănuia că acest târguşor adăpostea câţiva dintre cei mai fanatici terorişti din lume. Şi asta pentru că, la fel ca şi soldaţii japonezi din al doilea război mondial care au rămas pe insulele din Pacific ani îndelungaţi după terminarea conflictului, Fusako Shinegobu şi ai săi nu abandonaseră niciodată lupta.

Izolată la marginea drumului înfundat, vopsită în întregime în alb, pătrată, cu ferestrele în ogivă, compusă din parter plus un etaj şi un garaj ce se deschidea direct în stradă, vila de la numărul 66 nu atrăgea cu nimic atenţia. Pe acoperiş avea un rezervor din zinc, pentru apă ca mai toate casele din Cipru şi era înconjurată de plantaţii de măslini ce creşteau pe un teren gălbui şi arid. Singurul lux al vilei era telefonul pe care ocupanţii ei nu-l foloseau niciodată.

Cu şase ani în urmă, locuitorii din Dometios îi văzuseră sosind aici. Erau libanezi din Bekaa, hotărâţi să rămână în Cipru după războiul civil. Erau două perechi ce semănau a ţărani. Nu se amestecau printre săteni, dar îşi făceau cumpărăturile din Dometios, întotdeauna foarte politicoşi şi surâzători, însă distanţi. O dată pe săptămână se duceau să-şi vândă produsele unei fabrici de ulei de lângă Nicosia. Tot în apropiere de vilă, mai aveau şi câţiva stupi, iar mierea o comercializau la oraş.

Pe scurt, erau nişte oameni fără trecut, care s-au integrat perfect în mediul rural. Printre ţăranii ciprioţi din sat, dintre care unii au fost alungaţi din zona turcă, se numărau şi aceşti refugiaţi care susţineau că au pierdut tot ce aveau în Liban. Bineînţeles că nu aveau aceeaşi religie, dar acest lucru nu părea să-i stingherească prea mult. Le explicau că uneori se duceau în zona turcă să se roage într-una din numeroasele moschei. De Anul Nou ortodox, întotdeauna le făceau cadou vecinilor câteva borcane cu miere.

Aceştia nici măcar nu bănuiau că, în afară de locuitorii ei obişnuiţi, casa mai găzduia, de câteva luni bune, ultimul nucleu puternic al Armatei Roşii japoneze format din: Fusako Shinegobu, Mitsouku Kagashi, Tutsaku Yamano şi un „aliat” peruvian din gruparea Tupac Amaru, Gustavo Lievas. Fusako Shinegobu instaurase aici o disciplină de fier. Fotografia ei şi cele ale complicilor ei erau afişate în toate comisariatele de poliţie din Japonia, iar Interpolul difuza frecvent ordine de căutare. Din fericire, datorită ajutorului primit de la nord-coreeni. Apoi de la sirieni şi de la irakieni, Shinegobu şi grupul condus de ea au beneficiat mereu de acte false care le permiteau să se deplaseze în toată lumea. În rest, nu trebuia sub nici o formă să atragă atenţia.

Încăperea principală din toată casa, care servise odinioară drept living-room şi sufragerie, era ticsită de valize, de saci şi de pachete. În realitate, Walid şi Abad erau palestinieni, ca şi nevestele lor, afiliaţi la gruparea lui Abu Ibrahim. Acesta i-a însărcinat la vremea respectivă să stabilească o bază logistică în Cipru.

Fusako Shinegobu se simţea într-o stare ciudată de tensiune. Pentru prima dată de mult timp. Îşi va nimici ea singură duşmanii. Se întoarse către un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu un pronunţat aer de sud-american, care citea într-un colţ.

— Gustavo, tu iei cursa companiei El Al pentru Tel Aviv de la nouă şi jumătate seara. Nu trebuie să întârzii. O să-ţi ia mai mult de două ore pentru formalităţi. Trebuie să pleci pe la trei.

— Iau autobuzul din Dometios la două şi jumătate, răspunse peruvianul.

Era amantul lui Shinegobu, un aliat al grupului Tupac Amaru şi cel care a organizat luarea de ostatici din Ambasada Japoniei din Lima, Era un revoluţionar adevărat. Shinegobu îl privi cu un soi de tandreţe. Nu se putea lipsi de el. După cele întâmplate cu Lod, israelienii se temeau prea mult de japonezi ca să-şi mai asume vreun risc.

— După ce termini, continuă japoneza, iei avionul pentru Madrid, apoi pentru Bogota. Acolo, ştii unde mă găseşti.

Se hotărâse să dea singură lovitura în Statele Unite. Va

trece prin Atena, unde controalele sunt aproape inexistente. De acolo, se va duce în America Latină. Vor pleca cu toţii definitiv din Cipru, care devenise un pericol datorită ultimelor evenimente. Ancheta întreprinsă de CIA se apropia vertiginos de ei. Trebuiau să aibă un avans considerabil.

Era ultima lor zi petrecută în Cipru. O dată cu lăsarea serii, vor pleca definitiv. Prietenii lor din gruparea lui Abu Ibrahim îşi făcuseră cu toţii bagajele, în afară de Abad, cel mai tânăr dintre ei, care va pleca ultimul. După ce îşi vor lua tălpăşiţa, va izbucni un incendiu cu efect întârziat care va distruge părţile „sensibile" din casă, adică acelea în care se pregătise amestecul mortal ce conţinea bacilul de antrax şi elementele livrate de irakieni. Nu erau prea multe lucruri: nişte cuve de fermentare, o centrifugă, un sistem rudimentar de încălzire a cuvelor şi material pentru liofilizare. Într-o încăpere de la subsol, au umplut nişte recipiente sub presiune cu un gaz inert şi cu sporii mortali, cu ajutorul unei aparaturi foarte simple.

Bineînţeles că nu se compara cu bomba atomică... Însă epidemiile de „ciumă neagră" brusc apărute, care se vor răspândi în mai multe ţări, vor teroriza întreaga populaţie care se credea apărată de toate relele.

Gustavo termină de pus în geanta lui vreo şase conteinere ce conţineau o soluţie de aerosol încărcată cu suşe de antrax. Era de ajuns să le vaporizeze pe stradă, într-o sală de spectacol sau pur şi simplu dintr-un loc plasat mai sus, ca oamenii să inspire sporii ucigători şi să moară în numai patruzeci şi opt de ore... Fireşte că acesta nu era un mijloc prea eficient de distrugere în masă, dar cu siguranţă va semăna panică într-o ţară ca Israelul.

Dacă totul mergea strună, Gustavo avea timp să infecteze două sau trei localităţi diferite şi să plece înainte ca israelienii să-şi dea seama ce s-a întâmplat.

În cazul Statelor Unite şi Marii Britanii, Shinegobu procedase în alt mod, trimiţând pur şi simplu materialul – conteinere şi sticle – la adrese sigure. La post restant sau la reţelele logistice.

În acest fel, ea şi complicii ei călătoreau cu mâinile în buzunare, doar cu o listă a obiectivelor alese de

Moukhabaratul irakian. Echipa care a acţionat la Londra a plecat deja spre Bogota. Actele lor erau atât de bune încât puteau să păcălească toate controalele de la frontiere. Mai cu seamă că *nimeni* nu îi bănuia. Pentru toate serviciile secrete din lume, în afară poate de cele japoneze, gruparea Sekigun era o fantomă bătrână şi prăfuită, un vestigiu al anilor de plumb Mentalitatea japoneză nu era prea bine cunoscută. Adevăraţii samurai nu renunţau niciodată la luptă.

La urma urmei, japonezei puţin îi păsa de Irak şi de Saddam Hussein. Ea urma calea răzbunării personale, lupta nebună împotriva imperialismului reprezentat îndeosebi de America şi de aliaţii acesteia. Dacă ar fi îndrăznit, ea s-ar fi războit şi cu Japonia, însă riscurile erau prea mari. Nu ţinea morţiş să putrezească într-o închisoare din Tokyo până la sfârşitul zilelor.

Cu Saddam Hussein avea în comun doar dorinţa frenetică de răzbunare. Hazardul îmbina convenabil lucrurile, căci amândoi aveau aceiaşi duşmani. De altfel, Fusako Shinegobu îl admira sincer pe Saddam Hussein. Aflându-se sub embargo şi sub supravegherea stricta a americanilor care îi inspectau armamentul de ani de zile, dictatorul irakian păstrase totuşi un mijloc de a riposta. Fireşte, o ripostă modestă, dar care putea să destabilizeze numeroase ţări şi să semene teroarea.

— Tutsaku, pune masa, îi ordonă Shinegobu.

Era ultima oară când mâncau împreună. Cu această ocazie. Fusako îl trimisese pe Abad la Nicosia unde Setsako Ayakawa îi dădea tot ceea ce însemna o adevărată mâncare japoneză. Shinegobu, care de obicei abia se atingea de mâncare, îşi recăpătase pofta de mâncare la gândul că va lupta din nou.

Oare cum va reacţiona opinia publică din ţările în care va răspândi ciuma neagră din Bagdad? Fusako Shinegobu aştepta cu nerăbdare primele rezultate ale atentatelor sale. Nu putea însă să-şi explice cum de reuşiseră americanii să ţină sub tăcere primele două atacuri. Dar va face în aşa fel încât această tăcere să fie ruptă. Se auzi o bătaie în uşă, apoi un glas zicând:

— *That's* Abad.

Tutsaku se duse să deschidă. Shinegobu se uită la mâinile goale ale palestinianului.

— Unde este mâncarea?

— Setsako nu a venit la întâlnire, am aşteptat-o o jumătate de oră.

Fusako Shinegobu simţi o greutate în stomac. Setsako Ayakawa era o persoană în care avea deplină încredere. Trebuie să fi intervenit un motiv foarte grav ca să nu vină la ultima întâlnire.

Acum era prea târziu ca să facă o anchetă la Nicosia. Nu îndrăznea să sune la chelneriţa de la *Holiday Inn.* Dacă telefonul era ascultat, se va trăda cu siguranţă. Iar dacă i s-a întâmplat ceva lui Setsako, cu cât vor pleca mai repede, cu atât va fi mai bine…

— Nu-i nimic, făcu ea, vom mânca ce avem pe aici. Abad, rămâi pe terasă ca să vezi ce se mai întâmplă.

*

* *

Malko se uita gânditor la adresa comunicată de KYP. Şeful centralei înconjurase cu un cerc roşu satul unde trăia Abad Al Chir, situat chiar pe „linia verde".

— De data asta, zise el, trebuie să avansăm. Zahra Zaroual s-a dus de mai multe ori să se întâlnească cu el. Acum că am aflat că ea era în legătură directă cu Bagdadul. Înseamnă acest Abad Al Chir este veriga următoare, deci omul care transmite ordinele celor ce comit atentatele.

— Dar comandoul care le-a asasinat pe cele şapte persoane la Amman şi după aceea, pe Zahra Zaroual? obiectă americanul. Oare nu au fost aceleaşi persoane?

— Nu cred, zise Malko gânditor. Abad Al Chir este în Cipru, iar ele, în Iordania. Cipru este o insulă de pe care nu ieşi chiar atât de uşor. Cele două grupuri lucrează pentru aceeaşi cauză, însă au sarcini diferite.

— Zahra Zaroual s-a întâlnit cu *două* persoane, obiectă americanul. Cu bărbatul pe care noi îl cunoaştem sub numele de Mohammed Ali Boudiaf şi cu Setsako Ayakawa. De ce oare?

— Eu cred că Zahra făcea legătura cu Setsako. Care,

după aceea. Îi transmitea ordinele lui Abad Al Chir. Nu ştiu ce rol avea Mohammed Ali Boudiaf. Dar vom afla…

— Încă nu am anunţat poliţia cipriotă, zise Wilson Parker. Ce facem?

— Să mai aşteptăm puţin, îi sugeră Malko. Riscul de a fugi din Cipru este foarte mic. Cel puţin până diseară. Mă duc să dau o raită prin satul Dometios. Dacă acolo nu aflu nimic, o să-i anunţăm pe ciprioţi până la sfârşitul zilei.

— Nu faceţi nici o prostie, îl imploră şeful Centralei CIA. Doar cunoaşteţi miza.

— Dacă îi anunţăm pe ciprioţi înainte să aflăm mai multe, îl contrazise Malko, s-ar putea să acţioneze cu nepricepere şi să le atragă atenţia. Eu nu vreau să-mi asum nici un risc. Mă duc doar în recunoaştere. Dacă observ cel mai neînsemnat lucru, vă sun de acolo pe telefonul portabil, iar dumneavoastră le spuneţi ciprioţilor să intervină imediat.

*

* *

Dometios semăna cu oricare alt sat cipriot, cu căsuţele albe, cu biserica ortodoxă, cu câteva magazine şi cu plantaţiile de măslini de jur-împrejur. Malko se opri în centrul satului şi întrebă unde este strada Ebbarateidi. Cineva îi arătă un drum care ducea spre câmpia tăiată în două de „linia verde”.

— Acolo este! Nu se poate să nu o găsiţi, căci se-opreşte în linia de demarcaţie…

Malko plecă, coborând panta lină, verificând cu coada ochiului numerele pe lângă care trecea. După numărul 64, nu se vedea decât câmpul Nimerise altă adresă! Merse în continuare şi nu îi yeni să creadă când zări numărul 66 scris pe zidul gros şi alb. Încetini şi zări o maşină veche în garaj, apoi merse mai departe, până ajunse la bariera făcută din bidoanele albastre şi albe. Opri ca şi cum s-ar fi rătăcit, apoi se întoarse. Locul nu era uşor de supravegheat. Fusese bine ales.

Înainte să plece, coborî din maşină ca să-l întrebe pe un soldat din trupele ONU dacă nu putea trece mai departe. Bineînţeles că nu era voie. Se urcă din nou în maşină şi puse pistolul pregătit cu un glonţ pe ţeava jos lângă scaun.

Deşi îi promisese şefului centralei că nu va face nici o prostie, murea de poftă să bată la uşa vilei albe.

Se îndrepta încet spre Dometios. Când ajunse la cincizeci de metri de casa albă, zări uşa deschizându-se, iar în prag se ivi un bărbat cu un sac în spinare şi cu o valiză din pânză în mână. Acesta merse pe drum câţiva paşi, zări maşina şi îi făcu imediat semn să oprească la fel ca oricare autostopist.

Malko frână. Norocul se afla de partea lui. Prin parbriz, el văzu că nu era un arab. Avea tenul închis, păr lung, negru şi puţină bărbuţă. Când Malko lăsă geamul în jos, bărbatul îl întrebă în engleză cu un puternic accent spaniol:

— Mergeţi la Nicosia?

— Da, răspunse Malko.

— Mă luaţi şi pe mine? Mi-e frică să nu pierd autobuzul. Cel din sat vine întotdeauna cu întârziere. Trebuie să iau avionul din Larnaca.

— Bineînţeles, făcu Malko bucuros.

— Pot să-mi pun lucrurile în portbagaj? îl întrebă bărbatul. Malko se dădu jos şi se duse să deschidă portbagajul, urmat de autostopist…

Acesta aruncă înăuntru sacul, pe urmă valiza. În clipa în care Malko se pregătea să închidă portbagajul, se aplecă şi văzu că necunoscutul îl ameninţa cu pistolul. Cu capota ridicată, nu puteau fi zăriţi din sat.

— Faceţi ce vă spun, că altfel vă trag un glonţ în cap, îi ordonă străinul.

Vocea se schimbase şi nu mai zâmbea. Pulsul lui Malko se acceleră imediat. Expediţia lui reuşise nesperat de bine. Noroc că CIA cunoştea adresa. Dacă Wilson Parker vedea că nu mai vine, dădea sigur alarma.

Privirea lui o întâlni pe cea a adversarului. Era rece şi hotărâtă. Nu era un amator.

— Nu înţeleg nimic, începu el. Ce vreţi? Banii mei? Autostopistul nu catadicsi să-i răspundă. Îl răsuci şi îl cotrobăi, apoi îl împinse în faţă.

— Intraţi în casa asta!

Traversară drumul unul în spatele celuilalt. Dinăuntru îi urmărea cineva, căci uşa se deschise înainte să ajungă în dreptul ei. Malko zări o încăpere foarte întunecoasă. O

femeie cu o figură dură, cu părul cărunt şi ochii ascunşi de nişte ochelari de soare. Îl ameninţa cu un pistol-mitralieră Skorpio. Ţintindu-i abdomenul.

— Culcaţi-vă pe burtă! îi ordonă ea în engleză.

Fiindcă nu se mişca destul de repede, din întuneric apăru un bărbat care îi puse piedică şi îl trânti la pământ. Imediat, cei doi bărbaţi se năpustiră asupra lui şi îi legară mâinile la spate cu o sârmă subţire.

— L-ai controlat, Gustavo? îl întrebă femeia cu Skorpio.

— Da. Nu am găsit nimic.

— Controlează şi maşina, apoi întoarce-te!

Gustavo ieşi. Malko încerca să-şi păstreze calmul. Autostopistul se întoarse agitând pistolul Beretta împrumutat de ia Wilson Parker.

— Am găsit asta în maşină, zise el. Femeia cu Skorpio zâmbi cu venin.

— Bravo! Ia-i maşina şi fă ce ai de făcut! o laşi în parchingul de la aeroport. Nu conduce prea repede!

Ieşi trântind uşa în urma lui. Femeia cu Skorpio se proţăpi în faţa lui Malko.

— Cine sunteţi dumneavoastră? îl întrebă ea în engleză.

— Dar dumneavoastră? o interogă Malko.

După accent şi cu ochelarii de soare la ochi, îi era greu să-şi dea seama ce naţie este.

— Mă cheamă Fusako Shinegobu şi am de gând să vă omor, zise ea cu voce calmă.

Capitolul XIX.

Malko se uita cu stupoare la femeia care îl amenința cu moartea. De când Setsako Ayakawa își luase viața, el știa că gruparea Sekigun era implicată în operațiunea teroristă irakiană. Cu toate acestea, nu se așteptase să dea nas în nas cu un mit: fantomatica Fusako Shinegobu, pe care unii o credeau moartă. Cea pe care *nimeni* nu a reușit s-o vadă în carne și oase de mai bine de douăzeci și opt de ani. Ale cărei interviuri din Bekaa erau transmise prin scris.

O învălui pe japoneză cu o privire acuzatoare. Dacă ar fi întâlnit-o întâmplător pe stradă pe această femeie slabă cu părul încărunțit și cu fața emaciată, nu i-ar fi dat nici o atenție. Din înflăcărată revoluționară a anilor șaizeci, rămăseseră doar supleţea taliei și ochelarii de soare ce îi ascundeau scânteia din priviri.

Nu cunoștea nici perechea de japonezi, trecută bine de patruzeci de ani. Iar autostopistul pe care-l chema Gustavo nu părea în nici un caz japonez.

Fusako Shinegobu îl cerceta pe Malko cu trăsăturile încordate și cu Skorpio în mână.

— Cine sunteți? îl întrebă ea.

— Numele meu nu prea contează, zise Malko. Nu credeam că o să vă găsesc aici. Însă ar fi trebuit să mă gândesc, din cauza lui Setsako Ayakawa.

— Ce i-ați făcut? se răsti Shinegobu.

— Nimic, s-a sinucis înghițind curara pentru că am reușit să ajungem la ea. Prietenii dumneavoastră irakieni au fost prea feroce și destul de nechibzuiți.

— Nu sunt prietenii mei, zise tranșant japoneza. Doar aliați și atâta tot. Oricum, asta nu contează, fiindcă viața dumneavoastră se sfârșește aici. Înainte să plec, vă voi trage un glonț în cap. Nimeni nu poate să-mi stea în cale.

Ea se întoarse și dădu câteva ordine pe un ton sec în limba ei. Japonezul și nevastă-sa se năpustiră asupra lui Malko și îl legară fedeleș așezându-l pe jos lângă piciorul mesei masive de bucătărie. Fusako Shinegobu privea scena

nepăsătoare.

— Noi plecăm din casa asta, zise ea. Dacă vă aflaţi aici, sunt sigură că americanii ne-au descoperit. Dar în scurt timp, vom fi departe.

— Ba nu o să ajungeţi prea departe, i-o tăie Malko.

Era tot ce putea spune şi nu-şi făcea nici o iluzie în privinţa sorţii care îl aştepta. Scăpase deja o dată ca prin minune din ghearele morţii. Norocul nu putea să îi surâdă de prea multe ori.

Fusako Shinegobu îl lăsă în pace, îndeletnicindu-se să de ordine perechii de japonezi care se pregătea de plecare. Dacă CIA nu intervenea într-un sfert de oră, Malko era terminat. Însă şeful centralei aştepta să se întoarcă de la Dometios şi abia după aceea avea să-i anunţe pe ciprioţi.

Soneria de la intrare îi făcu să tresară pe cei trei japonezi. Cu un gest autoritar, Fusako Shinegobu impuse tăcerea. După aceea, se aplecă la urechea lui Malko şi îi şopti:

— Dacă sunt prietenii dumneavoastră, veţi muri înainte să deschid uşa.

Ea armă pistolul-mitralieră şi îi puse ţeava după urechea dreaptă, apoi zise cu voce tare în engleză:

— Tutsaku, du-te şi deschide!

*

* *

Malko avea impresia că inima îi stătuse în loc. Îşi încorda toţi muşchii, de parcă l-ar ajuta la ceva… Uşa se deschise şi în prag zări un bărbat căruia îi venea lumina din spate.

Surprinsă, Fusako Shinegobu aplecă ţeava armei şi înainta spre nou-venit, exclamând în engleză:

— Mohammed! Ce s-a întâmplat?

Malko îl recunoscu imediat. Era bărbatul cu care se întâlnise Zahra Zaroual la ruinele din Famagusta. Dar el nu venise să-l ajute…

— Ceva foarte grav, o anunţă palestinianul tot în engleză. Americanii au descoperit-o pe Setsako Ayakawa. A trebuit să se omoare.

Fusako nu se clinti din loc. Arătându-i-l pe Malko cu ţeava armei, ea zise cu calm:

— Ştiu. Ăsta a venit să ne spioneze, dar e prea târziu. Mohammed nu comentă, dar se întoarse către uşă.

— Trebuie să-i aduc pe fraţi înăuntru.

Fără să aştepte răspunsul japonezei, el le făcu semn celor trei bărbaţi care se strecurară în casă. Pe doi dintre ei Malko nu îi cunoştea. Erau arabi tineri, cu mustaţă şi figuri lipsite de expresie. Cel de-al treilea, mai mic de statură, avea ochelari cu lentile negre şi faţa desfigurată. Când îşi scoase ochelarii. Malko zări orbita rotundă ca a unei păsări, înfundată în arcadă.

Era Basman Abu Cherif, bărbatul pe care îl sunase Zahra în urmă cu trei zile şi care probabil o asasinase.

Ce căuta în Cipru? Dar pentru Malko surprizele abia acum începeau. Basman Abu Cherif se apropie de japoneză şi se îmbrăţişară.

— Unde este Abad? o întrebă el.

— Sus.

El se întoarse către un om de-al lui şi îi dădu un ordin în arabă. Acesta se năpusti imediat pe scări. Basman Abu Cherif păru că abia acum descoperă bagajele făcute şi pe Malko.

— Sunteţi gata de plecare, observă el. Cu el ce faceţi?

— Trebuie să moară, răspunse japoneza.

— Cum?

— O să-i trag un glonţ în cap.

Pe scară se auzi zgomot de paşi. Iar complicele lui Basman Abu Cherif apăru însoţit de un arab. Şeful comandoului observă cu voce blândă:

— Rişti dacă îi tragi un glonţ în cap. Împuşcătura poate fi auzită de afară. Ar fi mai bine să scapi de el în alt mod.

În timp ce vorbea, scoase dintr-o teacă ascunsă în haină un pumnal cu lama scurtă şi triunghiulară. Se apropie de Malko, îl apucă de păr şi îi dădu capul pe spate pregătindu-se să-i taie gâtul.

Cu mintea golită de orice gând, Malko încerca să-şi domolească bătăile inimii, repetându-şi că se va termina repede şi că nu va simţi decât o arsură.

În clipa în care răsufla pentru ultima oară, îl văzu pe Basman Abu Cherif cum se răsuceşte cu iuţeală şi înfige

pumnalul în burta lui Fusako Shinegobu.

Japoneza slobozi un ţipăt răguşit şi scăpă Skorpio din mână. Nevenindu-i să creadă. Malko îl văzu pe palestinian cum trage pumnalul şi îl înfige de două ori la rând cu o forţă de necrezut, de parcă ar fi vrut s-o ţintuiască în perete.

Strângând abdomenul cu ambele mâini, japoneza alunecă pe podea. Avea deja privirea sticloasă şi pierdea mult sânge. Complicii lui Basman Abu Cherif se năpustiseră la perechea de japonezi. Lupta inegală se sfârşi repede cu o serie de strigăte înfundate şi ţipete de disperare. În câteva clipe totul se termină, iar cei doi japonezi zăceau cu beregata tăiată şi înjunghiaţi de mai multe ori cu pumnalul.

Basman Abu Cherif dădu un ordin scurt, iar oamenii lui verificară dacă toate persoanele din vilă muriseră. Neputând să facă nimic, Malko aştepta. Ultimele minute de viaţă aveau un gust amar. La picioarele lui, Fusako Shinegobu îl fixa cu ochii imobili şi figura liniştită. Ochelarii de soare căzuseră lângă ea. Nu vedea rostul acestui măcel, care fusese cu siguranţă premeditat. Şeful comandoului irakian lansă alt ordin în arabă.

Oamenii lui, ajutaţi de Abad, începură să scotocească cu grijă bagajele, scoţând mai multe pachete pe care le adunară într-un sac. După aceea, membrii comandoului se risipiră prin casă, lăsându-l pe Malko în paza şefului lor. După un timp, îşi făcură din nou apariţia. Basman Abu Cherif lansă un ordin scurt, iar oamenii lui ieşiră primii, luând cu ei diferite lucruri. Când rămase singur, Basman Abu Cherif se apropie de Malko, iar el îşi zise că îi expirase şi ultimul răgaz.

*

* *

Când Buick-ul negru al lui Wilson Parker intră pe strada în pantă uşoară care venea din satul Dometios îndreptându-se către „linia verde”, primul lucru zărit de american fu o trâmbă de fum gros şi negru care se înălţa dintr-o casă aflată undeva pe dreapta. Cuprins de un presentiment îngrozitor, şeful Centralei CIA exclamă:

— Dumnezeule! E casa *noastră!*

Fu nevoit să oprească la cinci sute de metri mai departe, căci două maşini de pompieri blocau drumul. Coborî din Buick o dată cu poliţiştii ciprioţi cu care venise.

Îngrozit, Wilson Parker se opri în loc, urmărind spectacolul. Casa de pe Odos Ebbarateidi de la numărul 66 ardea ca o torţă. Flăcările înalte scăpau prin ferestre, amestecate cu fumul negru, iar dogoarea se simţea până la ei. Unul dintre poliţiştii care îl însoţeau pe american asculta situaţia prezentată de un pompier.

— În urmă cu aproximativ o jumătate de oră, a avut loc o explozie. Sătenii au chemat pompierii. Când au sosit, ei nu s-au putut apropia căci focul era prea puternic. Au cerut întăriri de la Egkomi.

— Au rămas oameni înăuntru?

— Nu ştim nimic, dar flăcările par să se mai domolească puţin şi vom putea interveni.

Stăpânindu-şi furia şi simţind un ghem în stomac, Wilson Parker trebuia să aibă răbdare. În sfârşit, primii pompieri în costume antiinflamabile pătrunseră printre ruinele casei. Unul dintre ei ieşi şi se apropie de ei.

— Am găsit trei cadavre, dar sunt de nerecunoscut. Mai căutăm.

Plecară. După zece minute, unul dintre ei îl strigă pe american făcând gesturi largi. Wilson Parker veni în fugă. În fundul grădinii, doi pompieri stăteau pe vine lângă o formă umană. Americanul crezu că i se opreşte inima în loc. Unul dintre pompieri se ridică.

— Acesta trăieşte, îl anunţă el.

Wilson Parker sosi la timp ca să-l vadă pe Malko căruia îi desfăceau legăturile şi îl scoteau dintr-un şanţ. Era plin de pământ, ciufulit, dar aparent fără nici o rană.

— Ei au dat foc casei, dar mai întâi m-au scos afară, zise el.

— Care „ei”?

— Basman Abu Cherif şi oamenii lui. Trebuie să anunţăm imediat poliţia. Vor încerca să plece de pe insulă.

— Ale cui sunt cadavrele din casă?

— Ale ultimilor membri ai Armatei Roşii japoneze. Fusako

Shinegobu şi complicii ei. Irakienii i-au omorât sub ochii mei.

Năucit, americanul nu mai înţelegea nimic. Malko continuă:

— Unul dintre ei a plecat înainte. Nu era japonez. Se duce la Tel Aviv să comită atentate. Trebuie neapărat să-l prindem. După aceea, ne întoarcem aici.

Se urcară în maşina americanului, iar Malko îşi freca mâinile de durere. De ce îl cruţaseră irakienii? Chiar Basman Abu Cherif îl dusese în fundul curţii după ce îl dezlegase de piciorul mesei. La puţin timp după asta, mai multe explozii scurte transformară casa într-o ruină.

— O maşină a poliţiei ne va conduce până la aeroportul din Larnaca. Aţi putea să-l recunoaşteţi?

— Şi cu ochii închişi, făcu Malko.

*

* *

Aeroportul din Larnaca gemea de lume, iar mai multe curse plecau simultan. Malko se năpusti spre poarta de îmbarcare a companiei El Al, unde mai mulţi pasageri stăteau la coadă ca să se îmbarce în cursa CY 414. Ofiţerii israelieni însărcinaţi cu securitatea îl strigară, dar se liniştiră imediat ce îi zăriră pe poliţişti în urma lui.

— Unde sunt ceilalţi călători? întrebă Malko, nevăzându-l pe prietenul lui Fusako Shinegobu printre persoanele de la coadă.

— În sala de îmbarcare, răspunse israelianul.

Malko realiză deodată că nu era înarmat. Se întoarse către Wilson Parker.

— Aveţi armă?

Una dintre „gorilele” şefului centralei îi întinse imediat un pistol Beretta 92 identic cu cel pe care i-l împrumutaseră deja.

Cu automatul strecurat la curea şi cu un glonţ pe ţeava, Malko se îndreptă spre sala de îmbarcare, urmat de israelieni, de poliţişti şi de agenţii CIA.

Se pregăteau de plecare vreo cincizeci de pasageri. Malko îşi zise că trebuia să se ducă singur, dar acum era prea târziu.

Intrigaţi de asemenea desfăşurare de forţe, călătorii se uitau la poliţiştii care blocau ieşirile. Malko înainta, căutându-l din priviri pe Gustavo. Amândoi se observară în acelaşi timp. Prietenul lui Fusako Shinegobu înţelese imediat ce se întâmplă. Nici măcar nu încercă să fugă. Însă băgă mâna în geanta de voiaj şi scoase o bombă insecticidă. Nu duse gestul până la capăt. Fără să stea pe gânduri, Malko deschise focul, golind încărcătorul pistolului Beretta şi ciuruindu-l pe terorist, declanşând urlete în mulţimea îngrozită.

Gustavo se prăbuşi, rămânând nemişcat cu faţa în sus, cu bomba intactă în mână. Şeful poliţiştilor ciprioţi veni furios şi ţipă la Malko:

— De ce l-aţi omorât? Nici măcar nu era înarmat! Aţi făcut o crimă!

— Dacă nu l-aş fi omorât, răspunse cu răceală Malko, ar fi omorât *el* cu bomba zeci de persoane! E umplută cu un spray mortal…

Uluit, poliţistul lăsă în jos arma. Malko îi dădu conteinerul lui Wilson Parker.

— Trebuie să-l analizăm. Însă nu avem nici cea mai mică îndoială.

Aduseseră o pânză cu care acoperiră cadavrul. Malko îi luă paşaportul. Era peruvian. Îl răsfoi. Era plin de vize… Călătorii fuseseră mutaţi în altă sală. Sosi şi un şef al Serviciilor secrete cipriote. I se dădură explicaţii. În buzunarul mortului găsiră cheia de la maşina lui Malko.

— L-au găsit pe Basman Abu Cherif şi pe oamenii lui? întrebă el.

— Nu încă, zise cu părere de rău Wilson Parker. Ciprioţii supraveghează aeroportul, porturile şi postul de control de ia *Ledra Palace.* Dar cu siguranţă că se ascund. Ca şi Mohammed Boudiaf.

*

* *

Basman Abu Cherif o porni pe jos fără grabă pe digul din portul Larnaca de unde pleca un feribot la Jounieh, cartierul din nordul Beirutului. Călătoria dura o singură noapte. De când s-a redeschis aeroportul din Beirut, numai oamenii

sărmani mai luau feribotul, ceilalţi preferau să meargă cu avionul. Dar feribotul avea un singur avantaj: nu existau controale şi mai ales porţi magnetice.

Cu o oră în urmă, Basman Abu Cherif se despărţise de însoţitorii lui care au rămas în Cipru. Îi încredinţase lui Mohammed Boudiaf. Mâna lui dreaptă, preţioasa încărcătură găsită în vilă ca să o distrugă. Şi el va pleca la Beirut, apoi la Bekaa. Se simţea cu sufletul împăcat. Îndeplinise ordinele cuvânt cu cuvânt. Când o înjunghiase, Fusako Shinegobu avusese întipărită pe chip aceeaşi expresie ca a lui Zahra. Un amestec de stupoare şi reproş. În fond şi ea era o convertită, o puritană.

Palestinianul încetini paşii. Zărise două maşini ale poliţiei cipriote parcate lângă pasarela feribotului de Jounieh. Poliţiştii controlau actele pasagerilor care se îmbarcau. Basman Abu Cherif avea timp să se întoarcă, fiindcă nu îl recunoscuseră, dar îşi continuă drumul.

Când ajunse la zece metri, un poliţist îl zări şi îi şopti câteva cuvinte unui coleg. Amândoi scoaseră armele şi înaintară spre palestinian.

— *Stop!* strigă primul. *Hands up!*

Basman Abu Cherif nu se opri. Mergea în continuare încet spre cei doi poliţişti, apoi scoase mâna din buzunar în care ţinea o grenadă.

— *Stop!* urlă încă o dată poliţistul.

Cum Basman Abu Cherif nu îl asculta, cei doi poliţişti deschiseră focul odată. Palestinianul păru ţinut în loc de o mână nevăzută. Corpul se cutremură sub impactul gloanţelor. Căzu mai întâi în genunchi, apoi se prăvăli pe o parte, iar grenada îi scăpa dintre degete şi se rostogoli pe sol. Poliţiştii săriră să se ascundă după maşini. Dacă mai întârziau câteva secunde, erau morţi.

Dar grenada rămase acolo unde o lăsase Basman Abu Cherif. Nu avea cuiul scos.

*

* *

În barul hotelului *Hilton* din Nicosia era mult zgomot. Era sâmbătă şi toată capitala se afla acolo. Wilson Parker ridică paharul cu Defender în cinstea lui Malko.

— Vă felicit încă o dată! Dar va trebui să ne revizuim procedeele. Când te gândeşti că un grup de terorişti a operat ani de zile sub nasul nostru şi sub cel al autorităţilor cipriote...

— A fost doar o bază logistică, sublinie Malko, ca să pună puţin balsam pe amorul propriu rănit al şefului Centralei CIA, o extindere a grupului lui Abu Ibrahim. Ce s-a mai găsit printre dărâmăturile vilei din Dometios?

— Nimic important, din păcate. Cele trei cadavre nu se pot identifica. Dacă nu ar exista mărturia dumneavoastră, totul s-ar reduce doar la presupuneri. Nu am găsit nici cea mai mică urmă de arme bacteriologice.

— Nu s-a mai găsit nimic asupra lui Basman Abu Cherif?

— Nimic, în afară de trei paşapoarte pe nume diferite şi de un document diplomatic irakian. Ceea ce s-a întâmplat mi se pare foarte ciudat. După spusele poliţiştilor, practic s-a sinucis.

— Nici eu nu îmi explic de ce m-a cruţat, observă Malko. Nici motivul pentru care a lichidat-o pe Shinegobu şi pe prietenii ei. Cum de a aflat că eram pe urmele lor?

— Au mai rămas în libertate câţiva terorişti din banda lor, observă americanul. Cei care au acţionat la Londra şi la New York.

— Sper ca vestea morţii lui Shinegobu să-i descurajeze, spuse Malko. În casa din Dometios nu aţi găsit ceva care să ne ducă la ei?

— Nimic. Totul a ars. Măcar de-acum ştim că trebuie să căutăm japonezi.

— Sunt o sută douăzeci de milioane, observă Malko. Şi călătoresc mult.

Mai comandă o votcă. Înainte să se întâlnească cu Wilson Parker, o sunase pe Nahida Zaroual ca să-i dea vestea morţii presupusului asasin al surorii ei. Înainte de a zbura spre Austria, mai rămânea o noapte în Cipru.

Alexandra a organizat în cinstea lui pentru seara următoare un mare dineu ca să-i sărbătorească în mod demn întoarcerea. Se va trezi în cu totul alt univers, ca şi cum ar trece printr-o oglindă invizibilă. Întâmplările sângeroase din ultimele săptămâni dispăruseră deja din

mintea lui. Exact ca un vis urât.

Era pe cale să redevină Alteţa Sa Serenisimă prinţul Malko Linge, Cavaler de Drept al Ordinului Negru, Cavaler de Malta, Membru al Ordinului Lâna de Aur, Cavaler al Mormântului Sfânt, Landgraf de Kletgan, Margraf de Basse-Lusace şi al altor ordine mai puţin răsunătoare.

Capitolul XX.

Malko se ridică încetişor, să nu o deranjeze pe Alexandra care dormea încă, ca să ajungă la măsuţa pe care se găsea o sticlă cu apă. Cu o seară în urmă, băuse cam multă votcă şi acum avea gâtul uscat... în clipa în care voia să ia sticla, privirea i se opri pe un fax scurt primit în timpul mesei. Venea de la Langley şi începea astfel: We g*ot him!*[50]

Capcana pe care o întinsese FBI în jurul poştei din cartierul Hoboken din New Jersey meritase efortul. Un oarecare Yu Kikumura, identificat de poliţia japoneză ca fiind membru în Sekigun, s-a aruncat singur în ea. În ciuda muţeniei pline de şiretenie, FBI-ul era sigur că el fusese autorul atentatului din cinematograful din Times Square...

După ce se hidrată, Malko se înapoie în pat, admirându-şi logodnica adormită. Alexandra mersese atât de departe cu cochetăria încât se culcase în ţinuta cu care făcuseră dragoste, seara trecută, după cina la lumina lumânărilor din sufrageria mare a castelului din Liezen, la care invitase şaisprezece persoane. Cină bine clocită de mintea Alexandrei care urmărise un singur scop: să i se ofere toată seara lui Malko, dar să rămână în acelaşi timp inaccesibilă, ca să-i stârnească dorinţa. Nu avea decât s-o atingă, ghicindu-i şerpii jartierelor de sub rochie şi trăgând cu ochiul la decolteul pătrat sau întâlnindu-i privirea plină de promisiuni.

„Logodnica" lui ştia cum nu se poate mai bine să creeze un climat de tensiune amoroasă, după ce stăteau o vreme departe unul de celălalt. Nici unul nu-i punea întrebări partenerului când se întâlneau. Simţeau intens plăcerea regăsirii şi nimic mai mult... Era minunat.

Aseară, Malko nu mai avusese răbdare să ajungă în patul lor cu baldachin, creat special pentru el de arhitectul Claude Dalle. Imediat după ce masa fusese debarasată, o trântise pe Alexandra direct pe faţa de masă, printre sfeşnice,

[50] L-am prins! (n.a.).

descoperind somptuosul corset negru de care stăteau agăţaţi ciorapii fumurii. Dar nu dură mult, căci ea era fierbinte şi umedă. O posedase în fel şi chip în această sufragerie, care fusese teatrul tuturor frustrărilor din seara aceea, satisfăcându-şi bucuria şi dorinţa violând-o. Ţipetele lor trebuie s-o fi asurzit pe biata lise care se ocupa de bagajele lui Malko, dar lui nici nu-i păsa.

După aceea, urcară în dormitorul de la primul etaj, unde Alexandra trezise din nou poftele lui Malko, graţie tehnicilor ei demne de o hetairă pricepută.

Alexandra dormea pe o parte cu spatele la el. Imaginea şoldului ei cărnos care ieşea din corset, îl trezi pe Malko mai abitir decât un duş rece... într-o clipită, se ambala şi o pătrunse aşa somnoroasă cum era, într-o mişcare de dute-vino în pântecele încă tânjitor. Exact în clipa aceea sună telefonul. Nu vru să răspundă, însă Elko Krisantem îi făcuse legătura.

— *Ihre Hoheit,* zise turcul, un domn insistă să vorbească cu dumneavoastră. Spune că este foarte important.

— Îl cunosc?

— Zice că aveţi cunoştinţe comune. Insistă.

— Cum îl cheamă?

— Are un nume arab, nu pot să-l rostesc. Malko se smulse din reveria lui şi zise:

— Fă-mi legătura.

Se auzi un fâsâit, apoi o voce politicoasă cu accent nedefinit:

— Prinţul Malko Linge? Vă rog să mă scuzaţi că vă deranjez. Eu sunt Najib Al Kamal Al Takriti. Sunt în trecere prin Austria şi aş dori să stăm de vorbă câteva minute. Am un mesaj foarte important să vă transmit.

— De la cine?

Interlocutorul său râse înfundat.

— Prefer să nu rostesc nici un nume la telefon. Dar este o persoană *foarte* importantă. Dacă nu vă deranjează, aş trece pe la castel în după-amiaza asta.

Dacă pe necunoscut nu l-ar fi chemat „Takriti”, Malko l-ar fi mătrăşit cu siguranţă. Însă Takrit era oraşul irakian de unde se trăgea Saddam Hussein...

— Bine, oftă el, veniţi pe la ora trei…

Najib Al Kamal Al Takriti nu mai contenea cu mulţumirile. După ce închise, întâlni privirea mânioasă a Alexandrei.

— Nu-ţi ajunge să te întâlneşti cu „nespălaţii” tăi din ţările alea îngrozitoare? Trebuie să-i aduci şi acasă! În după-amiaza asta voiam să mergem la Viena să-ţi cumpăr câte ceva! Nu ai nici măcar o cravată ca lumea!

— Ne ducem mâine, îi promise Malko, în timp ce forma numărul direct al lui Christopher Angleton, şeful Centralei CIA din Amman.

— Aţi auzit de un oarecare Najib Al Kamal Al Takriti? îl întrebă el imediat ce acesta răspunse.

Americanul se sufocă.

— Dacă am auzit! Este un apropiat de-al lui Saddam Hussein. Un afacerist putred de bogat care se bucură de încrederea deplină a Rais-ului. Amândoi sunt originari din acelaşi oraş, Takrit. Saddam îl foloseşte pentru misiunile delicate. De fapt, el i-a convins pe fraţii Hussein şi Saddam Kemal să se întoarcă în Irak, promiţându-le că nu vor păţi nimic…

Înseamnă că Najib Al Kamal Al Takriti era un candidat nemaipomenit la premiul cel mare pentru trădare…

— Ce vrea de la dumneavoastră? îl întrebă americanul.

— Să-mi transmită un mesaj.

— Poate că vă invită la Bagdad…, făcu americanul ironic. În locul dumneavoastră, mi-ar fi teamă.

— Nu aveţi de ce să vă temeţi, îl asigură Malko, dar vreau să ştiu cu cine am de a face.

Acum îi pierise cheful să mai facă ghiduşii cu Alexandra. De ce naiba trimisul special al lui Saddam Hussein ţinea morţiş să-l întâlnească?

*

* *

De la fereastra bibliotecii. Malko văzu Mercedesul 600 de culoare neagră oprindu-se lângă peron. După reflexele verzui ale geamurilor, el ghici că este blindat. Najib Al Kamal Al Takriti trebuie să aibă câţiva răufăcători pe urmele lui. Un şofer cu alură de docher îi deschise portiera din spate unui bărbat mic de statură, cu părul grizonat,

înfăşurat într-un pardesiu negru cu guler de catifea. Şoferul îi întinse o cutie împachetată în hârtie, iar el se îndreptă spre peron.

Malko îl primi în bibliotecă. Din ochii negri ai irakianului se vedea că este inteligent. Vorbea engleza cu o voce clară şi apăsată, apoi se aşeză pe marginea canapelei. Ţinând cutia pe care i-o adusese lui Malko, zise:

— Acesta este un dar modest din partea celui care m-a trimis, ca să alungăm neînţelegerile dintre noi.

Malko luă cutia, rupse hârtia şi o deschise. În ea erau curmale umplute cu sâmburi de fistic, de un verde nemaipomenit.

— Despre ce neînţelegeri este vorba? îl întrebă el. Najib Al Kamal Al Takriti făcu un gest evaziv.

— Anumite persoane şi-au depăşit atribuţiile şi au trecut peste instrucţiunile primite. Sunt bucuros că sunteţi teafăr.

Agasat de această linguşeală, Malko puse lucrurile la punct.

— Vreţi să spuneţi că agenţii din Moukhabaratul irakian au hotărât să mă omoare la Amman fără acordul şefului lor?

Irakianul clătină din cap.

— Oamenii despre care vorbiţi nu fac parte dintr-un serviciu oficial. Uneori sunt greu de controlat. În sfârşit, există destule neînţelegeri între Statele Unite şi ţara mea. Dar sper că de acum înainte să dispară. Preşedintele Saddam iubeşte sincer pacea.

Pentru un om care, în numai zece ani, a declarat război Iranului şi-a masacrat propria populaţie kurdă cu gaz sarin şi a invadat Kuweitul, era vorba de un caz interesant de schizofrenie… Malko tocmai se pregătea să răspundă, când Alexandra apăru în pragul bibliotecii.

— Plec la Viena, îl anunţă ea. Pe curând!

Ea zări curmalele şi înainta un pas surâzătoare.

— Pot să iau şi eu una?

Najib Al Kamal Al Takriti se ridicase deja în picioare, făcând o reverenţă adâncă.

— Sper să vă placă, făcu el umil. Sunt preparate special pentru prietenii conducătorului nostru.

Există persoane care le-ar scuipa numaidecât, însă

Alexandra se mulţumi să spună doar atât:

— Delicioase…

Îndată ce plecă, irakianul avu o privire de îndrăgostit.

— Aveţi o soţie absolut încântătoare! Ce stilată!

— Mulţumesc, zise Malko în timp ce îi turna puţin Defender „Very Classic Pale”. Acum puteţi să-mi spuneţi care este scopul vizitei dumneavoastră, căci, vedeţi, nu am prea mult timp.

Irakianul îşi frecă mâinile uscate, apoi cercetă lambriurile ca şi cum ar fi pline de microfoane. Se aplecă spre Malko şi zise în şoaptă:

— Voi fi sincer cu dumneavoastră, prinţe Malko Linge. Nu facem parte din aceeaşi tabără, însă uneori trebuie să ştim cum să vorbim. V-aţi întrebat cu siguranţă de ce oamenii care au eliminat în Cipru banda de japonezi, v-au cruţat pe dumneavoastră?

— Este adevărat, recunoscu Malko, de ce?

— A fost un ordin al Rais-ului nostru, începu irakianul cu un ton plin de emfază. În primul rând, pentru că sunteţi un adversar pe care îl respectă…

Lui Malko îi veni să pufnească în râs. Când ştia cum sunt trataţi în realitate adversarii lor…

— Şi pe urmă? întrebă Malko.

— Rais-ul ţine foarte mult să depuneţi mărturie că aceşti oameni, care se pregătesc să comită atentate îngrozitoare, cu care ţara noastră nu este de acord, nu au nici o legătură cu noi.

La auzul acestor vorbe, Malko dădu votca pe gât dintr-o dată, puse paharul jos şi îl pironi pe irakian cu privirea lui aurie.

— Domnule Al Kamal Al Takriti. Poate că ignoraţi faptul că eu ştiu *cum* a intrat Irakul în posesia suşelor bacilului de antrax. Nu a fost din pură întâmplare.

Irakianul clătină din cap aprobator.

— Bineînţeles, recunoscu el împăciuitor şi Irakul, ca multe alte ţări, de exemplu, Statele Unite, Marea Britanie, Rusia, a pregătit războiul bacteriologic. Dar nu intenţionează să-l şi pornească.

— Atunci, cum au ajuns suşele în mâinile japonezilor?

— Noi le-am oferit doar ospitalitate, mărturisi irakianul cu jumătate de glas. Unii ofiţeri din ţară au complotat cu ei şi s-au băgat în nişte operaţiuni teroriste, fără să vorbească cu rais-ul. Şi le-au furnizat japonezilor aceste arme îngrozitoare. Când rais-ul a aflat, i-a pedepsit foarte aspru.

— Cum?

— I-a împuşcat. Iar noi le-am dat ordin japonezilor să nu facă nimic. Din nefericire, nu ne-au ascultat şi de aceea am fost obligaţi să-i eliminăm. Ca să-i împiedicăm să facă rău. Doar aţi fost martor…

Tăcu şi îşi muie buzele în paharul cu Defender. După ce transmisese mesajul, se simţea mult mai uşurat. Malko se gândea. Era o excelentă operaţiune de dezinformare şi cu o părticică de adevăr în ea: irakienii îi lichidaseră pe japonezi. Dar ei procuraseră suşele ucigaşe pentru fugarii din gruparea Sekigun. Nu avea rost să mai insiste, oricum era o concluzie logică…

Najib Al Kamal Al Takriti îl privea fix cu zâmbetul pe buze şi cu braţele încrucişate la piept. Era nevinovat ca un copilaş. Malko îşi aminti că el îi trimisese la moarte pe fraţii Kemal împreună cu toată familia. Acesta fusese blestemul lui Saddam Hussein. Malko se forţă să-i zâmbească.

— Voi transmite aceste informaţii persoanelor în drept, zise el. Totuşi, eu am altă explicaţie. Vă mai amintiţi de operaţiunea „Intiquam”?

Irakianul scutură din cap.

— Intiquam? Nu, de ce?

— Dar ştiţi că acest cuvânt înseamnă „răzbunare” în limba arabă. În 1991, prietenul dumneavoastră Saddam Hussein a planificat o operaţiune teroristă în Europa, imediat după războiul din Golf. Pe atunci, se baza pe foşti membri din serviciile de stat. Hotărât lucru, nu se potoleşte niciodată…

Irakianul rămase netulburat.

— Nu am auzit niciodată de această operaţiune, susţinu el. Mulţi oameni spun că sunt de-ai lui Saddam Hussein.

— Eu am auzit de ea, răspunse Malko cu vioiciune, pentru că am contribuit la eşecul ei. Şi pot să vă confirm că ordinele veneau direct de la Saddam Hussein…

Najib Al Kamal Al Takriti preferă să nu răspundă. Liniştea se mai prelungi câteva clipe. Nu mai aveau ce să-şi spună.

Dar Malko ezita să-şi concedieze musafirul. Un lucru îl neliniştea. Bărbatul acesta, apropiatul lui Saddam Hussein, nu venise la Liezen doar să-i spună poveşti. Ca şi cum japonezii ar fi putut să pună mâna pe o armă bacteriologică fără ştirea lui Saddam Hussein! Fireşte, Malko fusese martor la lichidarea lor de către ucigaşi plătiţi de Bagdad, însă motivul curăţirii lor rămânea încă un mister.

Oricum Saddam Hussein ştia că Malko raportase totul la CIA. Atunci, de ce primise această vizită la Liezen? Najib Al Kamal Al Takriti era un personaj prea important, prea apropiat de Saddam Hussein ca să acţioneze din proprie iniţiativă.

— Vă conduc, zise Malko şi vă promit că voi transmite tot ce mi-aţi spus.

Irakianul se ridică cu un zâmbet modest, iar Malko apăsă pe butonul soneriei ca să-l cheme pe Elko Krisantem. Acesta apăru, iar Malko îi ceru să-l conducă pe irakian, când, brusc, întâlni privirea musafirului. Avea o licărire de triumf. Lucru inexplicabil, căci irakianul nu era victima credulităţii lui Malko. Acesta probabil că nici nu ar fi reacţionat dacă Najib Al Kamal Al Takriti nu ar fi aruncat o privire fugară cutiei de curmale.

Cât ai clipi, creierul lui Malko începu să funcţioneze. Mai întâi, se temea pentru Alexandra, însă numai un moment. Când oferi o cutie de curmale, te expui şi tu atunci când oamenii din jurul tău le consumă imediat. Dacă îi întinsese o cursă, cu siguranţă că o făcuse în modul cel mai subtil. Privi cutia. Sub primul rând de curmale, se afla încă unul, care se vedea în locul unde fusese curmala mâncată de Alexandra. Un zâmbet cuceritor apăru pe chipul lui Malko. Se aplecă, luă cutia şi zise cu voce suavă:

— Înainte să plecaţi, domnule Al Kamal, vă rog să gustaţi una dintre aceste minunate delicatese.

Irakianul îi zâmbi încântat.

— Nu aş vrea să vă las fără ele, dar mi-ar face plăcere să gust una..

În momentul în care întindea mâna spre cutie, Malko i-o

luă înainte. Băgă mâna în cutie şi scoase o curmală de pe al doilea rând şi i-o întinse cu delicateţe musafirului.

Irakianul se încordat Malko surprinse lucirea de panică din privirea lui întunecată. Într-o fracţiune de secundă fu sigur de bănuiala lui.

— V-a trecut pofta de curmale? îl întrebă el cu ironie.

Ţintuit locului, Najib Al Kamal Al Takriti mormăi câteva cuvinte de neînţeles. Malko se întoarse spre Elko Krisantem şi zise pe un ton neschimbat:

— Elko, puteţi să-l ţineţi pe prietenul nostru ca să-i ofer această curmală pe care nu o mai vrea?

După un sfert de veac de spionaj, turcul înţelese repede. Cât ai clipi, duse mâinile irakianului la spate şi îl ţinu strâns. Apropiindu-se de Al Kamal cu fructul în mână, Malko îl prinse brusc de nasul mare şi zise:

— Vreau numai să am sufletul împăcat. Dacă mâncaţi curmala fără reţinere, vă voi cere mii de scuze.

Cu ochii ieşiţi din orbite, irakianul ţinea gura strâns închisă. O va deschide odată şi odată ca să respire, căci Malko îl strângea de nas. Deodată, cu plămânii gata să-i explodeze, se zbătu cu violenţă, dând din picioare, răsucindu-se în mâinile lui Krisantem. Deschise gura şi urlă:

— *No! Please!*

Îl privea ţintă pe Malko cu un amestec de groază şi furie. Acesta se proţăpi dinaintea lui.

— Domnule Al Kamal, spre deosebire de dumneavoastră şi de prietenii dumneavoastră, eu nu sunt un asasin. Aş putea foarte uşor să vă oblig să înghiţiţi aceste curmale şi o voi face, dacă nu îmi răspundeţi la întrebări. Ori voi chema poliţia să daţi socoteală despre ceea ce s-a întâmplat şi le voi da cutia ca s-o analizeze. În ciuda protecţiei lui Saddam Hussein.

— Nu vă ascund nimic, protestă irakianul. Umbla din nou cu minciuna.

— Perfect, zise Malko, deci veţi gusta această delicioasă curmală.

— *No!*

Fruntea lui Al Kamal se acoperi cu broboane de sudoare. Teama lui nu era glumă…

Exerciţiul de rezistenţă dură numai câteva secunde, apoi cedă înnebunit, implorându-l pe Malko:

— Nu trebuie să spuneţi nimănui că am vorbit cu dumneavoastră!

— Vă jur.

Când ţi se toarnă o minciună gogonată, răspunzi cu alta şi mai gogonată.

Irakianul îşi şterse fruntea şi bâigui:

— Aveţi dreptate. A existat o operaţiune Intiquam II, care trebuia executată de fugarii din Sekigun pe care noi îi ajutăm de ani de zile, la cererea nord-coreenilor. Numai că…

— Numai că?

— Operaţiunea Intiquam II nu trebuia să fie declanşată decât după bombardamentele americanilor asupra Irakului. Era singura armă care ne mai rămăsese. Japonezii primiseră ordinul formal ca să nu facă o mişcare fără instrucţiuni precise. Nu au ascultat aceste ordine şi au început cu atacul de la Londra. Liderul s-a înfuriat foarte tare. Ar mai fi aşteptat puţin înainte să acţioneze, dacă ancheta dumneavoastră nu ar fi dus la pista irakiană. Trebuia deci să rupă orice legătură cu noi şi să-i elimine discret pe japonezi.

— Ei au omorât-o pe Zahra Zaroual?

— Nu cunosc detaliile operaţionale, pretinse irakianul. Minciuna asta era atât de umflată. Încât lui Malko îi venea să-i bage pe gât toate curmalele.

— Cam mare şiretlicul, căci eu nu începeam al doilea rând decât peste câtva timp. Când dumneavoastră eraţi departe…

Irakianul lăsă capul în jos.

— Ce conţin curmalele?

— Nu ştiu, se bâlbâi Najib Al Kamal Al Takriti, cred că ceva care te îmbolnăveşte… Aşa mi le-a dat Udei, fiul preşedintelui.

Malko era pe deplin lămurit. Îi făcu semn lui Elko să-l lase în pace pe irakian.

— Păstrez curmalele, zise el pe un ton sec. Dar nu voi spune nimic *oficial.* Va fi micul nostru secret. La revedere,

domnule Al Kamal. Nu vă conduc.

Îl privi pe irakian urcându-se în Mercedesul 600, fără să se uite înapoi. În sufletul lui, era mândru că el fusese ales de Saddam Hussein şi se întreba ce conţineau de fapt curmalele: curara, thallium sau cianură?

Laboratorul Diviziei Tehnice din cadrul CIA îi va spune foarte repede rezultatul. Această înverşunare de a se răzbuna a dictatorului de la Bagdad i se părea o nebunie. Deodată se simţi obosit. Trei săptămâni de încordare teribilă şi, colac peste pupăză, această ultimă tentativă de asasinat chiar în castelul lui din Liezen!

Meseria de „agent colaborator” era cu adevărat ingrată. Dosarele referitoare la ciuma neagră din Bagdad urmau să zacă ani în şir în arhivele de la CIA, fără ca omenirea să afle prin ce era să treacă.

Sfârşit.

NOU!

Găsiți „Justițiarul“ și în România !

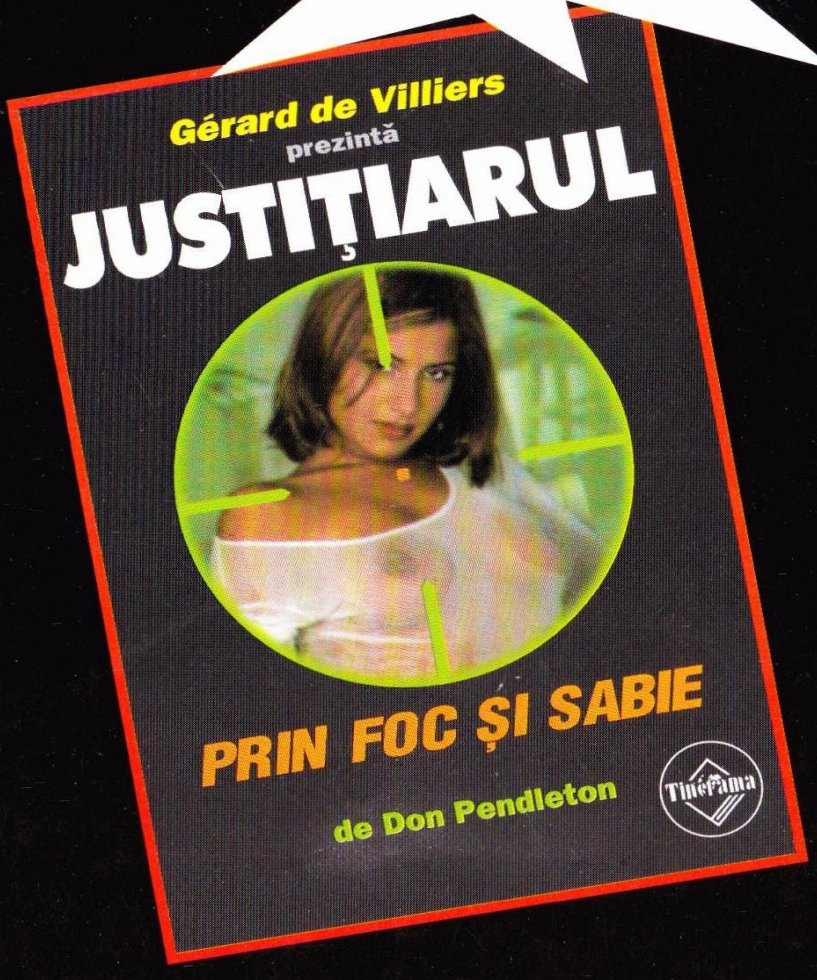

... „Laboratorul Diviziei Tehnice din cadrul CIA îi va spune foarte repede rezultatul. Această înverșunare de a se răzbuna a dictatorului de la Bagdad i se părea o nebunie. Deodată se simți obosit.“

PREȚ 20 000 lei

ISBN 973-597-133-X